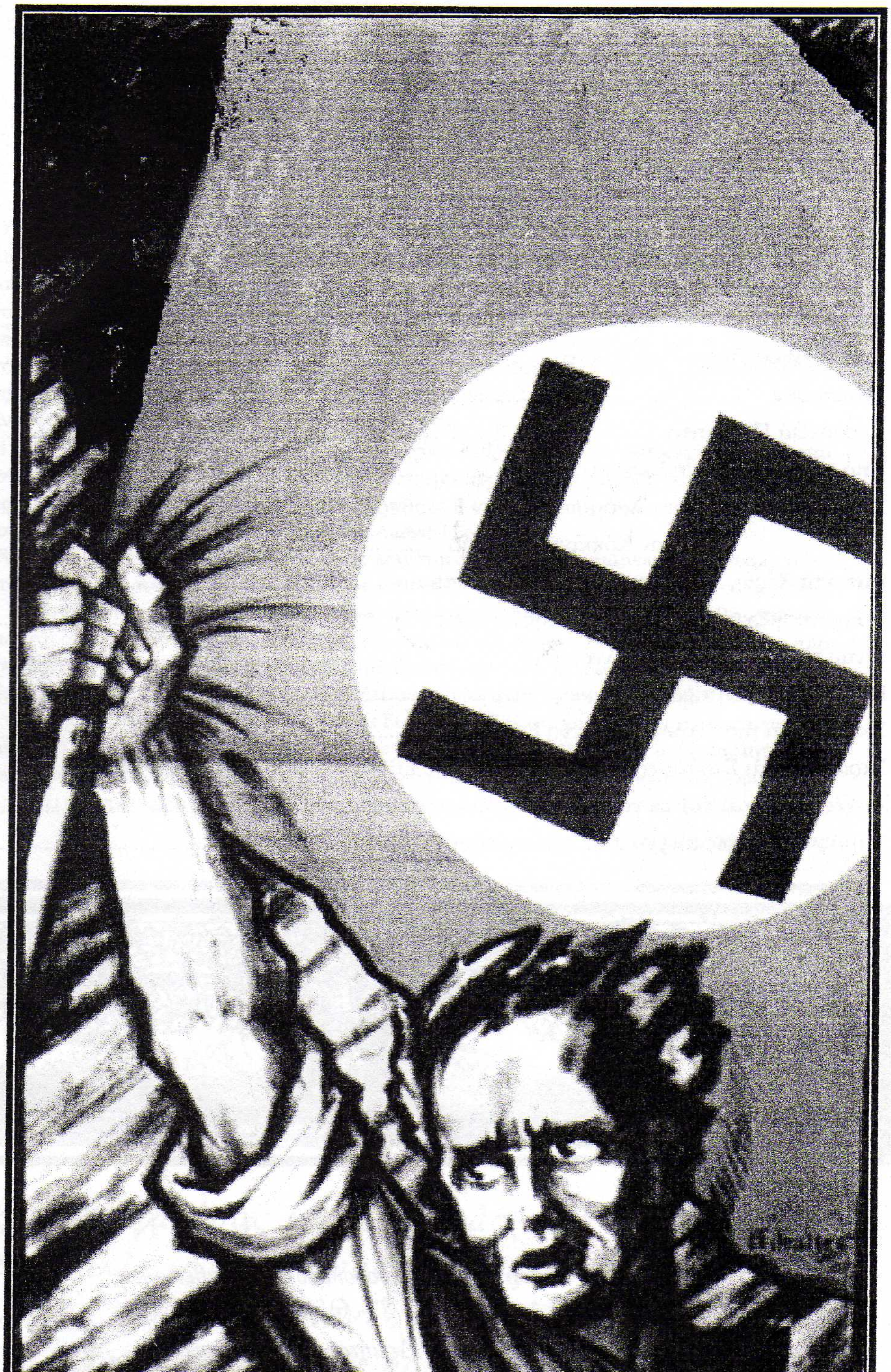
ΓΑΜΜΑΔΙΟΝ

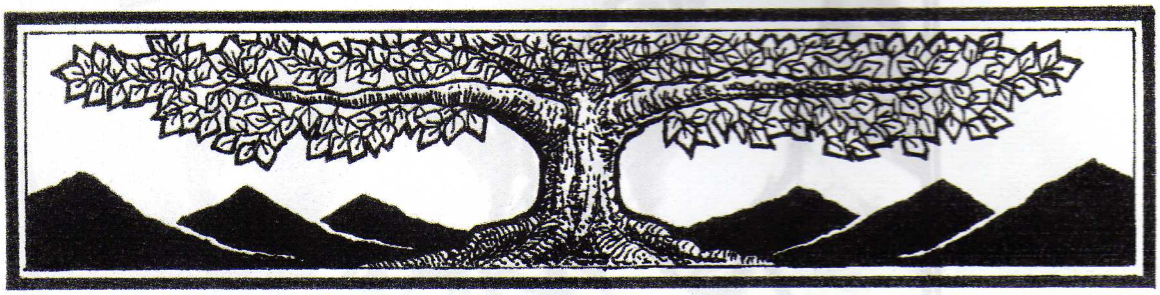
ΑΡΙΣΤΕΡΟ ΦΥΛΕΤΙΚΟ ΕΝΤΥΠΟ

Τεύχος 8 – Θέρος 2006 – 1 ευρώ

Περιεχόμενα

Γ Α Μ Μ Α Δ Ι Ο Ν

Ανεξάρτητη Εθνικοσοσιαλιστική Επιθεώρηση
Τεύχος 8 – Θέρος 2006

Εκδότης: Δημήτρης Καλογιάννης
Αρχισυντάκτης: Αχιλλέας Λύκειος

Για επικοινωνία: gammadion88@yahoo.gr
Στο εξώφυλλο: «Ο Λαός ξεσηκώνεται». Από αφίσσα του NSDAP.

ΟΙ ΑΠΟΨΕΙΣ ΤΩΝ ΣΥΝΕΡΓΑΤΩΝ
ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟ ΝΑ ΤΑΥΤΙΖΟΝΤΑΙ ΠΛΗΡΩΣ.

Εισαγωγή

Εδώ και βδομάδες, το σιωνιστικό Ισραήλ σφάζει μαζικά αμάχους και γυναικόπαιδα στη Γάζα και στον Λίβανο. Η διεθνής κοινότητα παθητικά παρακολουθεί τη σφαγή, ενώ οι ΗΠΑ, ως συνήθως, την επικροτούν ανοιχτά. Οι «καλοθελητές» των δυτικών ΜΜΕ μάταια προσπαθούν να στρέψουν τον πληθυσμό του Λιβάνου ενάντια στη Χεζμπολλάχ και τον πληθυσμό της Γάζας ενάντια στη Χαμάς. Οι λαοί που θρηνούν νεκρούς από τους ισραηλινούς βομβαρδισμούς και το ισραηλινό πυροβολικό βλέπουν με τα ίδια τους τα μάτια το μέγεθος της εβραϊκής βαρβαρότητας. Και οι λαοί της Μ. Ανατολής καταλαβαίνουν ότι η ένοπλη δράση, όπως διδάσκουν η Χαμάς και η Χεζμπολλάχ είναι η μόνη ελπίδα που έχουν για να σωθούν από τη γενοκτονία που τους επιφυλλάσσει ο «περιούσιος λαός».

Τα διδάγματα που βγαίνουν από τη νέα σιωνιστική βαρβαρότητα είναι δύο.

Πρώτον, ότι δεν μπορεί να υπάρξει πολιτικό παζάρεμα με τον σιωνιστικό εχθρό, διότι ο σιωνιστικός εχθρός δέχεται το πολιτικό παζάρεμα μόνον όταν τον συμφέρει. Όταν το πολιτικό παζάρεμα συμφέρει τους λαούς, τότε ο σιωνιστικός εχθρός αρχίζει τους βομβαρδισμούς. Επομένως, η πολεμική ετοιμότητα και η ένοπλη πάλη είναι το πρώτο και κύριο θεμέλιο κάθε επαναστατικού απελευθερωτικού αγώνα ενάντια στον Αιώνιο Εβραίο.

Δεύτερον, ότι οι δογματικές διαφορές ανάμεσα στις ισλαμικές κοινότητες πρέπει να μπαίνουν στην άκρη, όταν απειλείται η ίδια η ύπαρξη του Ισλάμ από τον κοινό εχθρό. Από όλες τις αναλύσεις στα «έγκριτα» αμερικανοσιωνιστικά δελτία διεθνούς πολιτικής και στρατηγικής προκύπτει ότι οι προστάτες του Ισραήλ έχουν πανικοβληθεί από τον συντονισμό δράσης ανάμεσα στη σουνιτική Χαμάς και στη σιιτική Χεζμπολλάχ. Οι Αιώνιοι Εβραίοι βλέπουν πίσω από αυτόν τον συντονισμό να κρύβεται το Άριο Ιράν, το οποίο σήμερα μπαίνει στην πρωτοπορία του μαχόμενου Ισλάμ.

Αυτά τα διδάγματα πρέπει να τα επεξεργαστούν οι Ευρωπαίοι Εθνικοσοσιαλιστές. Όντας κληρονόμοι εκείνων που πρώτοι προειδοποίησαν για τον εβραιοκαπιταλιστικό κίνδυνο, εμείς οι Ευρωπαίοι Εθνικοσοσιαλιστές έχουμε αγωνιστικό καθήκον να ενισχύουμε κάθε λαό και κάθε κίνημα που χτυπάει τον κοινό εχθρό ολόκληρης της ανθρωπότητας και ταυτόχρονα να απομονώνουμε κάθε διασπαστή, που με πρόσχημα θρησκευτικές, πολιτισμικές, πολιτικές ή φυλετικές διαφορές, προσπαθεί να μας κάνει μαντρόσκυλα -δηλαδή πρόθυμα κορόιδα- της εβραιοκαπιταλιστικής Δύσης.

Αχιλλέας Λύκειος

Ο πόλεμος είναι πατέρας και βασιλιάς των πάντων.
Αυτός, άλλους τους αναδεικνύει θεούς
κι άλλους τους αναδεικνύει ανθρώπους,
άλλους τους κάνει δούλους
κι άλλους τους κάνει ελεύθερους.

ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΣ

ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΟΥ ΠΑΡΑΚΡΑΤΟΥΣ ΣΤΑΖΟΥΝ ΑΙΜΑ ΠΑΙΔΙΩΝ

ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΗ ΣΤΟΝ ΗΛΙΑ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΔΙΩΚΟΜΕΝΟΥΣ ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ

Την Τετάρτη 28 Ιουνίου 2006,στην οδό Αγίας Γλυκερίας στο Γαλάτσι, παρακρατική συμμορία αντιφασιστών επιτέθηκε ένοπλα, απρόκλητα και με αρρωστημένο σαδισμό ενάντια σε τρεις νεαρούς πατριώτες, τραυματίζοντάς τους σοβαρά. Ένα από τα θύματα της επίθεσης, ο Ηλίας, ηλικίας μόλις 19 ετών, νοσηλευόταν επί ημέρες στην εντατική με κίνδυνο ζωής. Μέσα σε κλίμα απόλυτης, βρώμικης, ένοχης σιωπής από τα ΜΜΕ και την αστυνομία. Οι συνεργάτες και οι συνεργάτιδες του περιοδικού Γαμμάδιον εκφράζουν τη συμπαράστασή τους στα θύματα της επίθεσης, στις οικογένειές τους και στους συντρόφους τους.

Τα δύο κείμενα που ακολουθούν («Άκου, 19χρονε εθνικοσοσιαλιστή» και «Άκου, αναρχικέ») ήλθαν μαζί στο e-mail μας λίγες ημέρες μετά την παρακρατική επίθεση κατά των 3 νεαρών στο Γαλάτσι. Αγνοούμε την προέλευσή τους (και τα δύο φέρουν την υπογραφή «Εθνικοσοσιαλιστές»). Παρόλο που συμφωνούμε με τον γενικό τους προσανατολισμό, διατηρούμε σοβαρές επιφυλάξεις για αρκετά επιμέρους σημεία και των δύο κειμένων. Επιλέγουμε να τα δημοσιεύσουμε αυτούσια, διότι εκφράζουν θέσεις που σπάνια διατυπώνονται. Υπογραμμίζουμε όμως ότι το Γαμμάδιον δεν υιοθετεί απαραίτητα το σύνολο των γραφομένων.

Λόγω πληθώρας έκτακτης ύλης, η δημοσίευση ορισμένων προγραμματισμένων κειμένων, καθώς και της στήλης «Στρογγυλή Τράπεζα» αναβάλλεται.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ ΓΑΜΜΑΔΙΟΝ: Από το πλουσιότατο antifa αρχείο μας, επιλέξαμε αυτή την ωραία φωτογραφία από αντιφασιστική πορεία στο Ροστόκ το 2004, που δείχνει ΑΚΡΙΒΩΣ για ποιον δουλεύουν οι αντιφασίστες. Διακρίνονται η κρατική σημαία των καπιταλιστικών ΗΠΑ, η κρατική σημαία της καπιταλιστικής Μ. Βρετανίας, η κρατική σημαία της (διαλυμένης, άρα «ανώδυνης» για τους καπιταλιστές ΕΣΣΔ) και δύο (έτσι, για να θυμόμαστε ποιος είναι το αληθινό αφεντικό) κρατικές σημαίες του Ισραήλ, του ακροδεξιού κράτους που σφάζει βρέφη.
Κατά τ' άλλα… «κάτω τα κράτη και οι σημαίες», ε, αντιφασίστες;
Όταν ο Τζωρτζ Σόρος πληρώνει και όταν η BfV και η Μοσάντ καθοδηγούν, τι περιμένεις;
Τι θα έλεγαν άραγε επ' αυτού οι μουσουλμάνοι μετανάστες και κυρίως οι ισλαμιστές ακτιβιστές; Ίσως θα άξιζε τον κόπο να τους ρωτήσουμε σε πανευρωπαϊκό επίπεδο…

ΑΚΟΥ, ΑΝΑΡΧΙΚΕ

Αναρχικέ, θυμήσου τα πρώτα στάδια της αντίστασης στο Ιράκ. Θυμήσου τι ήταν αυτό που φρίκαρε τότε τον αμερικανικό στρατό. Η πολυεδρικότητα και η πολυεστιακότητα της αντίστασης. Δεν ξέρανε από πού θα τους έρθει. Από μπααθικούς; Από σουνίτες; Από σιίτες; Από άλλους; Αν η αντίσταση προερχόταν από μια μεριά, τότε πανεύκολα θα την τσάκιζαν. Όμως, δεν ξέρανε πού να πρωτοστρέψουν τις έρευνες. Οπότε, τα ωραία τους τα όπλα, οι ωραίες τους οι τεχνολογίες παρακολούθησης, οι ωραίοι τους οι ψυχοπαθείς ένστολοι βασανιστές δεν μπορούσαν ν' αξιοποιηθούν.

Τι κάνανε λοιπόν οι καλοί μας οι αμερικανοί;

Σκεφτήκανε «αντί να βγάλουμε εμείς τα φίδια από την τρύπα τους, δεν τα βάζουμε καλύτερα να φαγωθούνε μεταξύ τους;» Κι αρχίσανε να σκάνε βόμβες σουνιτών σε σιιτικά τζαμιά κι αρχίσανε οι σιίτες να κάνουν αντίποινα στους σουνίτες κι άρχισε η αλληλοφαγωμάρα. Έλα όμως που δεν ήταν όλοι οι αντιστασιακοί βλάκες και δεν τσίμπησαν όλοι με τις προβοκάτσιες…

Γιατί η συνταγή δεν είναι καθόλου καινούργια. Για την ακρίβεια μετράει αιώνες, χιλιετίες.

Το λέγανε και οι Λατίνοι: Divide et impera. Διαίρει και βασίλευε.

Αναρχικέ, είναι γεγονός ότι το φαινόμενο antifa διεθνώς είναι ό,τι πιο διαβρωμένο από τις μυστικές υπηρεσίες και την αστυνομία. Αυτό είναι γεγονός παραδεδεγμένο όχι μόνο από τους εθνικοσοσιαλιστές, αλλά και από την πλειονότητα των αντιεξουσιαστών.

Φαίνεται από τις χρηματοδοτήσεις, από τη στόχευση και από το timing των δράσεων, από την ενθάρρυνση των απολιτίκ στοιχείων και φυσικά από την μοναδική ευκολία των antifa να τα βρίσκουν με τον οποιονδήποτε, από το πρεζάκι μέχρι τον μεγαλοδημοσιογράφο, από τον πανκ μέχρι την αρμόδια για την πάταξη των νεοφασιστών κρατική υπηρεσία, από το «αριστερίζον» αστικό κόμμα μέχρι τον σκληρότερο καπιταλιστή, μέχρι ακόμα και την ισραηλινή Μοσάντ.

Εναντίον τίνος κινείται **στην πράξη** το φαινόμενο antifa;

Μήπως κινείται εναντίον αυτού που εσύ -κακώς και εσφαλμένως- αντιλαμβάνεσαι ως «εκφασισμό» της κοινωνίας; Μήπως έφαγε ποτέ κανέναν μεγαλοκαρχαρία; Κανέναν «μικροκαρχαρία» έστω; Μήπως έκανε ντου σε κανένα διαμέρισμα καταναγκαστικής πορνείας; Μήπως χτύπησε ποτέ κανέναν «ελληναρά» νταβατζή; Ή έστω κανέναν πελάτη; Μήπως τσάκισε κανέναν εργοδότη που «απασχολεί» μετανάστες σε συνθήκες δουλείας; Κανέναν μπάτσο, έστω;

Όχι, αναρχικέ.

Τίποτε από όλα αυτά δεν έκανε το φαινόμενο antifa.

Το μόνο που έκανε είναι να χτυπάει πιτσιρικάδες εθνικοσοσιαλιστές και μετά να τρέχει σαν το ποντίκι να κρυφτεί πίσω από σένα.

Για να την πληρώσεις εσύ. Και μετά ν' απαντήσεις.Και μετά ν' απαντήσουμε. Και να ξαναπαντήσεις. Και ούτω καθεξής. Ένας φαύλος κύκλος.

Θυμάσαι το Ιράκ; Διαίρει και βασίλευε. Divide et impera.

Το λέγαν κι οι Λατίνοι.

Οι Λατίνοι λέγανε και κάτι ακόμα. Πολλούς αιώνες πριν από τα κνιτόπουλα.

Cui bono? Ποιος ωφελείται;

Αναρχικέ, ως εθνικοσοσιαλιστές διαφωνούμε σε πολλά μαζί σας. Αλλά και συμφωνούμε σε άλλα τόσα.

Και κυρίως συμφωνούμε στη στόχευση.

Εχθρός, δικός σας και δικός μας είναι η εκμετάλλευση, ο καπιταλισμός και το κράτος που τον στηρίζει, καθώς και τα ιδεολογήματα που στηρίζουν το κράτος. Ακόμα κι αν αυτά τα ιδεολογήματα έχουν γαλανόλευκο περιτύλιγμα.

Στην πράξη όμως, η κόντρα των δύο χώρων μας είναι εντελώς άσχετη με ιδεολογίες και θεωρητικούρες.

Η κόντρα έχει άλλα αίτια. Πεζοδρομιακά. Χυμένο αίμα, σπασμένα κεφάλια, μαχαιρώματα και τσαμπουκάδες.

Υπήρξαν εποχές που οι χώροι μας μας ναι μεν δεν πολυγουστάρονταν μεταξύ τους, αλλά υπήρχε μια αμοιβαία ανοχή. Και υπήρξαν εποχές που βγαίνανε ματσούκια και μαχαίρια κι από τις δυο μεριές.

Ούτε εμείς υπήρξαμε παναγίες ούτε κι εσείς.

Αν όμως έχεις λίγο μυαλό στο κεφάλι σου, άνοιξε τα μάτια σου και δες και λίγο πέρα από τη μύτη σου. Δες τι γίνεται σήμερα. Σε όλες τις εθνικοσοσιαλιστικές εκδόσεις, σε όλες τις εθνικοσοσιαλιστικές ομάδες αρχίζουν να (ξανα)κερδίζουν έδαφος θέσεις κόντρα στο αστικό κράτος, κόντρα στον αστικό πατριωτισμό, κόντρα στην εκμετάλλευση, κόντρα σε όλα τα αφεντικά, μεγάλα και μικρά.

Θα δεις να (ξανα)γράφονται πράγματα όπως «εχθροί δεν είναι οι αναρχικοί, αλλά το κράτος». Θα δεις να (ξανα)πολλαπλασιάζονται οι φωνές που λένε «εμείς δεν γουστάρουμε να κάνουμε τις βρωμοδουλειές του κράτους». Θα δεις να σκάνε μύτη σποραδικά μπράβο για δράσεις αντιεξουσιαστών π.χ. ενάντια στις κάμερες παρακολούθησης. Θα δεις ακόμα και προτάσεις για ψιλοσυνεργασίες.

Δυστυχώς, εσύ δεν τα είδες αυτά.

Αλλά τα είδε το κράτος.

Κι έτσι, ξαφνικά, ακριβώς τη στιγμή που ύστερα από μια περίοδο άγριας κόντρας, τα πράγματα πάνε να ηρεμήσουν, ακριβώς τη στιγμή που οι εθνικοσοσιαλιστές αρχίζουν να μην ασχολούνται μαζί σας, έρχεται το φαινόμενο antifa και μιλάει για «πόλεμο με τους φασίστες». Τώρα ακριβώς που οι φασίστες (ξανα)στρέφονται κατά του κράτους.

Και νά σου ξανά σπασμένα κεφάλια και μάλιστα όχι κεφάλια στελεχών, αλλά κεφάλια πιτσιρικάδων.

Μεθοδευμένη πρόκληση. Για να μην έχουμε επιλογή παρά ν' απαντήσουμε. Φτου κι απ' την αρχή.

Το πράγμα βρωμάει.

Είδες timing οι αντιφασίστες; Βολικότατο.

Βολικότατο για ποιον όμως;

Για σας; Για μας;

Ή για το κράτος;

Ποιος ωφελείται, αναρχικέ, αν ξαναρχίσουμε να σφαζόμαστε μεταξύ μας;

Εσείς; Εμείς;

Ή το κράτος;

Το φαινόμενο antifa δραστηριοποιείται δίπλα σας με ακριβώς αυτόν τον στόχο. Με συνεχείς προβοκάτσιες εναντίον μας να μας παρασύρει σε συγκρούσεις μαζί σας.

Για να συγκρούονται μεταξύ τους οι εχθροί του κράτους. Οι «περιθωριακές ομάδες». Τα «αντικοινωνικά στοιχεία».

Και το κράτος να παρεμβαίνει στο τέλος, σαν το ιππικό στα γουέστερν, «για την αποκατάσταση της τάξης». Και ο φρόνιμος φιλήσυχος πολίτης να κοιμάται ήσυχος, μια που για μια ακόμη φορά, η καλή και στοργική αστυνομία έσωσε την ομαλότητα με τα στοργικά της κλομπ και τα στοργικά της δακρυγόνα.

Και καλά, θα πεις, εντάξει, οι επαγγελματίες αντιφασίστες είναι ρουφιάνοι, τσακίστε αυτούς, αλλά τι σας φταίνε οι αντιεξουσιαστές σαν σύνολο;

Εδώ είσαι λάθος.

Είσαι λάθος, γιατί ναι μεν τη βρωμοδουλειά την έκανε η γνωστή αντιφασιστική γκρούπα των πενήντα προβάτων που τρέχουνε πίσω από τους δυο σεσημασμένους ασφαλίτες, αλλά την κάλυψη τους την παρέχεις εσύ.

Εσύ τους δέχεσαι στις συνελεύσεις, εσύ τους δέχεσαι στις καταλήψεις, εσύ τους δέχεσαι στα στέκια, εσύ τους δέχεσαι στις δράσεις, εσύ τους διανέμεις τα έντυπα. Και το κυριότερο: Εσύ τώρα κάνεις μόκο και πρόθυμα γίνεσαι καραγκιόζης με ηλιθιότητες όπως «θα πούμε ότι ήταν ενδοφασιστική κόντρα και θα το αποσιωπήσουμε».

Για δες και λίγο πέρα από τη μύτη σου. Δεν το αποσιωπήσατε μόνον εσείς.

Παρέα με σας το αποσιώπησαν και **όλα** σχεδόν τα αστικά media. Από την Ελευθεροτυπία ως την Καθημερινή. Από το MEGA μέχρι τον ΑΝΤ1.

Το πράγμα βρωμάει πολύ.

Καλά να το κουκουλώνεις εσύ. Άντε, πες ότι το κάνεις, μια που έτσι κι αλλιώς η μαλακία έγινε και δεν θες να εκτεθείς πολιτικά σαν δολοφόνος πιτσιρικάδων.

Αλλά, να το κουκουλώνουν και **όλα, μα όλα** τα αστικά media; Λες και το χτύπημα είναι κρατικό μυστικό.

Ακριβώς επειδή **είναι** κρατικό μυστικό. Για την ακρίβεια, κρατική γκάφα.

Και τώρα, εσύ, ο αναρχικός, ο εχθρός του κράτους και μπλα μπλα μπλα, καλείσαι να κουκουλώσεις παρέα με τα αστικά media ένα βρώμικο κρατικό μυστικό, μια βρώμικη κρατική γκάφα. Και εις ανώτερα.

Πώς το έλεγες το σύνθημα; Α, ναι.

«Τα χτυπήματα στο ψαχνό είναι κρατικές δουλειές».

Φαντάσου πόσο κρατικές δουλειές είναι τα χτυπήματα στο ψαχνό που κουκουλώνονται από όλα τα media.

Οι παρακρατικοί αντιφασίστες σε πιάσανε κορόϊδο, αναρχικέ.

Τα έκαναν θάλασσα και τώρα κρύβονται πίσω από σένα. Κι έτσι η μπόχα του παρακρατικού, η μπόχα του ρουφιάνου, αντί να περιορίζεται σε δαύτους, μεταδίδεται και σε σένα. Σε όλα σου τα στέκια. Στην Αθήνα και στην επαρχία.

«Εδώ οι παρακρατικοί δολοφόνοι παιδιών». Να μια ωραία ταμπέλα για να κρεμάσεις έξω από κάθε αυτοδιαχειριζόμενο χώρο που δέχεται αντιφασίστες.

Όσο δεν διαχωρίζεις τη θέση σου από τους παρακρατικούς αντιφασίστες, είσαι συνένοχός τους. Εσύ ο ίδιος το λες: «Η σιωπή είναι συνενοχή».

Πρόσεχε, αναρχικέ: Ο καθένας όπως στρώσει θα κοιμηθεί.

Περιμένεις αύριο να εμποδιστούν, να καταδικαστούν και, εν ανάγκη, να «νουθετηθούν» οι όποιοι σαλταρισμένοι δικοί μας αρχίσουν να βαράνε στο ψαχνό και αδιακρίτως τους δικούς σας πιτσιρικάδες;

Γιατί να γίνει κάτι τέτοιο; Τι είμαστε εμείς; Τα καλά παιδιά; Οι «σφάξε με αγά μου ν' αγιάσω»; Αφού εσείς για τον δικό μας πιτσιρικά κάνετε μόκο, θα κάνουμε κι εμείς μόκο για τους δικούς σας.

Κι όποιον πάρει ο χάρος.

Και σε ξαναρωτάμε, αναρχικέ: Ποιος θα ωφεληθεί από κάτι τέτοιο;

Εσείς; Εμείς;

Ή το κράτος;

Αναρχικέ, γνωρίζουμε από τώρα τι θα σου πούνε οι επαγγελματίες αντιφασίστες.

Όταν καταλαγιάσουν κάπως οι αντιεξουσιαστικές φωνές που ζητάνε να πέσουν κεφάλια μετά τη δολοφονική γκάφα της Τετάρτης 28 Ιουνίου, οι αντιφασίστες, θα βγουν σαν τα σκουλήκια μετά τη βροχή και θ' αρχίσουν να λένε δύο πράγματα.

α) Ότι οι φασίστες προσπαθούν να διασπάσουν τον α/α χώρο, για να χτυπούν ανενόχλητοι.

β) Ότι οι φασίστες φοβούνται τη γενίκευση της «κοινωνικής αντιφασιστικής αντιβίας», άρα «τώρα είναι η ώρα για ακόμη πιο βίαια χτυπήματα» (ειδικά στο τελευταίο θα επιμείνουν, μια που αυτό ακριβώς είναι που θέλει ο κρατικός πάτρωνάς τους.).

Σκέψου όμως τις λογικές απαντήσεις, αναρχικέ:

α) Ο α/α χώρος είναι τόσο πολυδιασπασμένος από μόνος του, που αν μας ενδιέφερε να τον διασπάσουμε κι άλλο, δεν θα περιοριζόμαστε στους αντιφασίστες ούτε θα περιμέναμε να στείλουν ένα παιδί στην εντατική για να το κάνουμε. Υπάρχουν άλλοι τρόποι να σας διασπάσουμε, τρόποι πολύ πιο αποτελεσματικοί από το να ζητάμε να καταδικάσετε ανοιχτά και επίσημα τους επαγγελματίες αντιφασίστες.

Εμάς όμως δεν μας συμφέρει να σας διασπάσουμε. Μας συμφέρει να δράτε ανενόχλητα και απρόσκοπτα, γιατί προκαλείτε σύγχυση στο κράτος, σύγχυση που μας βοηθάει να δρούμε κι εμείς ανενόχλητα και απρόσκοπτα.

Θες μια μικρογραφία της ιδεατής για μας κατάστασης;

Ορίστε:

Σ' ένα σχολείο οι αναρχικοί μαθητές βάζουν φωτιά.

Αλλόφρονες οι αστοί μαθητές παρέα με τους καθηγητές τρέχουν να σωθούν από τις φλόγες.

Μέσα στη σύγχυση, οι φασίστες μαθητές βρίσκουν την ευκαιρία, μπουκάρουν στη βιβλιοθήκη και τα εργαστήρια του σχολείου και κλέβουν βιβλία και χημικά που κάνουν μπαμ.

Το σχολείο γίνεται παρανάλωμα του πυρός.

Την άλλη μέρα, αναρχικοί και φασίστες μαθητές βγάζουν κοινή προκήρυξη, που καταγγέλλει την εγκληματική αδιαφορία του καπιταλιστικού κράτους, που κλείνει τα παιδιά σε σχολεία-φυλακές με ανύπαρκτη πυροπροστασία κι εκεί μέσα τους κάνει πλύση εγκεφάλου. Κεντρικό σύνθημα «Το κράτος προτιμά να καείς ζωντανός παρά να ξεφύγεις από τη σχολική προπαγάνδα. Αυτός είναι ο καπιταλισμός.»

Μεγέθυνε αυτό το παράδειγμα κατά ένα εκατομμύριο φορές και θα καταλάβεις τι ακριβώς συμφέρει εμάς.

Οπότε, αυτό που μας συμφέρει είναι να είστε ισχυροί και να χτυπάτε το κράτος, χωρίς να συγκρούεστε μαζί μας. Για να μπορούμε κι εμείς να χτυπάμε το κράτος, χωρίς να συγκρουόμαστε μαζί σας. Απλά πράγματα.

Έτσι, ωφελείστε εσείς.

Ωφελούμαστε κι εμείς.

Και ζημιώνεται το κράτος.

Αυτό ακριβώς είναι που **δεν** θέλουν οι αντιφασίστες.

Γιατί αυτό ακριβώς είναι που **δεν** θέλει το κράτος.

β) Σχετικά με το αν οι φασίστες φοβούνται τη «συλλογική αντιβία» των αντιφασιστών, ας το θέσουμε ως εξής:

Σε ορισμένες περιοχές της Ευρώπης, οι φασίστες, όταν βρέθηκαν αντιμέτωποι με το φαινόμενο antifa, αντέδρασαν ανώριμα και αψυχολόγητα. Με μαχαίρια, λοστούς, θόρυβο, μαγκιά και χάιλ.

Σήμερα, σ' αυτές τις περιοχές, το φαινόμενο antifa πράγματι είναι υπολογίσιμο.

Αντίθετα, σε άλλες περιοχές, οι φασίστες δεν αντέδρασαν. Απλά, όταν τα πράγματα χόντρυναν, έγιναν κάτι ανεξιχνίαστες ληστείες μετά φόνου, χωρίς θόρυβο, χωρίς μαγκιά και χωρίς χάιλ.

Κι έτσι, σήμερα, σ' αυτές τις περιοχές, το φαινόμενο antifa περιορίζεται σε αφίσες και έντυπα.

Συνοψίζοντας

-Η ατέρμονη και γενικευμένη σύγκρουση εθνικοσοσιαλιστών και αναρχικών ζημιώνει και τους δύο χώρους, ενώ ταυτόχρονα ωφελεί το κράτος.

-Το φαινόμενο antifa υπάρχει ακριβώς για να συντηρεί με προβοκατόρικες ενέργειες αυτή τη σύγκρουση.

-Σε μια χρονική στιγμή που οι εθνικοσοσιαλιστές αρχίζουν να παίρνουν αποστάσεις από τη στημένη κόντρα με τους αντιεξουσιαστές, οι αντιφασίστες επιτίθενται απρόκλητα εναντίον ενός 19χρονου και τον στέλνουν με διαλυμένο κρανίο στην εντατική.

-Αυτό σε συνδυασμό με τις αποδεδειγμένες ασφαλίτικες διασυνδέσεις δύο κεφαλιών της γκρούπας τους και τη συνεχή κάλυψη της γκρούπας από τις διωκτικές αρχές και τα αστικά media (με πιο πρόσφατο κρούσμα το μαφιόζικο μηντιακό κουκούλωμα της δολοφονικής επίθεσης εναντίον του 19χρονου Ηλία) αποδεικνύει πέραν πάσης αμφιβολίας ότι υπάρχει μεθοδευμένο κρατικό σχέδιο για αναζωπύρωση και γενίκευση της κόντρας ανάμεσα σε εθνικοσοσιαλιστές και αναρχικούς.

-Ο αντιεξουσιαστικός χώρος είτε από πολιτική ανωριμότητα είτε από φόβο πολιτικού κόστους είτε από πολιτική βλακεία συγκαλύπτει μέχρι στιγμής την δολοφονική δράση της παρακρατικά καθοδηγούμενης αντιφασιστικής γκρούπας, άρα συγκαλύπτει τις μαφιόζικες δουλειές του κράτους.

Άκου λοιπόν, αναρχικέ

-Οι εθνικοσοσιαλιστές ως πολιτικός χώρος που λειτουργεί με διάφορες ομάδες και ποικίλες εκφάνσεις επισήμως ούτε επικροτούν ούτε αποδοκιμάζουν ούτε προτρέπουν ούτε αποτρέπουν ούτε αναλαμβάνουν οποιαδήποτε ευθύνη για όποια αιματηρά περιστατικά τυχόν συμβούν μετά το παρ' ολίγον δολοφονικό χτύπημα των παρακρατικών αντιφασιστών ενάντια στον 19χρονο Ηλία.

-Όμως επισημαίνεται το αναπόφευκτο. Το αίμα φέρνει αίμα. Ο θάνατος φέρνει θάνατο. Αυτό είναι νόμος της φύσης και οι νόμοι της φύσης εφαρμόζονται παντού, από τις τροπικές ζούγκλες μέχρι τις δυτικές μητροπόλεις.

-Οι εθνικοσοσιαλιστές προτιμούν ν' αποφευχθούν οι κηδείες αντικαθεστωτικών οποιασδήποτε παράταξης. Αλλά, εάν εσείς επιμένετε να παίξουμε όλοι μαζί το παιχνίδι του κράτους, εάν εσείς επιμένετε να γίνουν κηδείες αντικαθεστωτικών, καλύτερα να είναι κηδείες δικών σας αντικαθεστωτικών, παρά κηδείες δικών μας αντικαθεστωτικών.

-Οποιοσδήποτε με τον έναν ή άλλο τρόπο βοήθησε στην επίθεση της Τετάρτης 28 Ιουνίου είναι νόμιμος στόχος.

-Νόμιμος στόχος είναι πρώτιστα κάθε κεντρικό ή περιφερειακό μέλος της αντιφασιστικής γκρούπας, καθώς και οι άμεσοι συγγενείς του.

-Νόμιμος στόχος είναι οι μπάτσοι, που σφύριζαν αδιάφορα, την ίδια στιγμή που τους υποδεικνυόταν συγκεκριμένος αυτουργός της δολοφονικής επίθεσης.

-Νόμιμος στόχος είναι επίσης τα στελέχη όλων ανεξαιρέτως των αστικών media, εφημερίδων, τηλεοπτικών καναλιών και διαδικτυακών κόμβων, που κουκούλωσαν μαφιόζικα την επίθεση των παρακρατικών.

-Και τέλος, νόμιμος στόχος είναι όλοι όσοι συνεργάζονται με τους παρακρατικούς αντιφασίστες και τους παρέχουν πολιτική κάλυψη και πολιτική στέγη, για να μπορούν να εκτελούν ανενόχλητοι τις εντολές που παίρνουν από το κράτος.

-Απαλλάσσονται της ευθύνης όσες συλλογικότητες αντιεξουσιαστών καταδικάσουν επίσημα και ανοιχτά την επίθεση και διαχωρίσουν τη θέση τους από τους αντιφασίστες παρακρατικούς.

-Μετά την αποκατάσταση της διασαλευθείσης ισορροπίας, ενδέχεται να υπάρξει η βούληση για ανακωχή και, αν όχι αρμονική συνύπαρξη, τουλάχιστον αμοιβαία ανοχή μεταξύ εθνικοσοσιαλιστών και αντιεξουσιαστών.

ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΤΕΣ

ΑΚΟΥ, 19ΧΡΟΝΕ ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΤΗ

Έχουμε να σου πούμε κάποια πράγματα που μπορεί να σε στενοχωρήσουν. Αλλά είναι ειλικρινή πράγματα, γιατί δεν έχουμε να κερδίσουμε κάτι από σένα. Άμα θες, άκου τα. Άμα δε θες, μην τ' ακούς.

Ο Calvin Klein είναι εβραίος μόδιστρος. Ο Αδόλφος Χίτλερ δεν ήτανε ούτε εβραίος ούτε μόδιστρος.

Ο Calvin Klein κολλάει το σύμβολο CK στα ρούχα του για να πουλήσει. Ο Αδόλφος Χίτλερ καθιέρωσε τη σβάστικα στο κίνημά του για να θυμίζει στους συντρόφους του για ποιο **σκοπό** πολεμάνε.

Καταλαβαίνεις τη διαφορά;

Για τον Calvin Klein, το σύμβολο είναι το παν, γιατί το σύμβολο δίνει μούρη στον πελάτη και φέρνει χρήμα στον Calvin.

Για τον Αδόλφο Χίτλερ, ο σκοπός είναι το παν και το σύμβολο υπάρχει για να υπηρετεί τον σκοπό.

Οι σημαίες και τα σύμβολα έχουν τη σημασία τους. Όταν παρατάσσονται οι αντίπαλοι στρατοί στο πεδίο της μάχης, οι σημαίες και τα σύμβολα τους εμπνέουν θάρρος και τους θυμίζουν ότι υπάρχουν και μερικά πράγματα πιο σημαντικά από το τομάρι μας. Και ποια είναι αυτά τα πράγματα;

Είναι οι αξίες. Όταν πολεμάμε για μια σημαία, δεν πολεμάμε για το χρωματιστό ύφασμα, αλλά για τις αξίες που η σημαία αυτή συμβολίζει. Όταν πολεμάμε για τη σβάστικα, δεν πολεμάμε για τέσσερεις ορθές γωνίες, αλλά για τις αξίες που η σβάστικα συμβολίζει.

Ποιο είναι το πρώτιστο καθήκον του πολεμιστή;

Το πρώτιστο καθήκον του πολεμιστή είναι η νίκη.

Γι' αυτό, όταν χαιρετάμε τους συναγωνιστές μας, λέμε «ζήτω η νίκη». Ή «Sieg Heil». Για να μην ξεχνάμε ποτέ το καθήκον μας.

Κάποιος Γιαπωνέζος είχε γράψει ότι καθήκον του πολεμιστή είναι ο θάνατος. Αλλά αυτός μάλλον δεν ήξερε τι του γινόταν, γιατί στον καιρό του δεν γίνονταν πόλεμοι και ο ίδιος δεν είχε ποτέ στη ζωή του τραβήξει σπαθί. Είναι εύκολο να μιλάς και να γράφεις για θάνατο, άμα δεν τον έχεις δει να χτυπάει δίπλα σου. Όποιος είναι έξω απ' το χορό ξέρει πολλά τραγούδια. Να θυμάσαι πάντως ότι ο θάνατος δεν είναι καθόλου ωραίο πράγμα άμα εσύ είσαι ο νεκρός. Και η αναπηρία δεν είναι καθόλου ωραίο πράγμα, άμα εσύ είσαι ο ανάπηρος.

Ο Γιαπωνέζος έκανε λάθος. Ο θάνατος **δεν είναι** το πρώτιστο καθήκον του πολεμιστή.

Γιατί, άμα ο θάνατος ήτανε το πρώτιστο καθήκον του πολεμιστή, τότε θα είχαμε ξεμείνει από πολεμιστές ήδη από τον καιρό των σπηλαίων. Θα είχανε σκοτωθεί όλοι μαζί οι πολεμιστές και θα είχανε μείνει μονάχα οι δειλοί.

Άμα ο θάνατος ήτανε το πρώτιστο καθήκον του πολεμιστή, τότε δεν θα χρειαζόταν ούτε να εκτελούμε περίπλοκα στρατηγικά σχέδια ούτε να εφαρμόζουμε τακτικές μάχης ούτε να κρατάμε όπλο ούτε να προχωρούμε έρπειν ούτε να μαθαίνουμε υφαρπαγές ούτε να στήνουμε ενέδρες ούτε να φοράμε στολές παραλλαγής. Απλά θα πηγαίναμε στη μάχη άοπλοι, κάνοντας θόρυβο και φορώντας φωσφοριζέ στολές για να μας πετυχαίνει ευκολότερα ο εχθρός.

Ο πόλεμος είναι δράση με έναν σκοπό. Την επιβολή της δικής μου βούλησης επί του αντιπάλου. Δηλαδή: εγώ θέλω κάτι, ο αντίπαλος θέλει κάτι άλλο, οπότε πολεμάω τον αντίπαλο για να περάσει το δικό μου. Άμα περάσει το δικό μου, τότε νίκησα. Ασχέτως μεθόδου και κόστους. Άμα περάσει του αντιπάλου, τότε έχασα. Πάλι ασχέτως μεθόδου και κόστους

Το κόστος, ο θάνατος, ο τραυματισμός, η αναπηρία είναι κι αυτά μέσα στο παιχνίδι. Κάθε πόλεμος έχει τα ρίσκα του. Αλλά, τα ρίσκα πρέπει να υποστηρίζουν τον βασικό στόχο, δηλαδή τη νίκη, δηλαδή το να περάσει το δικό μου. Αλλιώς, τα ρίσκα είναι μάταια, γιατί άμα είναι να σκοτωθώ απλά για να σκοτωθώ ή να μείνω ανάπηρος απλά για να μείνω ανάπηρος ή να πάθω οτιδήποτε απλά για να το πάθω, τότε μπορώ να πετύχω το ίδιο αποτέλεσμα με μια απόπειρα αυτοκτονίας.

Άμα λοιπόν πάω στον πόλεμο με στόχο να σκοτωθώ με το καλημέρα, τότε εξασφαλίζω ότι δεν θα περάσει το δικό μου, οπότε χαρίζω τη νίκη στον εχθρό. Οπότε η δική μου βούληση, οι δικές μου αξίες, τα δικά μου σύμβολα γνωρίζουν την ήττα.

Οπότε, φιλάρα, δεν είμαι γενναίος. Είμαι εγωιστής.

Εγωιστής;;; Ναι! Γιατί, για χάρη του δικού μου εγωισμού, για χάρη της επίδειξης ότι εγώ είμαι και καλά γενναίος, οδηγώ τα σύμβολά μου, τις αξίες μου στην ήττα. Μόνο και μόνο για να μπορώ να λέω «αυτοθυσιάστηκα, θαυμάστε με».

Όταν στις 9 Νοέμβρη 1923, οι στρατόμπατσοι της Βαυαρίας ανοίξανε πυρ κατά των εθνικοσοσιαλιστών, ο Χίτλερ έπεσε στο έδαφος για να μην τον πετύχουνε οι σφαίρες. Κάτι άκαπνοι εβραίοι χαρτοπόντικες που δεν είχανε πιάσει ποτέ όπλο στη ζωή τους, βγήκανε και αρχίσανε τις ποντικιές: «Είναι δειλός! Είναι δειλός!». Όμως ο Χίτλερ δεν ήταν εβραίος χαρτοπόντικας. Ο Χίτλερ ήταν πολεμιστής. Και όντας πολεμιστής είχε τα ένστικτα του πολεμιστή, τα ένστικτα που οι εβραίοι χαρτοπόντικες δεν είχαν. Ήξερε από πρώτο χέρι, από τα χαρακώματα του Πρώτου Παγκοσμίου, πως, όταν πέφτουν οι σφαίρες, δεν παριστάνουμε το κυπαρίσσι, αλλά αμέσως αναζητούμε κάλυψη. Γιατί, άμα φάμε τη σφαίρα, θα μας φάει το χώμα. Και θα νικήσει ο εχθρός.

Άμα ο Χίτλερ εκείνη τη μέρα παρίστανε το κυπαρίσσι, τότε θα είχε σκοτωθεί από το 1923 και σήμερα δεν θα μιλάγαμε ούτε για εθνικοσοσιαλισμό ούτε για σημαίες ούτε για Χίτλερ.

Όταν ο Χίτλερ χρειάστηκε να θυσιαστεί, όταν η αυτοθυσία του είχε νόημα, τότε με πολλή άνεση τράβηξε τη σκανδάλη και τίναξε τα μυαλά του στον αέρα. Το ίδιο πάνω κάτω έκανε και ο Γκέμπελς. Αλλά μονάχα όταν η αυτοθυσία είχε νόημα. Όταν όλα γκρεμίζονταν και χρειάζονταν επειγόντως σύμβολα αυτοθυσίας, για να μπορέσει να συνεχιστεί ο αγώνας.

Ο Χίτλερ και ο Γκέμπελς δεν αυτοθυσιάστηκαν για να έχεις εσύ σήμερα την πολυτέλεια να κάνεις επιδείξεις γενναιότητας.

Αυτοθυσιάστηκαν για να έχεις λόγους να ζητάς εκδίκηση για τους νεκρούς σου και για να είσαι φανατικά προσηλωμένος σε έναν και μοναδικό στόχο: τη νίκη του εθνικοσοσιαλισμού.

Το ξέρουμε ήδη ότι είσαι γενναίος. Δεν χρειάζεται να το αποδείξεις. Από τη στιγμή που δεν κάθεσαι στ' αυγά σου, από τη στιγμή που διαλέγεις τον εθνικοσοσιαλισμό σ' έναν κόσμο σαν τον σημερινό, είσαι ήδη γενναίος.

Το θέμα είναι: Από κει και πέρα, τι;

Κατανοείς ότι βρίσκεσαι σε πόλεμο; Κατανοείς τη συντριπτική ασυμμετρία δυνάμεων ανάμεσα σε σένα και τον εχθρό; Παίρνεις στα σοβαρά την κατάσταση; Κατανοείς ότι το παιχνίδι συνοψίζεται στο «ή εμείς ή αυτοί»; Κατανοείς ότι «αυτοί» είναι κάτι δισεκατομμύρια φορές ισχυρότεροι από εμάς, ότι «αυτοί» μοιράζουν την τράπουλα κι ότι την έχουν σημαδέψει κιόλας; Κατανοείς ότι πρέπει να είμαστε πολύ ύπουλοι χαρτοκλέφτες, αν θέλουμε κάποια στιγμή να έχουμε την παραμικρή πιθανότητα επιτυχίας;

Ή περιορίζεσαι στο να φαντασιώνεσαι ότι είσαι ένας SA στο Μόναχο της δεκαετίας του '20 και κυκλοφοράς καμαρωτός-καμαρωτός με τη «στολή» σου; Ντάξει. Νο πρόμπλεμ. Έχει κι αυτό την πλάκα του. Μόνο που ούτε SA είσαι, ούτε στο Μόναχο κυκλοφοράς, ούτε ζεις στη δεκαετία του '20. Και, αργά ή γρήγορα θα καταλάβεις **με άσχημο τρόπο** ότι είσαι απλά ένας 19χρονος πιτσιρικάς, που κυκλοφοράει σε κατεχόμενο έδαφος, στο σιωνιστοκρατούμενο Ελλαδιστάν εν έτει 2006 και δίνει βαρβάτο στίγμα στον εχθρό. Το να καρφώνεσαι με συγκεκριμένο και σεσημασμένο κώδικα εμφάνισης είναι σαν να βάζεις μια φωτεινή επιγραφή πάνω από το κεφάλι σου που αναβοσβήνει μέρα-νύχτα ένα και μόνο σύνθημα: ΠΥΡΟΒΟΛΗΣΤΕ ΕΔΩ.

Πολλοί πιτσιρικάδες, μιλάνε για πόλεμο, για ZOG και για διάφορα τέτοια αγωνιστικά, χωρίς να καταλαβαίνουνε τι λένε.

Ναι, έχουμε πόλεμο με τη ZOG. Την Κυβέρνηση Σιωνιστικής Κατοχής. Ξέρεις τι σημαίνει Κυβέρνηση Σιωνιστικής Κατοχής;

Σημαίνει ότι αυτή εδώ η χώρα, αυτό το ξεφτιλισμένο κρατικό μόρφωμα που λέγεται Ελλάδα είναι κατεχόμενο έδαφος. Σημαίνει ότι όλες ανεξαιρέτως οι αρχές, κυβέρνηση, αστυνομία, μυστικές υπηρεσίες, στρατός, είναι όργανα του αιώνιου εβραίου. Δηλαδή, είτε βλέπεις τον πρωθυπουργό είτε βλέπεις τον μπάτσο της γειτονιάς σου, βλέπεις έναν υπάλληλο της ZOG. Μπορεί ο ίδιος να μην ξέρει ότι είναι όργανο της ZOG, αλλά η ουσία δεν αλλάζει. Παίρνει εντολές από τη ZOG. Και τις εκτελεί. Άρα είναι εχθρός. Δεν πάει να είναι και γαμώ τα παιδιά. Δεν πάει να ορκίζεται στη σημαία και την πατρίδα. Οποιοσδήποτε φορέας της διοίκησης δεν είναι βαμμένος ναζί και δε μισεί θανάσιμα το κράτος και τη νομιμότητα, αυτός είναι όργανο της ZOG. Δηλαδή εχθρός.

Αυτό σημαίνει ότι ο εχθρός δεν είναι στην άλλη μεριά της πεδιάδας με τα λάβαρά του και τον στρατό του.

Ο εχθρός είναι εδώ, γύρω σου, με στολή, με πολιτικά, είναι δημοσιογράφος, είναι μπάτσος, είναι τραπεζίτης, είναι παρακρατικός, είναι ο διευθυντής του σχολείου σου, είναι ακόμα και ο γείτονάς σου που θα πάρει τηλέφωνο τους μπάτσους για να τους πει ότι είσαι ύποπτος ναζιστικών φρονημάτων.

Όταν κυκλοφοράς στην Αθήνα ή στη Θεσσαλονίκη ή στην Καλαμάτα ή στην Κομοτηνή ή στη Ρώμη ή στο Παρίσι ή στο Βερολίνο, είναι το ίδιο σαν να κυκλοφοράς στο Τελ Αβίβ.

Για σκέψου λοιπόν, εθνικοσοσιαλιστή: Άμα κυκλοφόραγες στο Τελ Αβίβ, θα φόραγες σβάστικες; Θα γύρναγες με ξυρισμένο κεφάλι και Doc Martens; Θα φόραγες αμάνικες για να φαίνεται το tattoo με τον κέλτικο; Όχι βέβαια. Δεν είσαι μαλάκας.

Τότε γιατί το κάνεις εδώ; Αφού κι εδώ ZOG έχουμε.

Και μην αρχίσεις τις παπαριές ότι είσαι μάγκας και δεν κρύβεσαι και δε μασάς. Γιατί μασάς κανονικότατα. Γιατί άμα δε μάσαγες, θα είχες ήδη πάει μέρα μεσημέρι με τις σβάστικες και τη φάτσα φόρα παρτίδα και θα καθάριζες 2-3 αντιφά σκουλήκια για χάρη του Ηλία.

Αλλά δεν το κάνεις.

Γιατί άμα το κάνεις, θα σε τσακώσουνε τα μπατσόνια.

Και θα φας ισόβια.

Και θα είσαι εκτός κυκλοφορίας μόνιμα.

Άρα, καλώς μασάς.

Γιατί το θέμα δεν είναι να φας 2-3 φλώρια που την είδανε αντιφασίστες με τις πλάτες των μπάτσων κι ύστερα να είσαι εκτός κυκλοφορίας μέχρι να πεθάνεις. Το θέμα είναι και να χτυπάς τον εχθρό και να κυκλοφοράς ελεύθερος. Και να έχεις παραβεί όλους τους ποινικούς νόμους και να έχεις λευκό ποινικό μητρώο. Και να είσαι ένοχος ανατρεπτικών ενεργειών και να τη βγάζεις καθαρή.

Καλές οι εποχές που οι άντρες σπαθίζανε τον εχθρό χωρίς να κρύβονται. Καλές οι εποχές που οι επαναστάτες βγαίνανε στους δρόμους με τ' όνομά τους και τις πιστόλες τους και τα λέγανε χύμα. Όλοι τις γουστάρουμε αυτές τις εποχές. Ιππότες, φουστανελάδες και τέτοια ωραία.

Μόνο που τότε δεν υπήρχανε κάμερες στους δρόμους. Ούτε φωτογραφικές μηχανές. Ούτε παρακολουθήσεις τηλεφώνων. Ούτε ασφαλίτες. Ούτε παρακρατικοί. Ούτε σήμανση. Ούτε ελικόπτερα της αστυνομίας. Ούτε πινακίδες κυκλοφορίας. Ούτε ίντερνετ. Ούτε «Λίστες του Σίντλερ» και πλύση εγκεφάλου της μάζας για τα «εγκλήματα του ναζισμού και του Άουσβιτς».

Τότε ανέβαινες σ' ένα βουνό και είχες ξεφύγει. Σήμερα σε βρίσκουν με δορυφόρο και σού 'ρχονται με ελικόπτερα, τζιπ και MP5.

Καλός ο Φίλαθλος. Καλό και το Φως των Σπορ. Διάβασέ τα. Μάθε για τις μεταγραφές της σεζόν.

Αλλά μάθε και για τον πόλεμο. Οπότε, διάβασε και τον Σουν Τζου. Διάβασε και τον Κονδύλη.

Ο πόλεμος σήμερα είναι ασύμμετρος. Μικρές ομάδες ανατροπέων μπορούν να κάνουν παπάδες για την αποσταθεροποίηση του καθεστώτος. Αλλά με μια προϋπόθεση. Να είναι αόρατοι.

Και πώς γίνεσαι αόρατος;

Δυο λέξεις: Απόκρυψη… Και παραλλαγή.

Το σύστημα είναι πανίσχυρο. Η δύναμή του πατάει στην τεχνολογία. Η τεχνολογία θέλει χρήμα. Το χρήμα θέλει καπιταλισμό. Ο καπιταλισμός θέλει μεγαλουπόλεις. Δηλαδή γιγαντιαίους λαβύρινθους από μπετόν, ασφυκτικά γεμάτους με μεγάλες, πυκνές και ανώνυμες μάζες πληθυσμού που μετακινούνται συνεχώς και χαοτικά.

Κι εκεί το σύστημα την πατάει. Γιατί μέσα στις μεγάλες μάζες πληθυσμού, το ανατρεπτικό στοιχείο κρύβεται εύκολα. Μπορεί να φοράει μάσκες και να εμφανίζεται προς τα έξω σαν ένας καθημερινός ανθρωπάκος, σαν ένας συνηθισμένος εργαζόμενος καταναλωτής, ακόμα και σαν ένας ευυπόληπτος πολίτης, ένας υπεράνω υποψίας στυλοβάτης της αστικής κοινωνίας. Ανάλογα τι τον εξυπηρετεί κάθε φορά. Και στην παρούσα φάση, αυτό που εξυπηρετεί το ανατρεπτικό στοιχείο είναι να κρατάει χαμηλό προφίλ. «Εργάσου και σώπαινε», που λέγανε κι εκείνοι οι παλαβοί που παίζανε με τους μόλυβδους για να βγάλουνε χρυσάφια.

Αν όμως ο επίδοξος ανατροπέας κάνει τη μαλακία και φωνάξει «κοιτάχτε με, είμαι ανατρεπτικό στοιχείο», τότε την έβαψε. Τότε το σύστημα βάζει μπρος τα μεγάλα κόλπα και τον κάνει ό,τι θέλει. Η γιγαντόγατα αρχίζει να παίζει με το νανοπόντικο. Τον παρακολουθεί, τον υπονομεύει, τον παρενοχλεί, τον συλλαμβάνει, τον τρομοκρατεί, τον φυλακίζει ή στέλνει καταπάνω του δυο-τρεις ντουζίνες πανηλίθια αστομαθητοφοιτητάκια, που τα έχει πείσει ότι κάνουνε αντιφασιστικό αγώνα.

Άμα έχεις δει τον Άρχοντα των Δαχτυλιδιών, θυμήσου τη σκηνή που είναι τα δύο χόμπιτ μέσα στο Μόρντορ και πάνε να κάνουνε τη ζημιά και να πετάξουνε το δαχτυλίδι στο ηφαίστειο. Το Μάτι του Σόρον είναι απασχολημένο, γιατί έχει ανοιχτά μέτωπα και οι μπελάδες είναι πολλοί. Η όλη μαγκιά είναι να μην πάρει πρέφα το Μάτι ότι τα χόμπιτ πάνε να του

κάνουνε τη ζημιά μέσα στο σπίτι του. Γιατί έτσι και καρφωθούνε τα χόμπιτ, την κάτσανε κανονικά. Το Μόρντορ δεν παλεύεται με ανοιχτή μάχη.

Οπότε, για να γυρίσουμε στην πραγματικότητα, το σύστημα το συμφέρει να μπορεί να εντοπίζει πάντα το ανατρεπτικό στοιχείο και μάλιστα να ξέρει και σε ποια «φυλή» ανατροπέων ανήκει, ώστε να μπορεί να προβλέπει ανά πάσα στιγμή τα pattern συμπεριφοράς και να αντιδρά εγκαίρως.

Και ο καλύτερος τρόπος για να βγει ο επίδοξος ανατροπέας στη φόρα είναι να φάει τη φόλα και να πειστεί ότι είναι μαγκιά να καρφώνεται από μόνος του.

Και τότε έρχονται οι μόδες και τα extreme ντυσίματα και τα tattoo και οι κέλτικοι και οι σβάστικες και οι μπλούζες με τη σημαία και τα ξυρισμένα κεφάλια και οι αρβύλες και τα στρατιωτικά ρούχα (λες και είμαστε βετεράνοι της Κύπρου) και δώστου χαιρετούρες μπροστά στο φακό πρώτη μούρη και δώστου μπυρόνια σε σεσημασμένα στέκια και καρφωνόμαστε ωραιότατα από μόνοι μας και δεν χρειάζεται το σύστημα να μισθοδοτεί ρουφιάνους, γιατί τι να τους κάνει;

Αφού μόνοι μας και εθελοντικά του δίνουμε αναφορά τι είμαστε.

Σαν να έχεις απέναντί σου ένα ισραηλινό τανκ με το πυροβόλο να σε σημαδεύει στο κεφάλι και να φωνάζεις «κωλοεβραίοι, θα γίνετε σαπούνια, είμαι ναζί, είμαι ναζί!»

Μπουμ.

Οπότε μετά, σου την πέφτουνε τριάντα παρακρατικοί, οι μπάτσοι σε τρέχουνε για εξακρίβωση, σε περνάνε με το έτσι θέλω από σήμανση, βγάζεις μια αφίσα και σε τρέχουν για αφισορύπανση, θες να πας ειδικές δυνάμεις και «ανεξήγητα» σε κόβουν, θες να πιάσεις δουλειά σε «ευαίσθητο πόστο» και παίρνεις τον πούλο, σε καλούνε για ανάκριση, σε «αναγνωρίζουνε» με τρεις μέρες καθυστέρηση, σου κάνουνε εδε, σε τυλίγουνε σε μια κόλλα χαρτί, σου βαφτίζουνε τα κοντάρια της σημαίας «όπλα», σε χώνουνε μέσα στο κελί κι εσύ μένεις ν' αναρωτιέσαι τι πήγε στραβά. Και κλασικά τα ρίχνεις όλα στο κακό το σύστημα που σε πολεμάει.

Φυσικά σε πολεμάει, ρε! Καλά κάνει! Αφού θες να το βάλεις στην καρμανιόλα! Η εφαρμογή των ιδεών σου σημαίνει θάνατο για το σύστημα! Τι περιμένεις δηλαδή, να κάτσει με σταυρωμένα χέρια να σε καμαρώνει να του σκάβεις το λάκκο; Μήπως θες να σου κάνει και υπόκλιση; Πας καλά, ρε φίλε;

Δε λες πάλι καλά, που σου κάνει μόνο αυτά τα λίγα; Γιατί έτσι και το σύστημα έκρινε πως έχουμε την παραμικρή δυνατότητα να το βλάψουμε στα σοβαρά, τότε, μάγκα μου, με τα μυαλά που κουβαλάμε ως χώρος, ήδη θα μας είχε φυτέψει όλους μαζί μέσα σ' ένα ωραίο μνήμα μ' ένα άστρο του Δαβίδ στην ταφόπλακα κι από κάτω την επιγραφή «Ομαδικός τάφος Ελληνοεβραίων μαρτύρων εκτελεσθέντων υπό των Γερμανικών στρατευμάτων κατοχής» - γιατί το σύστημα δεν είναι σαν εμάς τους ηλίθιους, το σύστημα είναι διαόλου κάλτσα και ξέρει να χτυπάει μ' ένα σμπάρο δυο τρυγόνια. Και τρία και τέσσερα και πέντε, άμα του κάτσει.

(Και μεις που τα γράφουμε αυτά μη φανταστείς ότι αποτελούμε εξαίρεση στη γενική βλακεία που μαστίζει τον χώρο. Αλλά ρε γαμώτο, τόσα χρόνια τα λέμε όλοι ψιθυριστά και μετά πάμε όλοι και κάνουμε το αντίθετο. Κάποιοι πρέπει να τα πούνε χύμα επιτέλους, κι ας μην είναι οι αναμάρτητοι, μπας και ταρακουνηθούμε λίγο και ξυπνήσουμε, γιατί τόσα χρόνια με τον φετιχισμό της επιδειξιομανίας, τόσα χρόνια με την αδιαφορία για μεθόδους αυτοπροστασίας, απλά προετοιμάζαμε το έδαφος για να την πληρώσει ένας Ηλίας. Σκύψτε το κεφάλι με ντροπή και μην κοιτάτε τον μικρό στα μάτια. Όλοι εμείς του την κάναμε του μικρού, όχι οι αντιφασίστες. Και μην κοιτάτε που το παίζουμε καλοί και μιλάμε για βλακεία, γιατί ψυλλιαζόμαστε κι άλλα, γιατί κάμποσες φορές έχουμε ακούσει να λέγεται με μισόλογα ότι ο χώρος χρειάζεται έναν νεκρό και μάλιστα το έχουμε ακούσει από διάφορα χείλη και μάλιστα από πολύ υπεράνω υποψίας χείλη και καθόλου δε γουστάρουμε να υποπτευθούμε ότι στην όλη φάση του αυτοκαρφώματος με το ντύσιμο και τα tattoo παίζει βρωμιά, οπότε ας περιοριστούμε να το αποκαλέσουμε βλακεία. Αλλά η γαμιόλα η υποψία παραμένει, γιατί και τον πιτσιρικά που φάγανε πριν από κάτι χρόνια στη Σουηδία, επειδή τον είχανε κόψει για σκινά, τον Ντάνιελ, τον κάνανε ετήσιο μνημόσυνο-φιέστα και μαζεύονται κάθε χρόνο και λένε τι καλός που ήταν ο Ντάνιελ και ζήτω ο Ντάνιελ και ζήτω κι ο αγών, και μια που μαζευτήκαμε εδώ πέρα ρε παιδιά, αγοράστε και τίποτα να βγάλουμε κι εμείς κανά φράγκο και θυμηθείτε να μας ψηφίσετε στις εκλογές, και ξανά τι καλό παιδί που ήταν ο Ντάνιελ, κι όλα αυτά την ώρα που οι φονιάδες του Ντάνιελ είναι γνωστοί ένας-ένας με ονόματα και φωτογραφίες και διευθύνσεις και ακόμα ζουν.)

Πίσω στο θέμα. Ο Αδόλφος Χίτλερ δεν ήτανε μόδιστρος. Και το χιτλερικό κίνημα δεν ήταν οίκος μόδας.

Χίτλερ και κίνημα βγήκανε κι εφαρμόσανε πέντε σωστά πράγματα, που αν τα εφαρμόζανε όλοι, ο κόσμος θα ήταν πολύ καλύτερος από ό,τι είναι σήμερα. Επειδή όμως αυτά τα πέντε σωστά πράγματα δε συμφέρουνε αυτούς που είναι από πάνω, οι από πάνω κοιτάνε να συκοφαντήσουνε τον εθνικοσοσιαλισμό και να εξουδετερώσουνε τους εθνικοσοσιαλιστές.

Όταν λοιπόν νομίζεις ότι το να είσαι ναζί δεν σημαίνει τόσο να έχεις τον εθνικοσοσιαλισμό πυξίδα στην καρδιά, στο μυαλό και στον τρόπο ζωής σου, αλλά πιο πολύ σημαίνει να τον κάνεις ταμπέλα με ντυσίματα και κουρέματα και tattoo, πρώτον είσαι ιδεολογικά λάθος, γιατί δεν έχεις πιάσει το νόημα και δεύτερον είσαι στρατηγικά λάθος, γιατί εκτίθεσαι χωρίς λόγο στα πυρά της ZOG, δηλαδή ενός εχθρού με συντριπτική υπεροπλία και πολύ πούστικους τρόπους αντίδρασης.

Πάρτο πρέφα, μάγκα: Ούτε είμαστε ούτε θα γίνουμε μαζικό κίνημα στο ορατό μέλλον. Είμαστε ελάχιστοι. Οπότε ο καθένας μας μετράει, ο καθένας μας είναι πολύτιμο δυνητικό επαναστατικό κεφάλαιο, άρα ο καθένας μας έχει ευθύνη προς την Ιδέα να επιβιώσει βιολογικά και κοινωνικά. Και όλοι έχουμε ευθύνη για την επιβίωση του καθενός από μας. Πώς λέγανε οι σωματοφύλακες; Ένας για όλους και όλοι για έναν.

Ανοίγει παρένθεση: Γι' αυτό κομμένα τα πλάγια βλέμματα και τα πισώπλατα «είναι μαλάκας». Αυτά είναι ποντικιές για εβραίους. Άμα δε γουστάρεις το συναγωνιστή σου, να 'χεις τ' αρχίδια να του το πεις στα ίσια, για να ξέρει κι αυτός και να ξέρεις κι εσύ πού βαδίζετε και σε ποιον μπορείτε να στηριχτείτε. Δεν είναι θέμα καλοσύνης, είναι θέμα συλλογικής επιβίωσης.

Το λύσαμε αυτό; Κλείνει η παρένθεση και πάμε παρακάτω.

Επιβίωση σε κατεχόμενο έδαφος σημαίνει κυρίως δύο πράγματα: απόκρυψη… και παραλλαγή.

Και μερικές φορές σημαίνει κι ένα τρίτο: πουστιά.

Τα δύο πρώτα δεν τα εννοούμε με την τυπική έννοια που σου μαθαίνουν στο στρατό και το τρίτο δεν το εννοούμε με την τυπική έννοια που σου μαθαίνουν οι μεσημεριάτικες τηλε-κατίνες και οι κουνιστοί.

Απόκρυψη σημαίνει: Κρύβομαι μέσα στο πλήθος. Δεν ξεχωρίζω. Δεν δίνω στίγμα. Αυτό απαιτεί ουδέτερη εμφάνιση και ουδέτερη συμπεριφορά. Οπότε, άμα δεν έχω συγκεκριμένο, χειροπιαστό και αποδεδειγμένο συμφέρον για το αντίθετο, δεν φωνάζω ότι είμαι ναζί, δεν φοράω σύμβολα, δεν χτυπάω καρφωτικά tattoo, δεν φωνάζω συνθήματα άνευ λόγου και αιτίας, δεν ρίχνω χαιρετούρες στον δρόμο για να δείξω ότι είμαι σκληρός.

Παραλλαγή σημαίνει: Χρησιμοποιώ ανάλογα με την περίσταση διαφορετικούς κώδικες ενδυμασίας, εμφάνισης και συμπεριφοράς, ώστε ο εχθρός να νομίζει ότι είμαι κάτι άλλο από αυτό που είμαι.

Πουστιά σημαίνει: Βάζω άλλους να κάνουν αυτά που με συμφέρει να γίνουν κι έτσι στέλνω μέσω τρίτων το μήνυμά μου, χωρίς ο ίδιος να εμφανίζομαι πουθενά και χωρίς να ενοχοποιούμαι.

Ακολουθούν μερικά παραδείγματα για να γίνει πιο σαφές.

Πρόσεχε, είναι πολύ απλοϊκά παραδείγματα, τελείως παιδικά. Η πρακτική εφαρμογή είναι πολύ πιο σύνθετη. Απαιτείται κοινωνική εμπειρία, ταλέντο στην ψυχολογία, προσεκτικός σχεδιασμός και τριβή, για να μην πας σαν πρόβατο στη σφαγή.

ΑΠΛΟΪΚΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΑΥΤΟΚΑΡΦΩΜΑΤΟΣ

Ανακριτής: Περίγραψε, μάρτυς, τους δράστες της επιθέσεως κατά του αναρχικού.

Μάρτυρας: Ήταν κοντοκουρεμένοι, φορούσαν στρατιωτικά παντελόνια, αρβύλες, μαύρες μπλούζες με ναζιστικά σύμβολα, είχαν τατουάζ με ναζιστικά σύμβολα και φώναζαν χάιλ χίτλερ.

Ανακριτής: Άρα οι δράστες ήτανε σίγουρα νεοναζί. Εκεί θα επικεντρώσουμε τις έρευνες.

ΑΠΛΟΪΚΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΑΠΟΚΡΥΨΗΣ

Ανακριτής: Περίγραψε, μάρτυς, τους δράστες της επιθέσεως κατά του δημοσιογράφου της Ελευθεροτυπίας.

Μάρτυρας 1: Δεν πρόλαβα να δω τους δράστες.

Μάρτυρας 2: Δεν πρόλαβα να δω τους δράστες.

Μάρτυρας 3: Δεν ξέρω αν αυτό που είδα έχει σχέση με την επίθεση, αλλά είδα κάτι σοβαρούς καθωσπρέπει νεαρούς να στρίβουν στη γωνία του δρόμου. Διασκορπίστηκαν προς άγνωστη κατεύθυνση. Είχαν συνηθισμένο κούρεμα. Ήταν αμίλητοι. Φορούσαν κανονικά ρούχα. Ο ένας από αυτούς φορούσε γκρίζο μπουφάν. Ή μήπως ήταν γαλάζιο; Δεν θυμάμαι ακριβώς.

Ανακριτής: Μας φώτισες. Όπως το βλέπω, η υπόθεση πάει για αρχείο.

ΑΠΛΟΪΚΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΠΑΡΑΛΛΑΓΗΣ

Ανακριτής: Περίγραψε, μάρτυς, τους δράστες της επιθέσεως κατά του αστυνομικού (που εντελώς συμπτωματικά, την Τετάρτη 28 Ιουνίου, στην οδό Αγίας Γλυκερίας, στο Γαλάτσι έκανε πως δεν άκουγε τα «αυτός είναι, πιάστε τον»).

Μάρτυρας 1: Δεν πρόλαβα να δω τους δράστες.

Μάρτυρας 2: Δεν πρόλαβα να δω τους δράστες.

Μάρτυρας 3: Δεν ξέρω αν αυτό που είδα έχει σχέση με την επίθεση, αλλά είδα κάτι νεαρούς με εμφάνιση χούλιγκαν και μπλούζες του Παναθηναϊκού να στρίβουν στη γωνία του δρόμου. Διασκορπίστηκαν προς άγνωστη κατεύθυνση. Είχαν συνηθισμένο κούρεμα. Τους άκουσα να λένε μεταξύ τους «έτσι γαμάει ο βάζελος».

Ανακριτής: Άρα οι δράστες ίσως να ήτανε χούλιγκαν. Εκεί θα επικεντρώσουμε τις έρευνες.

ΑΠΛΟΪΚΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΠΟΥΣΤΙΑΣ

Νονός της νύχτας: Λέγε, ρε, ποιοι μας σπάσανε το κωλόμπαρο;

Μπράβος: Δεν ξέρω, αφεντικό. Δεν τους έχω ξαναδεί στην πιάτσα. Ένας από αυτούς φώναξε «τσακίστε την εκμετάλλευση των μεταναστριών». Τους έπεσε αυτό εδώ το φυλλάδιο.

Νονός της νύχτας: Για να το δω… Antifa, ε; ΟΚ, μάγκες, βρήκαμε ποιοι μας την πέσανε. Μάθετε πρώτα πού μένουν δυο τρεις από αυτούς κι ύστερα στείλτε να τους καθαρίσουνε, για να πάρουνε το μήνυμα οι υπόλοιποι.

Δεν είναι μαγκιά να καρφώνεσαι από μόνος σου. Είναι βλακεία. Είδες ποτέ κανέναν σοβαρό αναρχικό να κυκλοφορεί με σηματάκια και σκατουλάκια;

Μόνο τα κομπλεξικά αναρχίδια αυτοκαρφώνονται. Γι' αυτό τις τρώνε από σένα - που λέει ο λόγος δηλαδή, γιατί τον τελευταίο καιρό μάλλον εσύ τις τρως από αυτούς - και γι' αυτό καθοδηγούνται από το κράτος.

Οι σοβαροί αναρχικοί όμως είναι αόρατοι. Γι' αυτό ούτε τις έφαγαν ποτέ από σένα ούτε καθοδηγούνται από το κράτος.

Και άσε τους αναρχικούς. Πιάσε την ιστορία του δικού μας κινήματος. Δες τους Werwolf.

Μια τρίχα ενός από τα δεκατετράχρονα της Werwolf κουβαλάει περισσότερα κιλά ναζισμό και μαγκιά και αντριλίκι από όλο μαζί το παγκόσμιο νεοναζιστικό κίνημα μαζί με όλους τους φωστήρες του και όλους τους θεωρητικούς του και όλους τους «μάγκες» του - εκτός από μεμονωμένες περιπτώσεις όπως π.χ. The Order.

Κι όμως, οι δεκατετράχρονοι Werwolf δεν κυκλοφορούσανε με στολές ούτε με μπλούζες ούτε με tattoo. Δεν φωνάζανε χάιλ στη μέση του δρόμου. Δε λέγανε καν τι είναι.

Αλλά, φιλάρα, τα δεκατετράχρονα της Werwolf καθαρίζανε δημάρχους και στρατιωτικούς και κάνανε κανονικό σαμποτάζ.

Και μπορεί να μη νικήσανε με την τυπική έννοια, αλλά τουλάχιστο προλάβανε και κάνανε δουλειά για τη σημαία τους.

Κι ας μη τη φόραγαν στη μπλούζα.

Κι ας μην το ήξερε η γειτονιά.

Γιατί δεν αυτοκαρφώνονταν.

Δεν βλέπανε το ναζισμό σαν ταμπέλα.

Δεν είχανε τάσεις αυτοκτονίας.

Είχανε τάσεις δολοφονίας.

Το θέμα είναι τι προτιμάς να κάνεις για τη σημαία σου. Να κάνεις λίγη δουλειά και να το ξέρει η γειτονιά; Ή να κάνεις πολλή δουλειά και να το ξέρεις μόνο εσύ;

Άκου λοιπόν, δεκαεννιάχρονε εθνικοσοσιαλιστή

Έχουμε πόλεμο. Ζούμε σε κατεχόμενο έδαφος. Ο εχθρός είναι παντού γύρω μας. Ο εχθρός είναι πολύ πιο δυνατός απ' όσο φαντάζεσαι. Ο θάνατος ή η αναπηρία είναι πολύ ζόρικο πράγμα, πολύ πιο ζόρικο από την πάρτη σου.

Στο σημείο αυτό αποφάσισε: Παίζεις με αυτούς τους όρους ή δεν παίζεις;

Άμα δεν παίζεις, δεν τρέχει τίποτα, καλά να περνάς, γεια σου.

Άμα παίζεις, τότε φυλάξου.

Μην καρφώνεσαι.

Για το δικό σου καλό. Δηλαδή για το καλό της Ιδέας.

Σε πρώτη φάση μην καρφώνεσαι με ντυσίματα, με κουρέματα, με κρεμαστάρια, με tattoo και τέτοιες παπαριές. Σε δεύτερη φάση, θ' αρχίσεις να προσέχεις κι άλλα πράγματα, όπως φωτογραφίσεις, τηλέφωνα, ίντερνετ και τέτοια.

Αλλά αυτό που μετράει πιο πολύ για τη δική σου ηλικία και τη δική σου φάση είναι ν' αποφύγεις αυτά που κάνουν μπαμ, αυτά που θα σε τελειώσουν με το καλημέρα, πριν προλάβεις να κάνεις δουλειά, αυτά που στο κάτω κάτω δεν έχουν και καμία σχέση με την ουσία του εθνικοσοσιαλισμού.

Άμα είναι κάποια μέρα να τό βρεις, ας τό βρεις απ' τη Μοσάντ. Όχι από την Αντιφά. Είναι κρίμα, ρε μικρέ.

Θυμήσου: Απόκρυψη - παραλλαγή - πουστιά.

Σαν τον ελεύθερο σκοπευτή.

Σαν το αγρίμι που βγαίνει για κυνήγι.

ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΤΕΣ

Το κείμενο που ακολουθεί είναι η πρώτη ελληνική μετάφραση μας από τις πιο γνωστές προεκλογικές διακηρύξεις του NSDAP. Γραμμένη από τον δρα Γκαίμπελς, κυκλοφόρησε σε εκατοντάδες χιλιάδες αντίτυπα το 1932. Ο πρωτότυπος τίτλος ήταν Die verfluchten Hakenkreuzler (Οι καταραμένοι αγκυλοσταυρίτες). Σ' αυτήν δίνεται ένα γενικό εκλαϊκευτικό περίγραμμα των βασικών πολιτικών θέσεων του NSDAP. Έκπληξη θα προκαλέσουν ίσως στον ανυποψίαστο σύγχρονο αναγνώστη οι αναφορές στην ταξική πάλη, καθώς και οι θέσεις του NSDAP ενάντια όχι μόνο στον καπιταλισμό και την αστική τάξη, αλλά κι ενάντια σε πράγματα όπως η πίστη στα εθνικά σύμβολα του αστικού κράτους (με σύγχρονους ελληνικούς όρους, η διακήρυξη θα στρεφόταν ενάντια στη γαλανόλευκη). Δεν στερείται επίσης ενδιαφέροντος το γεγονός ότι ήδη από το 1932, το NSDAP εξέφραζε τάσεις προς έναν «διεθνισμό των εθνικιστών», φέροντας μάλιστα ως παράδειγμα τους Γάλλους, οι οποίοι τότε ήταν οι πλέον θανάσιμοι εχθροί των Γερμανών (με σύγχρονους ελληνικούς όρους, η διακήρυξη θα αναφερόταν σε αλληλοσεβασμό μεταξύ Ελλήνων και Τούρκων εθνικιστών). Τέλος, επισημαίνουμε την πρώιμη αναφορά σε «λευκούς Εβραίους», πράγμα που καταδεικνύει ότι πέρα από τα προπαγανδιστικά κλισέ, το NSDAP είχε ήδη κατανοήσει αυτό που ο σύγχρονος εθνικοσοσιαλισμός αποδέχεται ανοιχτά: το ότι η έννοια του Εβραίου είναι πολύ ευρύτερη από την εβραϊκή εθνότητα και στην ουσία της ταυτίζεται με τον εκμεταλλευτή του ανθρώπινου μόχθου και ειδικά τον καπιταλιστή. Σημειώνεται ότι κατά τη μετάφραση, ο όρος Marxist αποδόθηκε ως σοσιαλδημοκράτης, γιατί ακριβώς αυτό σήμαινε η λέξη στην προεκλογική πολιτική διάλεκτο του NSDAP. Για τους κομμουνιστές, το Κόμμα χρησιμοποιούσε τον όρο Kommunist, κάνοντας έναν διαχωρισμό που δεν στερούνταν πολιτικής σημασίας.

ΑΠΑΙΤΟΥΜΕ

Του Γιόζεφ Γκαίμπελς

Γιατί είμαστε εθνικιστές; Είμαστε εθνικιστές, γιατί βλέπουμε το έθνος ως τον μόνο τρόπο να ενώσουμε τις δυνάμεις του λαού, προκειμένου να διαφυλάξουμε την ύπαρξή μας και να βελτιώσουμε τις συνθήκες της ζωής μας.

Το έθνος είναι ο λαός που ενώνεται οργανικά, για να προστατεύσει τη ζωή του. Ο εθνικιστής καταφάσκει αυτή την ένωση με λόγια και έργα. Ο εθνικιστής δεν έχει καμμία σχέση με μορφές διακυβέρνησης και σύμβολα. Καταφάσκει την ουσία κι όχι τη μορφή. Η μορφή μπορεί ν' αλλάξει, όμως η ουσία παραμένει. Αν η μορφή και η ουσία συμβαδίζουν, τότε ο εθνικιστής καταφάσκει και τα δύο. Αν η μορφή και η ουσία συγκρούονται, τότε ο εθνικιστής μάχεται στο πλευρό της ουσίας και ενάντια στη μορφή. Ποτέ δεν βάζει το σύμβολο πάνω από την ουσία. Γιατί, αν κάνει κάτι τέτοιο, τότε πολεμά σε λάθος μάχη και η δύναμή του σβήνει και χάνεται μέσα στον φορμαλισμό. Χάνει τον αληθινό σκοπό του εθνικισμού, δηλαδή το έθνος.

Κι αυτό γίνεται σήμερα στη Γερμανία. Ο εθνικισμός κατάντησε αστικός πατριωτισμός και οι υπερασπιστές του κονταροχτυπιούνται με ανεμόμυλους. Μιλούν για Γερμανία κι εννοούν τη μοναρχία. Κηρύσσουν την ελευθερία κι ανεμίζουν την τρίχρωμη εθνική σημαία. Και τι θα άλλαζε στην κατάστασή μας, αν αντικαθιστούσαμε τη δημοκρατία με τη μοναρχία κι ανεμίζαμε την εθνική σημαία; Η δουλοπαροικία μας θα είχε διαφορετική ταπετσαρία, αλλά η φύση της, η ουσία της θα παρέμενε η ίδια. Για την ακρίβεια, η κατάσταση θα ήταν ακόμα χειρότερη, γιατί η επιφάνεια θα κάλυπτε τα γεγονότα και θα διέλυε τις δυνάμεις που σήμερα μάχονται ενάντια στη σκλαβιά.

Ο αστικός πατριωτισμός είναι αποκλειστικό ταξικό προνόμιο των αστών. Και η ταξική του φύση είναι η αληθινή αιτία της κατάρρευσης αυτού του πατριωτισμού. Όταν 30 εκατομμύρια άνθρωποι θέλουν ένα πράγμα και 30 εκατομμύρια το αρνούνται, στο τέλος δεν γίνεται τίποτε. Έτσι έχουν τα πράγματα σήμερα. Έχουμε καταντήσει ο παρίας της υφηλίου, όχι γιατί δεν έχουμε το θάρρος ν' αντισταθούμε, αλλά γιατί όλη η ενέργεια του έθνους ξοδεύεται σε αιώνιες και αντιπαραγωγικές διαμάχες ανάμεσα στις πολιτικές παρατάξεις. Έτσι, τελικά δεν πάμε ούτε δεξιά ούτε αριστερά, αλλά πάμε προς τα κάτω και ήδη κοντεύουμε να πέσουμε στην άβυσσο.

Ο εθνικισμός στην πραγματικότητα είναι πιο «διεθνιστικός» από τον ειρηνιστικό διεθνισμό. Γιατί βλέπει τα πράγματα, όπως ακριβώς είναι. Μονάχα όποιος σέβεται τον εαυτό του μπορεί να σεβαστεί τους άλλους. Αν, ως Γερμανός εθνικιστής καταφάσκω τη Γερμανία, πώς να μη σεβαστώ τον Γάλλο εθνικιστή που καταφάσκει τη Γαλλία; Διαμάχη μεταξύ μας θα υπάρξει μονάχα αν οι καταφάσεις μας συγκρούονται σε πολύ ουσιώδη θέματα. Κι αυτή η διαμάχη θα είναι απλώς ένας πολιτικός αγώνας δύναμης. Ο διεθνισμός δεν αναιρεί αυτή την πραγματικότητα. Όποιος έχει προσπαθήσει ν' αποδείξει το αντίθετο έχει αποτύχει παταγωδώς. Η φύση, το αίμα, η θέληση για ζωή

και ο αγώνας για επιβίωση πάνω σ' αυτόν τον σκληρό πλανήτη υπερισχύουν πάντα, παρά κι ενάντια στις ραφιναρισμένες θεωρίες.

Το θανάσιμο αμάρτημα του αστικού πατριωτισμού είναι ότι ανακατεύει το έθνος με την παρούσα μορφή οικονομικής οργάνωσης. Συνδέει δυο πράγματα εντελώς διαφορετικά μεταξύ τους. Οι μορφές οικονομικής οργάνωσης, ακόμα κι αν φαντάζουν ακλόνητες, στην πραγματικότητα μπορούν ν' αλλάξουν. Το εθνικό στοιχείο όμως είναι αιώνιο. Αν συνδέσω το αιώνιο με το προσωρινό, τότε το αιώνιο μοιραία θα καταρρεύσει, όταν καταρρεύσει το προσωρινό. Κι αυτός είναι ο λόγος που σήμερα καταρρέει η αστική κοινωνία. Ήταν ριζωμένη στο προσωρινό και όχι στο αιώνιο, οπότε, καθώς καταρρέει το προσωρινό, καταρρέει κι αυτή μαζί του.

Σήμερα, ο αστικός πατριωτισμός είναι απλώς μια δικαιολογία για τη διαιώνιση ενός συστήματος που φέρνει την εκμετάλλευση και τη δυστυχία. Και δίνει την ευκαιρία στον διεθνή Εβραίο να κατευθύνει τον αγώνα των προλεταριακών δυνάμεων όχι μόνο ενάντια στο οικονομικό σύστημα, αλλά και ενάντια στο έθνος.

Στην κατανόηση των παραπάνω, ο νεαρός εθνικισμός μας θεμελιώνει τις απόλυτες απαιτήσεις του. Η πίστη στο έθνος μας αφορά όλους. Επ' ουδενί δεν περιορίζεται σε μια ομάδα, μια τάξη, μια οικονομική κλίκα. Πρέπει να γίνει η διάκριση ανάμεσα στο αιώνιο και το προσωρινό. Η συντήρηση του σάπιου οικονομικού συστήματος δεν έχει καμμία σχέση με τον εθνικισμό, δηλαδή την κατάφαση της πατρίδας.

Μπορώ κάλλιστα ν' αγαπώ τη Γερμανία και να μισώ τον καπιταλισμό.

Κι όχι μόνο μπορώ. Πρέπει.

Γιατί μόνο με τη συντριβή του συστήματος της εκμετάλλευσης θα έρθει η αναγέννηση του λαού μας.

> *Τίποτε δεν θα άλλαζε αν το σημερινό σύστημα γινόταν «εθνικό» κι ανέμιζε την εθνική σημαία. Ο αστικός πατριωτισμός είναι μια δικαιολογία για τη διαιώνιση της εκμετάλλευσης. Αγαπώ τη Γερμανία σημαίνει μισώ τον καπιταλισμό. Γιατί μόνο με τη συντριβή του συστήματος της εκμετάλλευσης θα έρθει η αναγέννηση του λαού μας.*

Είμαστε εθνικιστές, γιατί, όντας Γερμανοί, αγαπούμε τη Γερμανία. Κι επειδή αγαπούμε τη Γερμανία, θέλουμε να ζήσει και θα πολεμήσουμε όποιον θέλει να την καταστρέψει.

Όμως, όταν ο κομμουνιστής φωνάζει «κάτω ο εθνικισμός», δεν εννοεί τον δικό μας εθνικισμό. Εννοεί τον υποκριτικό αστικό πατριωτισμό που έχει μετατρέψει την οικονομία σε ένα σύστημα σκλαβιάς. Πρέπει να εξηγήσουμε στον άνθρωπο της αριστεράς ότι ο εθνικισμός, δηλαδή η κατάφαση της πατρίδας και ο καπιταλισμός, δηλαδή η υπεξαίρεση των οικονομικών πόρων της πατρίδας, όχι μόνο δεν έχουν καμμία σχέση μεταξύ τους, αλλά, σαν τη φωτιά και το νερό, είναι εντελώς αντίθετοι μεταξύ τους. Τότε ο άνθρωπος της αριστεράς, παραμένοντας σοσιαλιστής, θ' αγαπήσει κι αυτός το έθνος και θα θελήσει κι αυτός να το κατακτήσει, όχι να το διαλύσει.

Αυτό είναι το βασικό μας καθήκον ως Εθνικοσοσιαλιστές. Ήμαστε οι πρώτοι που αναγνωρίσαμε αυτές τις σχέσεις και οι πρώτοι που ξεκινήσαμε τον αγώνα. Επειδή είμαστε σοσιαλιστές, αντλούμε από τις βαθιές ευλογίες του έθνους. Κι επειδή είμαστε εθνικιστές θα επιβάλουμε τη σοσιαλιστική δικαιοσύνη στη Γερμανία.

Η καινούργια πατρίδα θα εγερθεί, όταν το σοσιαλιστικό μέτωπο είναι συμπαγές.

Ο σοσιαλισμός θα γίνει πραγματικότητα, όταν η πατρίδα είναι ελεύθερη.

ΓΙΑΤΙ ΕΙΜΑΣΤΕ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΕΣ;

Είμαστε σοσιαλιστές, γιατί στον σοσιαλισμό αναγνωρίζουμε τη μόνη μας ευκαιρία να διατηρήσουμε τη φυλετική μας κληρονομιά, να ξανακερδίσουμε την πολιτική μας ελευθερία και ν' ανανεώσουμε τη γερμανική πολιτεία.

Ο σοσιαλισμός είναι το δόγμα της χειραφέτησης της εργατικής τάξης. Προωθεί την άνοδο της εργατικής τάξης στην πολιτική οργάνωση της πατρίδας μας. Είναι δεμένος αμετάκλητα με το σπάσιμο της σημερινής σκλαβιάς. Στοχεύει στη γερμανική ελευθερία. Επομένως, ο σοσιαλισμός δεν ωφελεί μόνο μια καταπιεσμένη τάξη, αλλά ωφελεί όλον τον λαό, γιατί η απελευθέρωση του λαού από τη σκλαβιά είναι ο στόχος της πολιτικής μας. Ο σοσιαλισμός αποκτά την αληθινή μορφή του, μόνο μέσα από τη σύμπηξη μιας ολοκληρωτικής μαχητικής αδελφότητας, που έχει στη διάθεσή της τις προοδευτικές δυνάμεις ενός αφυπνισμένου εθνικισμού.

Χωρίς τον εθνικισμό, ο σοσιαλισμός σβήνει, γίνεται φάντασμα, θεωρητικολογία, ονειροφαντασίωση.

Μαζί με τον εθνικισμό, ο σοσιαλισμός είναι το παν, το μέλλον,, η ελευθερία, η πατρίδα!

Το θανάσιμο αμάρτημα των δημοκρατών ήταν ότι πολέμησαν τον σοσιαλισμό, πολεμώντας έτσι και τις εθνογεννητικές του δυνατότητες, με αποτέλεσμα η δύναμη του σοσιαλισμού ν' αφεθεί στα χέρια των εχθρών του έθνους.

Το θανάσιμο αμάρτημα των σοσιαλδημοκρατών είναι ότι περιόρισαν τον σοσιαλισμό μόνο σε ζητήματα μισθών και στομαχιού και τον έστρεψαν ενάντια στην ύπαρξη του έθνους.

Κατανοώντας αυτά τα δυο δεδομένα οδηγούμαστε σ' έναν σοσιαλισμό με εθνικιστική, πολιτειακή, απελευθερωτική και δημιουργική φύση.

Η αστική τάξη ετοιμάζεται να εγκαταλείψει το ιστορικό προσκήνιο.

Τη θέση της θα πάρει η εργατική τάξη, η τάξη των παραγωγικών εργατών, που μέχρι σήμερα καταπιεζόταν. Τώρα όμως ξεκινά για να εκπληρώσει την πολιτική της αποστολή. Εμπλέκεται σ' έναν σκληρό και ανελέητο αγώνα για πολιτική δύναμη στον εθνικό οργανισμό.

Η πάλη ξεκίνησε στο οικονομικό πεδίο. Θα ολοκληρωθεί στο πολιτικό.

Δεν είναι μονάχα ζήτημα μισθών και ωραρίων - αν και ποτέ δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι και αυτά είναι από τα πιο ουσιώδη θέματα της σοσιαλιστικής πλατφόρμας. Πολύ περισσότερο είναι ζήτημα ένταξης μιας ισχυρής και υπεύθυνης τάξης στις πολιτειακές δομές, με στόχο να γίνει η κυρίαρχη δύναμη στην πολιτική οργάνωση της πατρίδας.

Η αστική τάξη επιμένει να μην αναγνωρίζει τη δύναμη της εργατικής τάξης. Από την άλλη, οι σοσιαλδημοκράτες περιορίζουν την εργατική τάξη σ' ένα στενό καλούπι που θα την οδηγήσει στην καταστροφή. Γιατί, ενώ η εργατική τάξη ματώνει κι αποσυντίθεται στο σοσιαλδημοκρατικό μέτωπο, πίσω από την πλάτη της, οι σοσιαλδημοκράτες τα έχουν βρει με την αστική τάξη κι έχουν συμφωνήσει στη διατήρηση και υπεράσπιση του καπιταλισμού.

Είμαστε σοσιαλιστές, όχι από φτηνό οίκτο ή προσβλητικό προς τους εργάτες συναισθηματισμό, αλλά γιατί η επίλυση του κοινωνικού ζητήματος είναι νομοτελειακή αναγκαιότητα, προκειμένου να επιβιώσει ο λαός μας.

Ο εργάτης δικαιούται το επίπεδο ζωής που αντιστοιχεί σε ό,τι παράγει. Δεν σκοπεύουμε να παρακαλέσουμε για ένα τόσο αυτονόητο δικαίωμα. Η άνοδος του εργάτη στον κρατικό οργανισμό είναι ζήτημα μείζονος σημασίας όχι μόνο για τον εργάτη, αλλά και για ολόκληρο το έθνος.

Το ζήτημα είναι πολύ μεγαλύτερο από ένα απλό οκτάωρο. Το ζήτημα είναι η διαμόρφωση μιας ολάκερης κρατικής αντίληψης, θεμελιωμένης πάνω στον πολίτη που παράγει. Κι εφόσον οι σημερινές πολιτικές δυνάμεις ούτε θέλουν ούτε μπορούν να χτίσουν κάτι τέτοιο, ο σοσιαλισμός πρέπει να επιβληθεί με τη βία. Ο σοσιαλισμός είναι η πολεμική μας κραυγή και προς τα μέσα και προς τα έξω. Στο εσωτερικό χτυπάει ταυτόχρονα την αστική και τη σοσιαλδημοκρατική παράταξη στον βαθμό που είναι ορκισμένοι εχθροί του επερχόμενου εργατικού κράτους. Στο εξωτερικό χτυπάει όλες τις μεγάλες δυνάμεις που απειλούν την εθνική μας επιβίωση και κατά συνέπεια τον ερχομό της σοσιαλιστικής εθνικής πολιτείας.

Ο σοσιαλισμός μπορεί να πραγματοποιηθεί μόνο σε μια πολιτεία ενωμένη στο εσωτερικό και ελεύθερη στο εξωτερικό. Η αστική τάξη και οι σοσιαλδημοκράτες είναι υπεύθυνοι, γιατί απέτυχαν και στους δύο στόχους, δηλαδή στην εθνική ενότητα και στη εθνική ανεξαρτησία. Όσο κι αν ισχυρίζονται οι μεν ότι είναι εθνικιστές και οι δε ότι είναι σοσιαλιστές, στην πράξη είναι ορκισμένοι εχθροί της σοσιαλιστικής εθνικής πολιτείας.

Επομένως, πρέπει να συντρίψουμε πολιτικά και τις δυο παρατάξεις. Οι γραμμές του γερμανικού σοσιαλισμού είναι αδρές κι ο δρόμος μας είναι ξεκάθαρος.

Είμαστε εχθροί της αστικής παράταξης, γιατί θέλουμε έναν γνήσιο εθνικισμό!

Είμαστε εχθροί της σοσιαλδημοκρατικής παράταξης, γιατί θέλουμε έναν γνήσιο σοσιαλισμό!

Είμαστε με το μέρος της πρώτης γερμανικής εθνικής σοσιαλιστικής πολιτείας!

Είμαστε με το Εθνικό Σοσιαλιστικό Κόμμα των Γερμανών Εργατών!

ΓΙΑΤΙ ΕΙΜΑΣΤΕ ΚΟΜΜΑ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ;

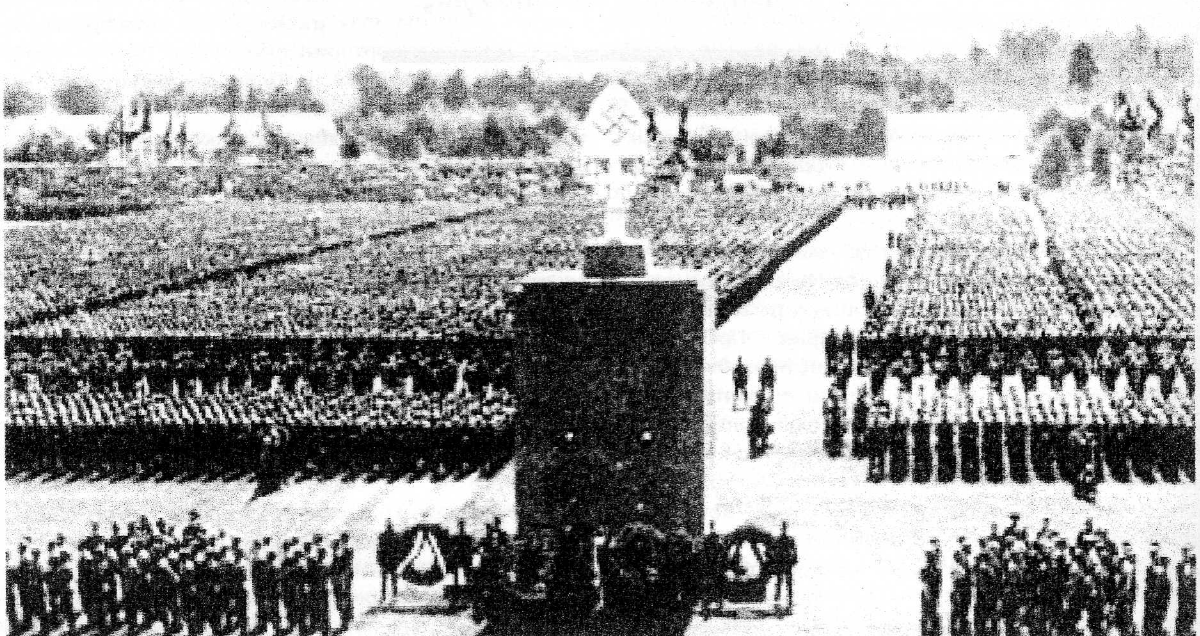
Γιατί η εργασία δεν είναι η κατάρα, αλλά η ευλογία της ανθρωπότητας. Ο άνθρωπος γίνεται άνθρωπος μέσω της εργασίας. Η εργασία τον εξυψώνει, τον κάνει μεγάλο και συνειδητοποιημένο, τον ανεβάζει πάνω από τα υπόλοιπα έμβια όντα. Η εργασία είναι δημιουργική, παραγωγική και πολιτιστική. Χωρίς εργασία δεν υπάρχει τροφή. Χωρίς τροφή δεν υπάρχει ζωή.

Είναι εβραϊκή και όχι γερμανική η αντίληψη ότι, αν λερώνονται τα χέρια μου, η εργασία μου είναι ταπεινή. Ο Γερμανός πρώτα ρωτάει «πώς θα γίνει» και μετά «τι θα γίνει». Λιγότερο ενδιαφέρομαι για το ποια θέση καταλαμβάνω, και πολύ περισσότερο για το πόσο καλά εκπληρώνω το καθήκον που μου ανέθεσε ο θεός.

Είμαστε Κόμμα των Εργατών, γιατί την έννοια της εργασίας θα τη λυτρώσουμε από τον σύγχρονο ορισμό της και θα της ξαναδώσουμε το πρωταρχικό της νόημα. Όποιος παράγει αξία είναι δημιουργός, δηλαδή εργάτης.

Αρνούμαστε να ξεχωρίσουμε την εργασία σε είδη

Οι στρατιές των Γερμανών εργατών πλαισιώνουν τη σβάστικα. Νυρεμβέργη, 1933.

περισσότερο ή λιγότερο «αξιοπρεπή».

Το μόνο κριτήριο αξιολόγησης της εργασίας είναι αν ωφελεί ή αν βλάπτει το σύνολο. Η εργασία είναι υπηρεσία. Τυχόν εργασία που στρέφεται ενάντια στο κοινό καλό δεν είναι παρά προδοσία ενάντια στην πατρίδα.

Οι σοσιαλδημοκράτες ξεκίνησαν ν' απελευθερώσουν την εργασία, αλλά κατέληξαν να υποτιμούν την εργασία και να τη βλέπουν σαν κατάρα και όνειδος. Δικός μας στόχος δεν είναι να καταργήσουμε την εργασία, αλλά να της δώσουμε καινούργιο νόημα και περιεχόμενο.

Ο εργάτης στο καπιταλιστικό κράτος δεν μπορεί να είναι ένα πλήρες ανθρώπινο ον, δεν μπορεί να είναι δημιουργός. Γίνεται μηχανή. Ένας αριθμός, ένα γρανάζι στη μηχανή, δίχως κατανόηση και αίσθηση της κατάστασης. Αλλοτριώνεται κι αποξενώνεται από αυτό που παράγει. Οπότε η εργασία γι' αυτόν καταντά να είναι απλώς ένα μέσο επιβίωσης αντί να είναι μια οδός προς τα άνω, αντί να είναι χαρά, αιτία περηφάνιας, ικανοποίησης, ενθάρρυνσης, μέσο για το χτίσιμο χαρακτήρα.

Στη σύγκρουση εργατιάς και κεφαλαίου, εμείς είμαστε με το μέρος της εργατιάς και ενάντια στο κεφάλαιο. Η αστική τάξη φεύγει από το ιστορικό προσκήνιο. Τη θέση της ετοιμάζεται να πάρει η ως τα σήμερα καταπιεζόμενη εργατική τάξη, η τάξη που πρέπει να γίνει η κυρίαρχη δύναμη στην πολιτική οργάνωση της πατρίδας για το καλό όλου του έθνους.

Είμαστε Κόμμα των Εργατών, γιατί βλέπουμε την επερχόμενη σύγκρουση ανάμεσα στην εργατιά και το κεφάλαιο να σηματοδοτεί την αρχή και το τέλος των δομών του εικοστού αιώνα.

Και σ' αυτή τη σύγκρουση, εμείς είμαστε με το μέρος της εργατιάς και ενάντια στο κεφάλαιο.

Στον φιλελευθερισμό, το χρήμα είναι το κριτήριο για την αξιολόγηση ενός ανθρώπου.

Στον σοσιαλισμό, κριτήριο είναι η εργασία και η επίτευξη.

Ο φιλελεύθερος ρωτά «τι δουλειά κάνεις;».

Ο σοσιαλιστής ρωτά «ποιος είσαι;».

Μια άβυσσος τους χωρίζει.

Δεν θέλουμε να γίνουν όλοι ίδιοι. Αλλά δεν θα επιτρέψουμε επίπεδα στον πληθυσμό, δεν θα επιτρέψουμε την ύπαρξη υψηλών και χαμηλών κοινωνικών στρωμάτων, δεν θα επιτρέψουμε να υπάρχουν οι «πάνω» και οι «κάτω».

Η αριστοκρατία της επερχόμενης πολιτείας θα προκύπτει όχι από την περιουσία, αλλά μονάχα από την ποιότητα του έργου του καθενός. Η προσωπική αξία κερδίζεται μόνο μέσα από την προσφορά. Οι άνθρωποι ξεχωρίζουν μόνο από το αποτέλεσμα της εργασίας τους. Γιατί αυτό είναι το μόνο σίγουρο σημάδι της αξίας και του χαρακτήρα ενός προσώπου. Σε σοσιαλιστικές συνθήκες, η αξία της εργασίας κρίνεται με βάση την αξία της για την πολιτεία, για το σύνολο της κοινότητας. Εργάζομαι σημαίνει παράγω αξία και όχι κερδοσκοπώ με τις τιμές των αγαθών. Ο στρατιώτης είναι κι αυτός εργάτης, όταν υψώνει το ξίφος για να υπερασπιστεί την εθνική οικονομία. Ο πολιτικός ηγέτης είναι κι αυτός εργάτης, όταν δίνει στο έθνος τη μορφή και τη βούληση που θα το βοηθήσει να παραγάγει όσα χρειάζεται για να ζήσει ελεύθερο.

Ένα μέτωπο ρυτιδιασμένο από τη σκέψη είναι κι αυτό σημάδι εργατιάς, όπως και η ισχυρή γροθιά. Ο μη χειρώνακτας εργαζόμενος πρέπει να νιώθει την ίδια περηφάνια με τον χειρώνακτα για το γεγονός ότι ανήκει στην εργατιά. Οι σχέσεις ανάμεσα σ' αυτές τις δυο ομάδες καθορίζουν τη μοίρα τους. Καμμιά δεν μπορεί να επιβιώσει χωρίς την άλλη, γιατί και οι δυο είναι μέρη του ίδιου οργανισμού, τον οποίο οφείλουν από κοινού να υπερασπίζονται, αν θέλουν να υπερασπίζονται το δικό τους δικαίωμα να ζήσουν και ν' αναπτυχθούν.

Είμαστε Κόμμα των Εργατών, γιατί θέλουμε να λευτερωθούμε από τις αλυσίδες του καπιταλισμού και της σοσιαλδημοκρατίας. Κι ανοιχτά το παραδεχόμαστε, καθώς πολεμούμε για το μέλλον της Γερμανίας.

Κι αυτή η παραδοχή μοιραία μας κάνει εχθρούς της αστικής τάξης και των φιλελεύθερων. Και τις κατάρες τους τις θεωρούμε ευλογία, γιατί εμείς ξέρουμε ότι στο τέλος θα πετύχουμε.

Ο θεός έδωσε στα έθνη γη, για να σπείρουν. Ο σπόρος γίνεται καρπός κι ο καρπός ψωμί. Κι όλα αυτά χάρη στην εργασία.

Όποιος απεχθάνεται την εργασία, αλλ' απολαμβάνει τους καρπούς της είναι υποκριτής.

Κι αυτό είναι το βαθύτερο νόημα του κινήματός μας: να ξαναδώσουμε στα πράγματα την πρωταρχική τους σημασία, αδιαφορώντας για όλα όσα σήμερα βυθίζονται στο βούρκο μιας κοσμοαντίληψης που καταρρέει.

Όποιος παράγει αξία εργάζεται. Αυτός είναι εργάτης. Το κίνημα που θέλει ν' απελευθερώσει την εργασία είναι ένα Κόμμα Εργατών.

Γι' αυτό εμείς οι Εθνικοσοσιαλιστές είμαστε Κόμμα των Εργατών.

Γι' αυτό, όταν η νικηφόρα μας σημαία ανεμίζει μπροστά μας, τραγουδάμε:

«Είμαστε η στρατιά της Σβάστικα,
Σηκώστε ψηλά την Κόκκινη Σημαία!
Θ' ανοίξουμε τον δρόμο για τη λευτεριά,
Τη λευτεριά της Γερμανικής Εργατιάς!»

ΓΙΑΤΙ ΑΝΤΙΣΤΕΚΟΜΑΣΤΕ ΣΤΟΥΣ ΕΒΡΑΙΟΥΣ;

Αντιστεκόμαστε στους Εβραίους, γιατί υπερασπιζόμαστε τη λευτεριά του γερμανικού λαού.

Ο Εβραίος είναι το αρχικό αίτιο της σημερινής σκλαβιάς μας και ο πρώτος που ευεργετήθηκε από αυτήν [ΣτΜ: Αναφέρεται στην επίκαιρο τότε θέμα του στραγγαλισμού της Γερμανίας από τη συνθήκη των Βερσαλλιών και την εβραιοκρατούμενη ξενόδουλη Δημοκρατία της Βαϊμάρης]. Εκμεταλλεύτηκε την κοινωνική δυστυχία για να εμβαθύνει τις τρομερές συγκρούσεις εντός του λαού μας, για να σπάσει τη Γερμανία στα δύο ώστε ν' αποκρύψει την αληθινή αιτία της ήττας στον μεγάλο Πόλεμο και να πλαστογραφήσει τη φύση της επανάστασης.

Ο Εβραίος δεν θέλει να λυθεί το γερμανικό πρόβλημα. Δεν τον συμφέρει να λυθεί. Το συμφέρον του στηρίζεται ακριβώς στο να παραμείνει άλυτο το πρόβλημα. Γιατί, αν ο γερμανικός λαός γινόταν μια ενωμένη κοινότητα και ξανακέρδιζε τη λευτεριά του, δεν θα υπήρχε πια θέση για τον Εβραίο.

Ο Εβραίος είναι δυνατός μόνον όταν ο λαός ζει υπόδουλος στα ντόπια και ξένα συμφέροντα.

Ο Εβραίος είναι αδύναμος, όταν ο λαός είναι λεύτερος, δημιουργικός, συνειδητοποιημένος κι αποφασισμένος.

Ο Εβραίος προξενεί τα προβλήματά μας, ακριβώς γιατί ζει από αυτά.

Αντιστεκόμαστε στον Εβραίο και ως εθνικιστές και ως σοσιαλιστές. Κατέστρεψε τη φυλή μας, διέλυσε τα ήθη και τα έθιμά μας, τσάκισε τη δύναμή μας. Σ' αυτόν χρωστάμε το ότι σήμερα είμαστε ο παρίας της υφηλίου. Όταν ήμαστε ακόμη Γερμανοί, αυτός ήταν ο λεπρός ανάμεσά μας. Όταν λησμονήσαμε τη γερμανική μας φύση, αυτός θριάμβευσε πάνω σε μας και το μέλλον μας.

> *Ο Εβραίος δυναμώνει, όταν ο λαός ζει υπόδουλος στα ντόπια και ξένα συμφέροντα. Αντιστεκόμαστε στον Εβραίο, γιατί σ' αυτόν βλέπουμε την κατ' εξοχήν ενσάρκωση του καπιταλισμού. Γιατί κερδίζει από αυτά που παράγουν οι άλλοι... ...Υπάρχουν όμως και οι λευκοί Εβραίοι. Αυτοί που, αν και Γερμανοί στο αίμα, εκμεταλλεύονται τους ομοφύλους τους.*

Ο Εβραίος είναι ο ευλύγιστος δαίμονας της αποσύνθεσης. Όπου βρίσκει παρακμή και σαπίλα, έρχεται στην επιφάνεια κι αρχίζει να πετσοκόβει τα έθνη.

Κρύβεται πίσω από μάσκες, παρουσιάζεται σαν φίλος στα θύματά του και προτού αυτά καταλάβουν τι συμβαίνει, τους τσακίζει το σβέρκο.

Ο Εβραίος στερείται δημιουργικότητας. Δεν παράγει τίποτε. Μονάχα κερδοσκοπεί από τα προϊόντα των άλλων.

Ξεκίνησε με υφάσματα, έργα τέχνης, κοσμήματα, τρόφιμα, θεραπείες και κατέληξε να κερδοσκοπεί από ολάκερους λαούς και κράτη. Ό,τι κι αν εμπορεύεται, με κάποιον τρόπο το έχει κλέψει.

Όταν επιτίθεται σ' ένα κράτος φοράει τη μάσκα του επαναστάτη.

Αλλά με το που θ' αποκτήσει δύναμη, τότε αμέσως μεταμορφώνεται σε συντηρητικό που ζητάει τάξη και ασφάλεια. Γιατί θέλει να καταβροχθίσει με άνεση όσα κατέκτησε.

Τι σχέση έχει ο σοσιαλισμός με τον αντισημιτισμό;

Να το θέσουμε αλλιώς.

Τι σχέση έχει ο Εβραίος με τον σοσιαλισμό;

Ο σοσιαλισμός στηρίζεται στους εργάτες. Πότε εργάστηκε ο Εβραίος; Πότε παρήγαγε; Μονάχα λεηλατούσε, έκλεβε και ζούσε από τον ιδρώτα των άλλων.

Γι' αυτό και όντας σοσιαλιστές είμαστε αντίπαλοι του Εβραίου.

Γιατί βλέπουμε στον Εβραίο την κατεξοχήν ενσάρκωση του καπιταλισμού και της κατάχρησης των αγαθών που ανήκουν στο έθνος.

Τι σχέση έχει ο εθνικισμός με τον αντισημιτισμό;

Να το θέσουμε αλλιώς:

Τι σχέση έχει ο Εβραίος με τον εθνικισμό;

Ο εθνικισμός στηρίζεται στο αίμα και τη φυλή. Ο Εβραίος είναι εχθρός και καταστροφέας της καθαρότητας του αίματος, συνειδητός καταστροφέας της δικής μας φυλής.

Γι' αυτό και όντας εθνικιστές είμαστε αντίπαλοι του Εβραίου.

Γιατί βλέπουμε στον Εβραίο τον εχθρό της εθνικής μας τιμής και ελευθερίας.

Μα, δεν είναι και ο Εβραίος ανθρώπινο ον;

Και βέβαια είναι. Δεν το αμφισβητούμε αυτό.

Αμφισβητούμε όμως το κατά πόσο είναι εντάξει μαζί μας. Δεν ταιριάζουμε μεταξύ μας. Έχουμε διαφορετικές αρχές.

Το ότι είναι κι αυτός ανθρώπινο ον δεν του δίνει το δικαίωμα να μας συμπεριφέρεται απάνθρωπα.

Αν κάποιος χτυπήσει στο πρόσωπο τη μητέρα σου, μήπως θα πεις «δεν πειράζει, αφού είναι ανθρώπινο ον κι αυτός»; Κι όμως, σκέψου πόσο χειρότερα πράγματα έκανε ο Εβραίος στη μητέρα μας τη Γερμανία και πόσα συνεχίζει να κάνει και σήμερα!

Υπάρχουν και λευκοί Εβραίοι.

Ναι. Λευκοί Εβραίοι είναι όλοι όσοι, αν και Γερμανοί στο αίμα, εκμεταλλεύονται τους ομοφύλους τους. Κι όταν αποκαλούμε κάποιον λευκό Εβραίο, χρησιμοποιούμε τον όρο με αρνητική, περιφρονητική σημασία. Επομένως γιατί να μην αντιστεκόμαστε στον Εβραίο, αφού ο καθένας από μας τον αντιπαθεί μέσα του;

Αντιστεκόμαστε στον Εβραίο, γιατί υποστηρίζουμε τον γερμανικό λαό. Ο Εβραίος είναι η δυστυχία μας.

Δεν είναι αλήθεια ότι τρώμε Εβραίους για πρωινό.

Είναι όμως αλήθεια ότι αργά και σταθερά, ο Εβραίος κλέβει όλα όσα έχουμε.

Τα πράγματα θα ήταν αλλιώς, αν συμπεριφερόμαστε ως Γερμανοί.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΑ ΑΙΤΗΜΑΤΑ

Δεν μπαίνουμε στη βουλή για να γίνουμε κοινοβουλευτικοί. Ξέρουμε ότι το πεπρωμένο των λαών καθορίζεται από προσωπικότητες κι όχι από κοινοβουλευτικές πλειοψηφίες. Η κοινοβουλευτική δημοκρατία στηρίζεται στην έννοια της πλειοψηφίας. Η έννοια της πλειοψηφίας καταστρέφει την αίσθηση της προσωπικής ευθύνης και δοξάζει τη μάζα, την ίδια ώρα που μερικές ντουζίνες διεφθαρμένων απατεώνων κατευθύνουν τα πράγματα από τα παρασκήνια.

Η αληθινή αριστοκρατία θεμελιώνεται στο επίτευγμα, στην ηγεσία του ικανότερου και στην πειθάρχηση του λιγότερου ικανού στη βούληση του ηγέτη.

Κάθε μορφή διακυβέρνησης – άσχετα με το πόσο δημοκρατική ή αριστοκρατική εμφανίζεται προς τα έξω – στηρίζεται στην επιβολή. Η μόνη διαφορά βρίσκεται στο αν αυτή η επιβολή είναι ευλογία ή κατάρα για την κοινότητα.

Τα αιτήματά μας είναι νέα, αποφασιστικά, ριζοσπαστικά και επαναστατικά. Δεν είναι εντελώς

απαραίτητο να επιβληθούν με μάχες στα οδοφράγματα. Αυτό ενδεχομένως να συμβεί. Αλλά δεν είναι εντελώς απαραίτητο στοιχείο της διαδικασίας. Οι επαναστάσεις είναι πράξεις του πνεύματος. Πρώτα εκδηλώνονται στον άνθρωπο και μετά στην πολιτική και την οικονομία. Ο νέος άνθρωπος δημιουργεί νέες δομές. Η πρώτη μεταμόρφωση που θέλουμε είναι πνευματική. Μόνο έτσι εξασφαλίζουμε ότι η κατάσταση θ' αλλάξει πραγματικά.

Η επαναστατική διεργασία αρχίζει να γίνεται ορατή στις τάξεις μας. Το αποτέλεσμα είναι ένας νέος ανθρώπινος τύπος, διακριτός στο μάτι που ξέρει να βλέπει: ο Εθνικοσοσιαλιστής. Συνεπής στην πνευματική του στάση, ο Εθνικοσοσιαλιστής φέρνει στο πεδίο της πολιτικής τις απαιτήσεις του δίχως κανέναν συμβιβασμό. Για τον Εθνικοσοσιαλιστή δεν υπάρχει «αν» και «εφόσον». Υπάρχει μόνο «ναι» και «όχι».

Ο ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΤΗΣ ΑΠΑΙΤΕΙ:

Επιστροφή της γερμανικής τιμής. Δίχως τιμή δεν υπάρχει δικαίωμα στη ζωή. Το έθνος που υποθηκεύει την τιμή του υποθηκεύει το ψωμί του. Η τιμή είναι το θεμέλιο κάθε λαϊκής κοινότητας. Χάσαμε την τιμή μας και γι' αυτό τελικά χάσαμε και τη λευτεριά μας.

Απαιτούμε μια γερμανική εθνική πολιτεία που θ' αντικαταστήσει τη σημερινή δουλοπαροικία.

Το κράτος δεν είναι αυτοσκοπός. Είναι μόνο ένα μέσο για την επίτευξη του σκοπού. Ο μόνος αληθινός σκοπός είναι η φυλή, δηλαδή το σύνολο των ζωντανών δημιουργικών δυνάμεων του λαού.

Η κρατική δομή που σήμερα αυτοαποκαλείται Γερμανική Δημοκρατία δεν είναι μέσο για την επιβίωση της φυλετικής μας κληρονομιάς. Έχει γίνει αυτοσκοπός. Δεν έχει κανέναν αληθινό σύνδεσμο με τον λαό και τις ανάγκες του. Επιδιώκουμε την καταστροφή αυτής της δουλοπαροικίας. Θα την αντικαταστήσουμε με μιαν ελεύθερη λαϊκή πολιτεία.

Απαιτούμε εργασία και ψωμί για κάθε παραγωγικό εθνικό και φυλετικό σύντροφο. Η πληρωμή θα εξαρτάται από την επίτευξη. Αυτό σημαίνει: Περισσότερη πληρωμή για τους Γερμανούς εργάτες!

Πρώτα θα εξασφαλίσουμε στέγη και τροφή για όλον τον λαό μας και μετά θα πληρώσουμε τις πολεμικές αποζημιώσεις! Κανένας δημοκράτης να μην τολμήσει να διαμαρτυρηθεί γι' αυτή μας την απαίτηση, γιατί η Δημοκρατία του Νοέμβρη [Στμ: η Δημοκρατία της Βαϊμάρης] πρώτη έριξε το σύνθημα και μετά το ξέχασε. Εμείς απαιτούμε το σύνθημα να γίνει πραγματικότητα.

Προτεραιότητα στα στοιχειώδη αγαθά! Πρώτα θα καλυφθούν πλήρως οι ανάγκες του λαού και μόνο μετά θα παραχθούν αγαθά πολυτελείας.

Πρόσληψη και εργασία σε οποιονδήποτε θέλει να εργαστεί. Γη στους αγρότες!

Η γερμανική εξωτερική πολιτική που σήμερα ξεπουλάει ό,τι έχουμε σε εξευτελιστικές τιμές θα μεταμορφωθεί εκ βάθρων και θα επικεντρωθεί ριζοσπαστικά στη γερμανική ανάγκη για ζωτικό χώρο, με όλα τα συνεπαγόμενα συμπεράσματα πολιτικής και ισχύος.

Συνεργασία των παραγωγικών εργατών. Ο καθείς εφ' ω ετάχθη για το καλό όλης της κοινότητας. Καθήκον της πολιτείας η προστασία του εργάτη και η εξασφάλιση των καρπών του κόπου του. Η λαϊκή κοινότητα δεν υπάρχει αν παραμένει σύνθημα. Υπάρχει μόνο ως αποτέλεσμα επαναστατικής διεργασίας που καλύπτει πλήρως τις ανάγκες της εργατικής τάξης.

Ανελέητος πόλεμος ενάντια στη διαφθορά! Πόλεμος ενάντια στην εκμετάλλευση. Λευτεριά στους εργάτες.

Ολοκληρωτικό τσάκισμα οποιασδήποτε οικονομικής καπιταλιστικής επιρροής στην εθνική πολιτική.

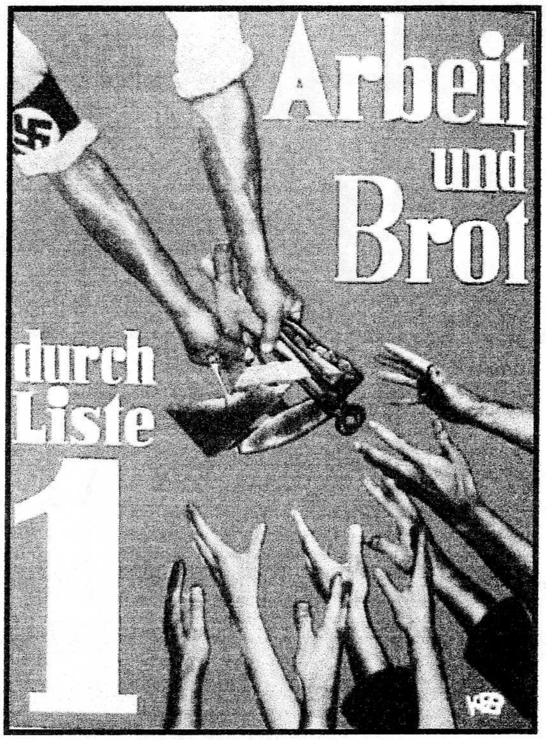
Λύση του εβραϊκού προβλήματος. Στη δημόσια σφαίρα δεν υπάρχει θέση για φυλετικά αλλότριους.

Ο διαχωρισμός των ξένων από τους Γερμανούς θα θεμελιώνεται με αποκλειστικό κριτήριο τη φυλή και όχι την εθνικότητα ούτε το θρήσκευμα.

Κάτω ο δημοκρατικός κοινοβουλευτισμός! Στη θέση του ένα νέο σώμα εργατικών αντιπροσώπων με κριτήριο την παραγωγή. Η πολιτική θα καθορίζεται από αυτό το σώμα, που θα κερδίζει τη θέση του με κανόνες δύναμης και επιλεκτικότητας.

Επιστροφή της συνέπειας και της πίστης στην οικονομική ζωή.

Ολοκληρωτική ανατροπή των αδικιών που στέρησαν εκατομμύρια Γερμανών από τις περιουσίες τους. [ΣτΜ: Αναφέρεται στα τότε –και τώρα- επίκαιρα προβλήματα χρηματιστηριακής κερδοσκοπίας και τραπεζικών δανείων με επαχθείς όρους, τα οποία τελικά λύθηκαν αρκετά ριζοσπαστικά, αφού το Γ' Ράιχ συνέτριψε το χρηματιστηριακό κεφάλαιο και ολόκληρο το σύστημα των τραπεζικών τόκων. Απλώς το αναφέρουμε για να γίνει σύγκριση με το σήμερα].

«Εργασία και ψωμί». Αφίσσα του NSDAP.

Το δικαίωμα στην προσωπικότητα πάνω από την ισοπεδωτική οχλοκρατία. Οι Γερμανοί θα έχουν πάντα προτεραιότητα έναντι ξένων και Εβραίων.

Πόλεμος ενάντια στο δηλητήριο της εβραιοκρατούμενης διεθνούς κουλτούρας. Ενίσχυση των γερμανικών πολιτιστικών δυνάμεων και των γερμανικών παραδόσεων. Διάλυση των διεφθαρμένων σημιτικών αρχών και αντιμετώπιση της φυλετικής παρακμής.

Θανατική ποινή για τα εγκλήματα ενάντια στον λαό. Αυτό σημαίνει θανατική ποινή για κερδοσκόπους και τοκογλύφους.

Ένα ασυμβίβαστο πρόγραμμα και τους ανθρώπους που θα το επιβάλουν αταλάντευτα και παθιασμένα.

Όχι άλλα κενά συνθήματα.

Μονάχα ζωντανή ενέργεια.

Αυτά απαιτούμε!

Καρτ ποστάλ του 1938, που σατιρίζει τα αστικά αντιδραστικά στοιχεία που είχαν παρεισφρήσει στο NSDAP. Το ίδιο το Γ' Ράιχ αναγνώριζε το πρόβλημα και προσπαθούσε να το αντιμετωπίσει έστω και ανεπαρκώς. Στις μέρες μας όμως, η δεξιά κοντεύει ν' αλώσει τις τάξεις μας κι εμείς κοιμόμαστε τον ύπνο του δικαίου.

ΑΚΡΟΔΕΞΙΑ ΠΑΡΑΣΙΤΑ

ΓΙΑΤΙ ΟΙ ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΤΕΣ ΟΦΕΙΛΟΥΝ ΝΑ ΚΗΡΥΞΟΥΝ ΑΜΕΙΛΙΚΤΟ ΠΟΛΕΜΟ ΣΤΗΝ ΑΚΡΑ ΔΕΞΙΑ

Του Πάνου Ευθυμίου

Έχουμε τονίσει ότι η ακροδεξιά αποτελεί την ουρά της αστικής τάξης τόσο στην Ελλάδα όσο και διεθνώς. Αποτελεί μια πολιτική εφεδρεία για το κυρίαρχο σύστημα, που όταν κρίνει πως αυτό απειλείται, κάτω από την πίεση των εργαζόμενων μαζών, θα τη θέσει σε λειτουργία παραχωρώντας ακόμα και την πολιτική εξουσία με σκοπό την διαιώνιση της καπιταλιστικής δουλείας.

Ο ιστορικός ρόλος της ακροδεξιάς στην χώρα μας, δικαιώνει την πιο πάνω τοποθέτηση. Θα μπορούσαμε να αναφέρουμε δεκάδες παραδείγματα για τον αντιδραστικό ρόλο των ακροδεξιών στο εξωτερικό και στην Ελλάδα, μα δεν θα το κάνουμε, τουλάχιστον στο παρόν άρθρο. Όχι γιατί υποτιμούμε τα ιστορικά πεπραγμένα και το πώς αυτά αποτυπώνονται μέσα στο διάβα του χρόνου. Θεωρούμε όμως ότι είναι ουσιαστικότερο να εξετάζουμε τον αρνητικό ρόλο της ακροδεξιάς στο πώς διαμορφώνεται η κατάσταση μέσα στο κίνημα σήμερα. Η ακροδεξιά ιδέα και πράξη δεν είναι ένα αρνητικό ιστορικό πεπραγμένο που πέρασε ανεπιστρεπτί, μα ένα ζωντανό φαινόμενο που όλο και περισσότερο φαίνεται να κερδίζει έδαφος μέσα στις τάξεις των εθνικοσοσιαλιστών. Ούτε μας απασχολεί – παρόλο που φυσικά και την μελετούμε – η εκλογική άνοδος ακροδεξιών κομμάτων στην Ευρώπη, όσο αυτή μένει μακριά από τον δικό μας αγώνα.

Δυστυχώς όμως η επιρροή αυτή που αναμφίβολα υπήρχε από την συγκρότηση των πρώτων εθνικοσοσιαλιστικών κομμάτων, κατά την διάρκεια των ετών διογκώθηκε και φτάνουμε στο σήμερα όπου έχουν έρθει τα πάνω κάτω και η αλλαγή των συσχετισμών να είναι τέτοια που να μιλάμε για πλήρη επικράτηση ακροδεξιών απόψεων. Καθόλου τυχαία δεν είναι και η ταύτιση ακροδεξιών και εθνικοσοσιαλιστών παρ' όλη την έτσι και αλλιώς σύγχυση που προωθείται μέσω του αστικού τύπου.

Αυτά είναι μια πραγματικότητα που δεν μπορούμε να κλείσουμε τα μάτια και να την προσπεράσουμε. Αντίθετα κρίνεται αναγκαίο και επιτακτικό, ειδικά τώρα, να διεξαχθεί από μεριάς μας ένας ανελέητος ιδεολογικοπολιτικός πόλεμος ενάντια σε κάθε έκφανση στενά εθνικιστικής και ακροδεξιάς τοποθέτησης ώστε με μακρόχρονο αγώνα να ελαχιστοποιήσουμε και εν τέλει να απαλλαγούμε από τόσο επιζήμιες φωνές. Ασφαλώς και ένας τέτοιος αγώνας δεν είναι εύκολος. Χρειάζεται επιμονή και σκληρή πάλη μιας και οι ρίζες του φαινομένου

απλώνονται πολύ πίσω στο χρόνο και έχουν γίνει συνείδηση στην πλειονότητα των συναγωνιστών. Πρέπει να οπλιστούμε με το απαραίτητο ιδεολογικό φορτίο που προσφέρει η συλλογική πολιτική πείρα πολλών δεκαετιών εθνικοσοσιαλισμού και να το μεταμορφώσουμε σε λόγο πραγματικά αριστερό και εθνικοσοσιαλιστικό.

Τι σημαίνει όμως η επικράτηση ακροδεξιών ιδεών και πραχτικών μέσα στο κίνημα;

Με τα παραπάνω φάνηκε ότι αυτό το «κίνημα» στην ουσία δεν υπάρχει. Είναι ακριβώς αυτή η αλλοτρίωση που υπέστη όλα αυτά τα χρόνια – και ιδίως τα τελευταία – που δεν επιτρέπει να μιλάμε για αυτόνομο επαναστατικό εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα. Ασφαλώς υπάρχουν επαναστατικές και ριζοσπαστικές δυνάμεις σε Ελλάδα και Ευρώπη που μάχονται για την ανασύνταξη του κινήματος. Αυτός ο αγώνας όμως θα είναι μάταιος και εξ'αρχής χαμένος αν δεν στραφεί ενάντια στην ακροδεξιά εθνικιστική λαίλαπα.

Η απάντηση στο ερώτημα δεν μπορεί να είναι μονοδιάστατη. Πράγματι οι ακροδεξιοί αλλοίωσαν και στην ουσία ανέτρεψαν όλες τις επαναστατικές και προοδευτικές αρχές που υπήρχαν ακόμα και από την δεκαετία του 30. Πράγματι κάνανε να φαντάζει ο εθνικοσοσιαλισμός υπόθεση σωβινιστών, ξενόφοβων, θρησκόληπτων και συντηρητικών αντιδραστικών. Όλα αυτά τα βλέπουμε να ξετυλίγονται μπροστά στα μάτια μας.

Ποιες είναι όμως οι «σταθερές» των εθνικιστών πολιτικές αρχές;

Η ακροδεξιά, στοιχείο ξένο κι εχθρικό προς τον εθνικοσοσιαλισμό από τη δεκαετία του '30 μέχρι και σήμερα υπονομεύει συστηματικά τον αγώνα μας. Η ακροδεξιά είναι ουρά και πολιτική εφεδρεία της αστικής τάξης. Ενώ, ο εθνικοσοσιαλισμός, όντας μοιραία επαναστατικός, νομοτελειακά θα συντρίψει την αστική εξουσία.

ΟΙ ΑΚΡΟΔΕΞΙΕΣ ΣΤΑΘΕΡΕΣ ΚΑΙ Ο Ε/Σ ΑΝΤΙΛΟΓΟΣ

Ι) Ο «εχθρός μετανάστης»: Μια βασική «σταθερή» που χρησιμοποιείται από όλο το φάσμα των ακροδεξιών. Για όλα τα δεινά σε μια χώρα ευθύνεται ο μετανάστης που παίρνει τις δουλειές των ντόπιων εργατών, κλέβει, ληστεύει, βιάζει, πουλάει ναρκωτικά κ.τ.λ.

Η λύση λοιπόν για όλα αυτά είναι απλή σύμφωνα με αυτούς τους κυρίους:

Έξω οι ξένοι, ή σε ήπια έκφραση έξω οι «παράνομοι» ξένοι.

Μια πάγια θέση που καλλιεργεί όχι μόνο την ξενοφοβία μα και την διάσπαση της εργατικής τάξης. Θέση που βγάζει λάδι την αστική τάξη.

Θέση που παραγνωρίζει δυο βασικές παραμέτρους. Τον ταξικό και τον εθνικό (φυλετικό).

Οι μετανάστες είναι τα θύματα του καπιταλιστικού συστήματος. Οι ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και αποκλεισμοί κάνουν αυτούς τους ανθρώπους να μεταναστεύουν σε άλλες χώρες για το όνειρο μιας καλύτερης ζωής.

Φυσικά το όνειρο γίνεται σύντομα εφιάλτης από το σύστημα της μισθωτής δουλείας.

Αποκλεισμοί, περιθωριοποίηση και άγρια εκμετάλλευση είναι αυτό που τους επιφυλάσσει το μέλλον.

Οι μετανάστες αποτελούνε λοιπόν αναπόσπαστο κομμάτι της εργατικής τάξης, δηλαδή τμήμα των καταπιεζόμενων.

Τη στιγμή μάλιστα που ειδικά στη χώρα μας το μεγαλύτερο κομμάτι των μεταναστών προέρχεται από ευρωπαϊκές χώρες (Αλβανία, Ρωσσία, Ρουμανία, Βουλγαρία κτλ) γίνεται ευκόλως αντιληπτό ότι η δική μας θέση είναι εκ διαμέτρου αντίθετη με αυτή των ακροδεξιών εθνικιστών. Είναι θέση συμπαράστασης και αλληλεγγύης στους μετανάστες και στις διεκδικήσεις τους, από κοινού με τους Έλληνες εργάτες για την απόκρουση και αντίσταση στις επιλογές της αστικής τάξης.

ΙΙ) Ο σωβινισμός και ο μεγαλοϊδεατισμός: Η πατριδοκαπηλία είναι βασικό στοιχείο κάθε εθνικιστικής ηγεσίας.

Εν έτει 2006 λοιπόν, ορισμένοι πατριωτάρες ονειρεύονται των Κων/πολη, την Αγιά Σοφιά, τανκς στην Αλβανία και ελληνική Βουλγαρία. Κατ' άλλους πιο «ρεαλιστές» οι συνθήκες δεν ευνοούν τέτοιες εξελίξεις μα η μεγάλη ιδέα δεν πέθανε στο Σαγγάριο ποταμό…..

Όλα αυτά φαντάζουν και είναι τουλάχιστον γραφικά αν δεν ήταν αληθινά. Φυσικά και δεν πρόκειται να μπούμε στον κόπο να αναλύσουμε τέτοιες αστειότητες.

Το ζήτημα που μας απασχολεί εδώ, μπαίνει με την εξής έννοια : πως εννοούν οι ακροδεξιοί την εθνική ανεξαρτησία; η απάντηση δεν είναι και τόσο δύσκολη για τους φωστήρες της εθνικοφροσύνης…. Μα ασφαλώς «εθνικές» κυβερνήσεις, στην προκειμένη μια εθνικιστική Ελλάδα που θα απελευθερώσει τον «υπόδουλο» ελληνισμό.

Και φυσικά ούτε λόγος για τους διεθνείς και Ευρωπαϊκούς ιμπεριαλιστικούς οργανισμούς που αλυσοδένουν την χώρα μας.

Η εθνική ανεξαρτησία είναι πολύ σημαντικός στόχος για να αφήνουμε τον κάθε ελληναρά να την τσαλακώνει και να τη βρωμίζει. Η εθνική ανεξαρτησία σημαίνει σπάσιμο της ιμπεριαλιστικής κυριαρχίας, σημαίνει ΕΞΟΔΟΣ της Ελλάδας από την Ε.Ε και το ΝΑΤΟ, σημαίνει αγώνας για να καταδείξουμε στον λαό της επιπτώσεις από μια τέτοια παραμονή πάνω στα εργατικά και ευρύτερα λαϊκά συμφέροντα και στις πολιτικές ελευθερίες που τόσο βάναυσα μπαίνουν στο στόχαστρο των μεγάλων αφεντικών.

Η εθνική ανεξαρτησία συνδέεται με το διώξιμο των αμερικανικών βάσεων με την πάλη ενάντια στους Ευρωτρομονόμους και τα διεθνή εντάλματα σύλληψης και την αντιτρομοκρατική υστερία.

Όλα αυτά είναι μάλλον άγνωστα και ίσως δευτερεύοντα για τους ακροδεξιούς, που από στιγμή σε στιγμή ετοιμάζονται να εισβάλουν στην Τουρκία!!!

ΙΙΙ) Το κοινωνικό ζήτημα: Αυτό πάλι… θα «λυθεί» ως δια μαγείας αφού πρώτα διώξουνε τους μετανάστες και μετά με την «φιλολαϊκή πολιτική». Τι σημαίνει άραγε «φιλολαϊκή πολιτική» για τους ακροδεξιούς;

Προφανώς – και δεν το κρύβουν και οι ίδιοι – είναι η πολιτική που ακολούθησε ο Μεταξάς τα έτη 36-39. Ένα ιδιόρρυθμο δηλαδή συντεχνιακό σύστημα, με κάποια «θεσμοθετημένα» δικαιώματα για τους εργάτες, αλλά αλίμονο, από την αστική τάξη ούτε τρίχα δεν θα πειραχθεί αρκεί να «προασπίζει» τα συμφέροντα των εργαζομένων.

Σαν να λέμε το αφεντικό να μεριμνά για τον δούλο του, θυμίζοντας τις εκκλήσεις των ιερέων που παροτρύνουν τους πλούσιους να δίνουν ένα κομμάτι ψωμί παραπάνω στους φτωχούς.

Τελικά υπάρχουν κοινωνικοί παπάδες και στις μέρες μας. Τον ρόλο της παλιάς σοσιαλδημοκρατίας αγωνίζονται να τον συνεχίσουν οι ακροδεξιοί.

Και όλα αυτά μόνο από τους υποτιθέμενους «ριζοσπάστες», γιατί η πλειονότητα των ακροδεξιών ανοιχτά και ωμά κάνει λόγο για ελεύθερη οικονομία με κοινωνικό πρόσωπο.

Όμως, το κοινωνικό ζήτημα δεν είναι καν θέμα μεταρρυθμίσεων. Αποτελεί επαναστατικό δρόμο για τον μετασχηματισμό της κοινωνίας και τον Σοσιαλισμό. Και ο σημερινός Εθνικοσοσιαλισμός, με βάση και την ιστορική πείρα δεν μπορεί να τρέφει αυταπάτες σχετικά με τι δρόμο πρέπει να ακολουθήσει. Εξάλλου το ερώτημα μπαίνει στην βάση καπιταλισμός η σοσιαλισμός, αστική ή εργατική τάξη.

Φυσικά δεν είναι του παρόντος να επεξεργαστούμε ένα σίγουρο δρόμο σοσιαλιστικής στρατηγικής αλλά η απαλλοτρίωση – αφοπλισμός της άρχουσας τάξης θα είναι και πρέπει να είναι το πρώτο βήμα για μια εθνικοσοσιαλιστική κοινωνία, που θα στοχεύει στην εξάλειψη των τάξεων.

Ο σοσιαλισμός της σβάστικας είναι ξεκάθαρος σε αντίθεση με τους ακροδεξιούς που όχι μόνο τον αρνούνται μα και τον πολεμούν στο όνομα του κομμουνισμού. Και είναι ακριβώς ο αντικομμουνισμός τους σε τέτοιο βαθμό οξυμμένος, επειδή στην πραγματικότητα είναι εχθροί του μετασχηματισμού της κοινωνίας.

Με λίγα λόγια όπως είπαμε και στην αρχή, ουρά της αστικής τάξης. Αυτό δεν το κρύβουν, όταν και τελευταία χειροκρότησαν και υπερασπίσθηκαν με σθένος το αντικομμουνιστικό μνημόνιο που γράφτηκε και προωθήθηκε από τους εγκληματίες ιμπεριαλιστές.

ΚΛΕΙΝΟΝΤΑΣ

Δεν θα ήταν δυνατό σε ένα άρθρο να καλύψουμε το εύρος των ζητημάτων που ανοίγονται σχετικά με την πάλη μας ενάντια στην ακροδεξιά. Προσπαθήσαμε να επισημάνουμε κάποια βασικά κατά την γνώμη μας στοιχεία, που θα μπορέσουν να ξεδιπλώσουν μια πιο πλατιά συζήτηση πάνω στο θέμα.

Κρίνουμε αναγκαία μια τέτοια συζήτηση – διάλογο μέσα σε ομάδες εθνικοσοσιαλιστών, με σκοπό να κατατεθούν και νέες ιδέες και απόψεις, διαφωνίες αλλά και ενστάσεις. Η συλλογική δουλειά, η κατάθεση επιχειρημάτων από κάθε ομάδα ή ανένταχτο αγωνιστή, εμπλουτίζει την πάλη και προσανατολίζει σε πιο σωστή κατεύθυνση για το προχώρημα της πολιτικής θεωρίας και πραχτικής.

Το Γαμμάδιον από το πρώτο κιόλας τεύχος, ξεκίνησε μέσα από τις σελίδες του μια ολομέτωπη ιδεολογική επίθεση στην ακροδεξιά, ακριβώς γιατί ως εθνικοσοσιαλιστές θεωρούμε και ιεραρχούμε την πάλη μας εναντίον της, ως ένα από τα πρωτεύοντα καθήκοντα που πρέπει να αναδειχτούνε στο σύνολο των συντρόφων.

Ν' αναδειχθεί δηλαδή, ο επιζήμιος και καταστροφικός ρόλος που η ακροδεξιά έπαιξε και δυστυχώς συνεχίζει να παίζει μέσα στο εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα – ως στοιχείο ξένο και διαλυτικό.

Αλλά ν' αναδειχθεί επίσης ο πραγματικός ρόλος που το εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα πρέπει να διαδραματίσει στις σημερινές συνθήκες. Αυτός ο ρόλος δεν μπορεί παρά να είναι αυτόνομος και επαναστατικός και προς αυτή τη κατεύθυνση πρέπει να κινηθούμε.

Για την πατρίδα και τον σοσιαλισμό.

Η ΣΟΦΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ
ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ ΤΩΝ SS:

(ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΔΕΚΑΕΠΤΑ ΟΛΟΚΛΗΡΑ ΧΡΟΝΙΑ)

«Η συμβουλή μου προς τους
Έλληνες εθνικοσοσιαλιστές είναι:

Φυλαχτείτε από τη δεξιά.

Η δεξιά είναι ο πιο επικίνδυνος εχθρός,
που φοράει το προσωπείο του "φίλου".

Είναι αντίπαλοι σε όλα όσα πιστεύουμε.

Είναι δειλοί και συμμαχούν με τους πάντες,
προκειμένου να μας χτυπήσουν.

Αυτοί θέλουν την εξουσία
για να κλέβουν και να τρώνε.»

ΛΕΟΝ ΝΤΕΓΚΡΕΛ

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΣΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ

ΕΞΕΓΕΡΜΕΝΟΙ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΧΩΡΩΝ ΕΝΩΘΕΙΤΕ

ΑΠΟ ΤΗ ΦΑΙΟΚΟΚΚΙΝΗ ΣΚΟΠΙΑ

*«Γιος αναρχικού σιδηρουργού,
ο Μουσολίνι ήταν από
τη φύση του βίαιος και
επαναστατικός χαρακτήρας.
Έχοντας πάντοτε μια φυσική
περιφρόνηση για την εξουσία,
ποτέ του δεν δίσταζε να
αντιταχθεί στο κατεστημένο.
Ήθελε να ηγηθεί ενός
πραγματικά επαναστατικού
κινήματος, αλλά
ο επαναστατισμός του
βρισκόταν πέρα από
τον σοσιαλισμό.
Όπως παρατηρεί ο Νέννι, ήταν
και ήθελε να παραμείνει
πληβείος, αλλά δεν έβλεπε
τους πληβείους απλώς σαν
αδέρφια, παρά σαν τη δύναμη
που θα ανέτρεπε την
κατεστημένη παγκόσμια τάξη.»*

**ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΥΒΕΛΟΣ
ΦΑΣΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΕΞΟΥΣΙΑ**

Στη Φαιοκόκκινη Σκοπιά αυτού του τεύχους φιλοξενούνται δυο συνεργασίες «συντρόφων της αντίπερα όχθης». Το κείμενο «Στους δρόμους για την ελευθερία» γράφτηκε από άτομο που πρόσκειται στον αντιεξουσιαστικό χώρο, ενώ το κείμενο «Με τον κόκκινο φασισμό» γράφτηκε από άτομο που πρόσκειται στον χώρο της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς.

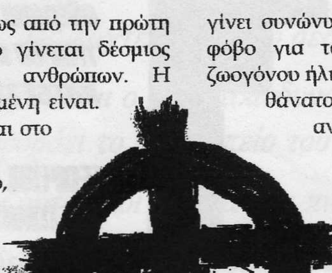
ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Το κείμενο που ακολουθεί γράφτηκε πριν από μήνες ειδικά για το Γαμμάδιον από άτομο που πρόσκειται στον αντιεξουσιαστικό χώρο. Προβληματιστήκαμε για το αν θα έπρεπε να το δημοσιεύσουμε ύστερα από την επίθεση κατά του Ηλία. Καταλήξαμε στο συμπέρασμα ότι οι υγιείς επαναστατικές φωνές του αντιεξουσιαστικού χώρου όχι μόνο δεν πρέπει να φιμώνονται, αλλά αντίθετα πρέπει να ενισχύονται και να προβάλλονται. Διότι ακριβώς αυτό δεν θέλει το κράτος. Οι παρακρατικοί προβοκάτορες που επιτέθηκαν στον Ηλία στόχευαν στην πρόκληση ενός νέου γύρου συγκρούσεων μεταξύ εθνικοσοσιαλιστών και αναρχικών. Κάποιοι σκοπεύουν να μην κάνουν αυτή τη χάρη στο κράτος. Κι αυτοί οι κάποιοι βρίσκονται και στα δύο στρατόπεδα.

ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Του Αντιφώντα Αθηναίου

Κάθε άνθρωπος γεννιέται ελεύθερος και όμως από την πρώτη μέρα της ζωής του σε αυτό τον κόσμο γίνεται δέσμιος πραγμάτων, καταστάσεων, ακόμα και ανθρώπων. Η κοινωνία κάθε άλλο παρά αγγελικά πλασμένη είναι. Το ένστικτο για την ίδια τη ζωή ναρκώνεται στο βωμό της διατήρησης της «τάξης».

Η άρχουσα ελίτ του σημερινού κόσμου, αν και απέχει πολύ από το να χαρακτηριστεί τέλεια, έχει αναπτύξει μηχανισμούς για την αυτοδιατήρησή της. Ένας από τους σημαντικότερους είναι η διαμόρφωση της γλώσσας. Η επίτευξη της κυριαρχίας πάνω στη γλώσσα είναι το πρώτο και σημαντικότερο βήμα για τον έλεγχο του μυαλού. Δημιουργώντας έντεχνα σύγχυση στο μυαλό του κάθε ανθρώπου, η αναζήτηση για το συλλογικό υποσυνείδητο και η ανάγκη για κατανόηση των ενστίκτων γίνεται μια επίπονη διαδικασία. Διαδικασία που συνήθως, στις μέρες μας, μένει ανολοκλήρωτη.

Λέξεις και νοήματα μπερδεύονται με σκοπό να χάσουν την ουσία τους. Ο εθνικοσοσιαλισμός, ή κοινώς ναζισμός έχει γίνει συνώνυμο με τη φρικαλεότητα, την απανθρωπιά, τον φόβο για τον θάνατο. Η σβάστικα από σύμβολο του ζωογόνου ήλιου έχει γίνει σύμβολο απεχθές, ταυτισμένο με το θάνατο...Ο ελευθεριακός σοσιαλισμός, ή κοινώς αναρχία όπως ορίστηκε από τον Μπακούνιν και τον Κροπότκιν, έχει γίνει συνώνυμο με το χάος και την καταστροφή, ενώ πάντα αναφερόταν στην δημιουργία ενός καλύτερου κόσμου.

Ο εθνικοσοσιαλισμός έχει ταυτιστεί στο μυαλό του μέσου αστού με την ακροδεξιά. Με ανθρώπους με μυαλά κολλημένα που το μόνο που θα ήθελαν πραγματικά είναι να γίνουν αυτοί η άρχουσα τάξη ή έστω να τα έχουν καλά μαζί της για μια πρόσκαιρη υλική ευμάρεια. Έχει ταυτιστεί με το φασισμό, ένα πολιτικό σύστημα που βασίζεται σε κρατικές δομές, όταν ο εθνικοσοσιαλιστής είναι ενάντια σε κάθε μορφής κρατική κυριαρχία. Ο εθνικοσοσιαλιστής πάνω από όλα είναι ανοικτόμυαλος. Βλέπει και ξέρει ότι ο κόσμος έχει εξελιχθεί και δεν μένει δογματικά κολλημένος με νοοτροπίες του 1930, αλλά διδάσκεται από αυτές και εξελίσσει την σκέψη

του στο σήμερα. Βλέπει ότι εθνικά κράτη δεν υπάρχουν και ότι διαχωρισμοί ανάμεσα σε μικρές «εθνικές» ομάδες το μόνο που κάνουν είναι να συντηρούν το ίδιο το σύστημα.

Αποζητά φυλετικές κοινωνίες, αλλά ξέρει πως αυτές μπορούν να υπάρξουν και να λειτουργήσουν αρμονικά μόνο όταν δεν επιβάλλονται από τους ίδιους τους ανθρώπους αλλά τις προάγει η ίδια η φύση.

Σκοπός του είναι να άρει κάθε δομή καταναγκασμού και να αφήσει τον άνθρωπο να δράσει σύμφωνα με τα ένστικτά του. Ξέρει πως δεν υπάρχει «ανωτερότητα» ή «κατωτερότητα» μεταξύ φυλών, παρά μόνο διαφορετικότητα. Γνωρίζει πως ο σεβασμός σε όλους τους συνανθρώπους του είναι ο μόνος δρόμος για να διασφαλίσει το όνειρό του. Ξέρει πως εχθρός του δεν είναι ο κάθε «μετανάστης», παρά αυτός που οδήγησε αυτόν τον άνθρωπο να φύγει από τον τόπο του αναζητώντας όνειρα φτιαχτά από την άρχουσα τάξη με μόνο σκοπό να τον κάνει σύγχρονο δούλο.

Ο ελευθεριακός σοσιαλιστής είναι αντίθετος σε κάθε είδους και μορφής εξουσία και ιεραρχία η οποία πηγάζει από τον άνθρωπο και σκοπό έχει να υποδουλώσει τους συνανθρώπους του και την ίδια τη φύση.

Αντιλαμβάνεται και αποδέχεται ως νόμους μόνο τους νόμους της φύσης και όχι τα κατασκευάσματα των κρατιστών. Πολεμά για να ανακαταλάβει την ίδια την ζωή που του στερεί το σημερινό σύστημα.

Αγωνίζεται για μικρές αυτοδιοικούμενες κοινότητες που θα ζουν σε αρμονία με τη φύση. Ο μόνος «νόμος» που απαιτείται είναι ο σεβασμός στον εαυτό του, στους συνανθρώπους του και τελικά στο ίδιο το οικοσύστημα…

Και ποιος είναι ο κοινός εχθρός? Λέξεις πολλές: οι κρατιστές, ο διεθνής εβραίος, η άρχουσα τάξη, η νέα τάξη πραγμάτων, η κυρίαρχη ολιγαρχική ελίτ, οι σιωνιστές, οι εξουσιαστές…Όλες τόσο διαφορετικές στο πρώτο άκουσμα, και όμως όλες περιγράφουν το ένα και το αυτό. Το κεφάλαιο σήμερα οδηγεί τον κόσμο σε μια παγκοσμιοποίηση χωρίς όρους. Σύνορα δεν υπάρχουν, τα εθνικά κράτη ανήκουν ήδη στο παρελθόν, διαβατήριο μόνο το χρήμα και σεβασμός στο οικοσύστημα μηδέν.

Και φυσικά διαίρει και βασίλευε… Ξέρουν πως αν ενωθούμε δεν θα έχουν τύχη και έτσι προσπαθούν με κάθε τρόπο να μας διαιρέσουν σε πολλές μικρές ομαδούλες και να μας βάλουν να τρωγόμαστε μεταξύ μας για να μπορούν να απολαμβάνουν το διεστραμμένο κόσμο που έφτιαξαν.

Παίζουν με τις λέξεις, παίζουν με τα μυαλά μας. Και έχουν σε ένα μεγάλο βαθμό καταφέρει να κάνουν την μεγάλη πλειοψηφία των συνανθρώπων μας άβουλα όντα, τη σιωπηρή πλειοψηφία που ακόμα και αν θέλει να αντιδράσει τις περισσότερες φορές έχει ξεχάσει πως ακόμα και να το κάνει.

«Ο ναζί και ο αναρχικός έχουν πολλά να χωρίσουν… πρέπει ο ένας να αφανίσει τον άλλο,» κάνοντας στην ουσία την πιο βρώμικη δουλειά που όσο και αν προσπάθησε το σύστημα τόσους αιώνες δεν έχει καταφέρει να πραγματώσει.

Οι ιδεολογίες μας μιλάνε για αγάπη για τη ζωή, το σύστημα προσπαθεί να μας παρουσιάσει σαν ιδεολόγους του μίσους. Προσπαθεί να μας αλλοτριώσει, προσπαθεί να μας ελέγξει, αλλά δεν θα τα καταφέρει ποτέ. Η ίδια του η σάπια ύπαρξη θα δημιουργεί επαναστάτες ενάντια στην καταστροφή που επιφέρει.

Δεν θέλουμε κανενός είδους δικτατορία από όποιον κι αν αυτή προέρχεται. Αγωνιζόμαστε για την ελευθερία. Αποζητούμε μια αταξική κοινωνία βασιζόμενη μόνο στους φυσικούς νόμους και όχι σε σοφιστείες ανθρώπινες.

Σύμμαχοί μας όλοι όσοι θέλουν την ανατροπή, εχθροί μας η άρχουσα τάξη και όλοι οι αστοί που θελημένα ή άθελά τους την συντηρούν και την ενδυναμώνουν.

ΠΑΤΙ ΟΙ ΑΝΤΙΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΕΣ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΕΣ

ΜΕ ΤΟΝ ΚΟΚΚΙΝΟ ΦΑΣΙΣΜΟ

Του Ανδρέα Κομμουν-άριου

«Η εθνικόφρων Ελλάς πολέμησε και τον Μαύρο και τον Κόκκινο φασισμό»

(Σλόγκαν της χούντας του '67)

Οι Δυτικοί τις τελευταίες δεκαετίες βρίσκοντας έδαφος με την πτώση της Σοβιετικής Ένωσης και των λαϊκών δημοκρατιών, έχουν εξαπολύσει μια φοβερή επίθεση στα πρώην κομμουνιστικά και σοσιαλιστικά κράτη. Η επίθεση αυτή δεν είναι ασφαλώς παντού στρατιωτική και οικονομική, αλλά κυρίως «ιδεολογική». Προσπαθούνε δημιουργώντας μύθους (ανάλογους με τους μύθους του ολοκαυτώματος) να τσακίσουνε κάθε ελπίδα των λαών για ένα καλύτερο μέλλον, για ένα μέλλον χωρίς καπιτα

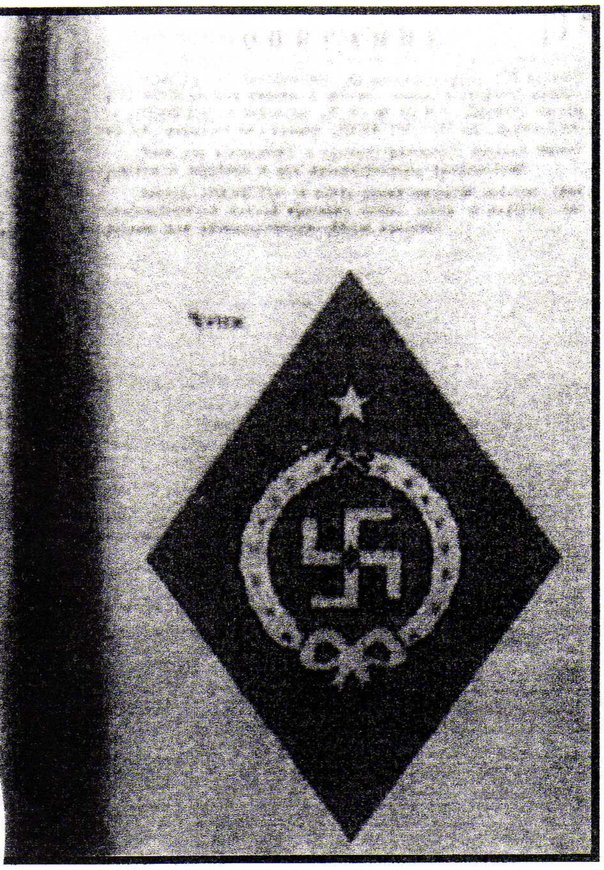
Έτσι δημιουργήθηκε ο μύθος ότι ο σοσιαλισμός (ο γερμανικός όπως και ο σοβιετικός) δεν έφερε τίποτε καλό στην ανθρωπότητα παρά σφαγές, ανισότητα (!!!), στρατόπεδα συγκέντρωσης, σκλαβιά... και ο κατάλογος είναι ατελείωτος (για περισσότερους καπιταλιστικούς μύθους «η μαύρη βίβλος του Κομμουνισμού»).

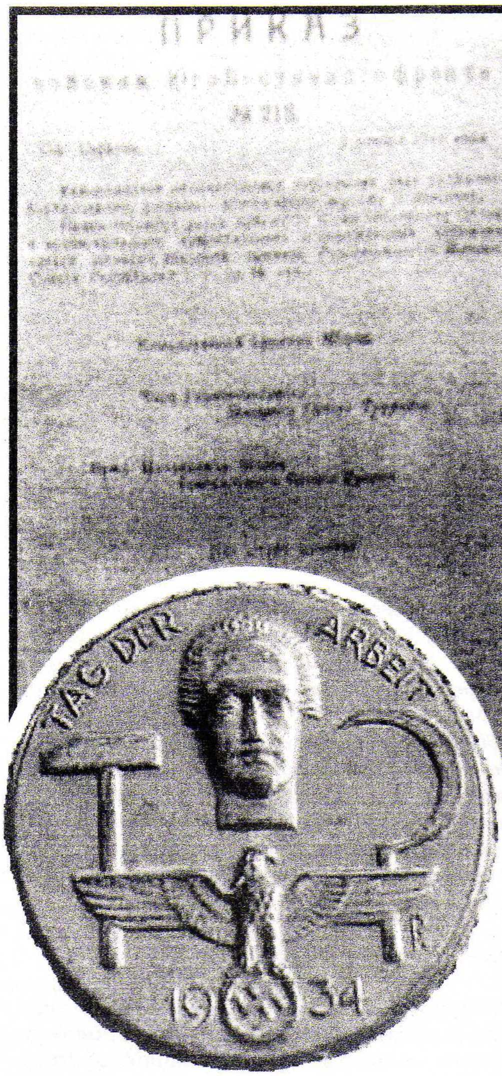
Στα μάτια του κτήνους δεν υπάρχει διαφορά Χίτλερ και

Εθνικοσοσιαλιστική και Κομμουνιστική προπαγάνδα. Κοινή ταξική βάση, άρα κοινοί στόχοι, άρα κοινός αγώνας, άρα κοινός εχθρός. Ποιον ωφελεί η σύγκρουση σήμερα;

Πάνω: Διαβατήριο του Κόκκινου Στρατού με σβάστικα. (Δεκαετία του '20)
Αριστερά: Κονκάρδα του NSDAP με σφυροδρέπανο. (Πρωτομαγιά 1934)

Στάλιν, Τρότσκι και Χίμμλερ, Κόκκινου Στρατού ή SS. Στα μάτια της Δύσης δεν υπάρχει καμία διαφορά μεταξύ του «Μάιν Κάμπφ», του «Κομμουνιστικού Μανιφέστου», του «Κόκκινου Βιβλίου», όλα αυτά αποτελούνε το οπλοστάσιο του εχθρού, οφείλουνε να διαστρεβλώσουνε τις ιδέες και το περιεχόμενό τους, να εξαπατήσουν τον κόσμο, να διχάσουν τους λαούς και την εργατική τάξη, καταδικάζοντας κάθε κοσμοσωτήρια ελπίδα, αντιστρέφοντας τον λόγο τους.

Από την Βρετανία, την Γερμανία, την Γαλλία, την Ιταλία, μέχρι και την δικιά μας πατρίδα η ακροδεξιά λαίλαπα παντού ενώνει την φωνή της με το Παγκόσμιο Κτήνος: χτυπώντας τον κομμουνισμό χτυπάνε αυτομάτως και τον εθνικοσοσιαλισμό, το μήνυμα τους προς τους λαούς είναι ΠΑΡΑΔΟΘΕΙΤΕ, δεν υπάρχει ελπίδα έξω από τον Καπιταλισμό. Μπερλουσκόνι, Μουσολίνι, φιλελεύθεροι, συντηρητικοί, εβραίοι, «εθνικοσοσιαλιστές» (τι ντροπή!)… όλοι μαζί ενάντια στον Κοινό εχθρό: την Εθνική Ανεξαρτησία, την Παράδοση, την Ελευθερία, την Ισότητα!

ΟΙ ΠΕΝΤΕ ΜΥΘΟΙ ΤΩΝ ΑΝΤΙΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΩΝ

ΜΥΘΟΣ Νο1: «Ο Σοσιαλισμός όπου εφαρμόσθηκε απέτυχε.»

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Πρώτος και Μεγαλύτερος Μύθος. Ο Σοσιαλισμός από την Γερμανία μέχρι την Μακρινή Κίνα, περικυκλωμένος οικονομικά και στρατιωτικά από τα καπιταλιστικά κράτη, πολέμησε ανελέητα τον Ιμπεριαλισμό. Πέρασε σε κολλεκτιβοποιήσεις και αναδιανομή της δημόσιας γης, έλυσε μια και καλή το πρόβλημα της ανεργίας.

Ο σοσιαλισμός μάλιστα (αν και δεν το κατάφερε εντελώς στην πράξη λόγω του οικονομικού αποκλεισμού) έδωσε και την οριστική λύση στο οικολογικό πρόβλημα. Ο σοσιαλισμός διακηρύσσει: Ο άνθρωπος είναι μέρος της φύσης, η φύση δεν είναι «εμπόρευμα», «προϊόν», έτσι η φύση δεν γίνεται για μας ένα άλλο μέσο για κέρδος και συσσώρευση κεφαλαίου, αλλά πόρος και πηγή ζωής.

Ο Σοσιαλισμός όπου εφαρμόσθηκε πέτυχε και δοξάστηκε από τους λαούς όλης της γης. Έφερε την ισότητα, την ευημερία, την ελευθερία (την πραγματική, δηλαδή την κοινωνική χειραφέτηση), την δημιουργικότητα, την επιστήμη, την παράδοση.

Ο Σοσιαλισμός δεν έπεσε σε καμία περίπτωση γιατί απέτυχε, αλλά γιατί πολύ απλά έχασε προσωρινά μια μάχη με την Ιμπεριαλιστική περικύκλωση. Το φαινόμενο Γκορμπατσώφ δεν είναι προδοσία του σοσιαλισμού, αλλά είναι η αστική τάξη στην εξουσία, μια ταξική νίκη της εκμεταλλεύτριας τάξης επί της εκμεταλλευομένης.

ΜΥΘΟΣ Νο2: «Ο Διεθνισμός είναι αντίθετος με τον Πατριωτισμό, την Παράδοση, την Εθνική Ανεξαρτησία.»

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Η απάντηση έρχεται από τον Μάο Τσε Τούνγκ «Ο κομμουνιστής που 'ναι διεθνιστής, μπορεί να ναι ταυτόχρονα και πατριώτης; Θεωρούμε πως όχι μονάχα μπορεί, αλλά και πρέπει» [Ο ρόλος του Κομμουνιστικού Κόμματος Κίνας στον εθνικό πόλεμο, Οκτώβρης 1938] και, «Οι σοσιαλιστικές χώρες ανήκουν σ' ένα εντελώς νέο τύπο, οι εκμεταλλεύτριες τάξεις έχουν ανατραπεί κι ο εργαζόμενος λαός έχει πάρει την εξουσία. Στις σχέσεις μεταξύ κρατών, έχει εφαρμογή η αρχή της ένωσης του διεθνισμού με τον

πατριωτισμό» [Λόγος του προς τιμήν της 30ης επετείου της Μεγάλης Οκτωβριανής επανάστασης, 6 Νοέμβρη 1957].

Η ταύτιση του Διεθνισμού με τον Κοσμοπολιτισμό είναι μια άλλη μεγάλη σκευωρία της αστικής τάξης. Ταυτίζουν την εργατική αλληλεγγύη των λαών με την δική τους μαζική μετανάστευση. Την δική τους ισοπεδωτική πολυπολιτισμικότητα, με την ταξική συνεργασία των λαών. Τον Αντι-ιμπεριαλιστικό αγώνα όπου άνθρωποι από όλη τη γη ενώνουν τη φωνή τους, με την «πολυφυλετική ισότητα στην σκλαβιά» του δικού τους συστήματος.

Τους μετανάστες δεν τους φέρανε οι σοσιαλιστές στα σοσιαλιστικά κράτη, αλλά οι κεφαλαιοκράτες στα δικά τους. Εξάλλου η δικιά μας πολιτική είναι η αλληλεγγύη και βοήθεια (κάθε είδους) και στα άλλα έθνη για την δικιά τους πάλη για τον σοσιαλισμό. Η μαζική μετανάστευση είναι ένα δημιούργημα του Αστικού Πολιτισμού, στα σοσιαλιστικά κράτη ουδέποτε εμφανίστηκε το φαινόμενο αυτό.

Τα πιο πολυφυλετικά και πολυπολιτισμικά κράτη ήταν αυτά της Ακροδεξιάς όπως στην Αμερική, στην Βρετανία (με την αγαπημένη Θάτσερ των εθνικιστών), του Μπερλουσκόνι, του εβραίου ακροδεξιού Σαρκοζί και όλων των ακροδεξιών ηλιθίων όπου γης. Σύντροφοι μην παρασύρεστε, ο διεθνισμός όχι μόνο δεν ταυτίζεται με τον κοσμοπολιτισμό αλλά και είναι το αντίθετό του.

ΜΥΘΟΣ Νο3: «Ο σοσιαλισμός γέμισε με πόρνες και μετανάστες την Ευρώπη».

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Έγραψε ο Μάρξ σχετικά με την πορνεία «Πάνω σε ποια βάση στηρίζεται η σημερινή αστική οικογένεια; Πάνω στο κεφάλαιο, πάνω στο ατομικό κέρδος. Η οικογένεια αυτή στην ολωσδιόλου αναπτυγμένη μορφή της υπάρχει μονάχα για την αστική τάξη. Έχει όμως το συμπλήρωμά της στην αναγκαστική έλλειψη της οικογένειας για τον προλετάριο και στη δημόσια πορνεία. [...] Οι κομμουνιστές δεν έχουν ανάγκη να καθιερώσουν την κοινοχτημοσύνη των γυναικών: αυτή υπήρχε σχεδόν πάντα. Οι αστοί μας, μη όντας ευχαριστημένοι απ' το γεγονός ότι έχουν στη διάθεσή τους τις γυναίκες και τις θυγατέρες των εργατών τους, χωρίς καν να γίνεται λόγος για την επίσημη πορνεία, βρίσκουν μιαν ιδιαίτερη ευχαρίστηση να ξελογιάζουν ο ένας την γυναίκα του άλλου. [Μανιφέστο του Κομμουνιστικού Κόμματος]. Αιώνες πριν ο Κάρλ Μάρξ είχε ανακαλύψει τι δημιουργεί την πορνεία. Η πορνεία είναι φαινόμενο της καπιταλιστικής κοινωνίας και

όχι της σοσιαλιστικής. Προκαλούμε δε οποιοδήποτε αντίθετο να μας δώσει όσες πληροφορίες έχει για την πορνεία στη Σοβιετική Ένωση και εμείς θα το δημοσιεύσουμε στο επόμενο τεύχος μας. Στον σοσιαλισμό η πορνεία εξαλείφεται.

Οι ορδές των μεταναστών και των γυναικών που πουλιούνται από τις πρώην Σοβιετικές χώρες, δεν ήρθαν εδώ να πουληθούν προσπαθώντας να ξεφύγουν από ένα σοσιαλιστικό κράτος αλλά από τις μαφίες που κυβερνούσαν τη Μόσχα μετά την πτώση της ΕΣΣΔ, από τον Καπιταλισμό, από την πείνα, την ανεργία, την εξαθλίωση της ταξικής κοινωνίας.

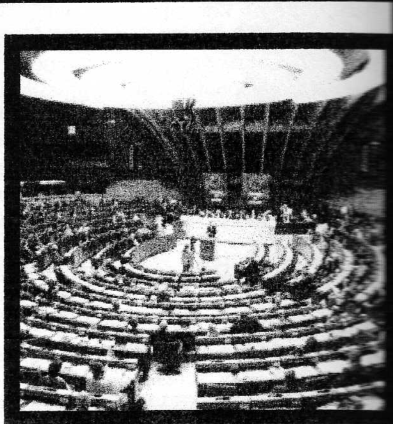
ΜΥΘΟΣ Νο4: «Η Ταξική Πάλη διχάζει το έθνος.»

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Η Ταξική πάλη είναι η κινητήριος δύναμη της ιστορίας. Η ανθρώπινη ιστορία επιβεβαιώνει απόλυτα τον παραπάνω ισχυρισμό των σοσιαλιστών. Τάξεις ανεβαίνουν, τάξεις πέφτουν, αυτή είναι η ιστορία μας. Κάθε λαμπρή σελίδα της ιστορίας του έθνους μας γράφτηκε με την δράση του λαού μας, από την δράση των χαμηλών και φτωχών τάξεων.

Η Γαλλική επανάσταση ήταν η επανάσταση της τάξης

ΟΜΟΛΟΓΙΑ Ν01: ΟΙ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΕΣ

«Η Κομμουνιστική ιδεολογία, όπου και όποτε εφαρμόστηκε, είτε στην Ευρώπη είτε αλλού, πάντα κατέληξε σε μαζικό τρόμο, εγκλήματα, και μεγάλης έκτασης παραβίαση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Όταν κανείς αναλύει τις συνέπειες της εφαρμογής αυτής της ιδεολογίας δεν μπορεί να αγνοήσει τις ομοιότητες με τις συνέπειες μιας άλλης ιδεολογίας του 20ου αιώνα, και συγκεκριμένα του Ναζισμού... Αυτά τα δύο καθεστώτα μοιράζονταν ένα αριθμό κοινών χαρακτηριστικών...»

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ
«ΑΝΤΙΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟ ΜΝΗΜΟΝΙΟ», 2006

SS (αριστερά) και Κόκκινος Στρατός (δεξιά). Οι καταραμένοι του σημερινού συστήματος.

των εμπόρων – της αστικής τάξης – ενάντια στους φεουδάρχες. Η δική μας επανάσταση το 1821 είναι επίσης μια καθαρά ταξική επανάσταση. Τα φτωχά λαϊκά στρώματα – σε αντίθεση με τις ολιγαρχίες του φαναριού – ξεσηκώθηκαν και οδήγησαν μέχρι το τέλος την εθνική επανάσταση.

Όπως είχε πει κάποτε εξάλλου και ο Μάο «κάθε εθνική επανάσταση είναι και αυτή μια ταξική επανάσταση». Η ταξική πάλη ατσαλώνει και ενδυναμώνει την ενότητα του έθνους ενάντια στην αστική τάξη.

Τι είναι όμως η ταξική πάλη σήμερα; Πως εφαρμόζεται; Όλος ο πλούτος της κοινωνίας μας γεννιέται από την εργατική τάξη και τον εργαζόμενο λαό. Ο λαός μας παράγει όλα τα αγαθά της κοινωνίας μας.

Τα μέσα παραγωγής όμως δεν ανήκουνε στον ίδιο τον λαό, αλλά στην αστική τάξη.

Αν και η ίδια η αστική τάξη δεν παράγει, αλλά η εργατική τάξη, η εργατική τάξη δεν κατέχει ότι παράγει γιατί τα μέσα παραγωγής δεν της ανήκουν και ούτε μπορεί να τα διαχειρίζεται.

Η ταξική πάλη εφαρμόζεται στο να πάρουν τα μέσα παραγωγής στα χέρια τους οι ίδιοι οι εργαζόμενοι και να μάθουν να τα διαχειρίζονται από μόνοι τους.

Έτσι το κεφάλαιο δεν γίνεται πλέον ιδιωτική υπόθεση του καπιταλιστή, αλλά υπόθεση όλου του λαού.

Στην πρωτοπορία λοιπόν αυτής της ταξικής πάλης βρίσκεται η εργατική τάξη, η οποία σε συνεργασία με την αγροτιά και τους μικροαστούς της πόλης αργά ή γρήγορα θα ανατρέψει την τάξη που βρίσκεται τώρα στην εξουσία και κατέχει όλο τον πλούτο της κοινωνίας μας και θα ανέβει η ίδια στην εξουσία.

Δηλαδή οι εργαζόμενοι άνθρωποι παντού θα μπορούν να διαχειρίζονται από μόνοι τους πλέον το μέλλον τους.

Η ταξική πάλη δεν μπορεί ασφαλώς να διχάσει το έθνος διότι η αστική τάξη είμαι μια μικρή, πολύ μικρή μειοψηφία του λαού (μικρότερη από το 10%).

Όποιος σήμερα μιλά για «συνεργασία των τάξεων», δηλαδή συνεργασία λαού και αστικής τάξης, δεν μπορεί παρά να δουλεύει για τα συμφέροντα της μπουρζουαζίας, ενάντια στην ενότητα του λαού και του έθνους που μπορεί να επιτευχθεί μόνο μέσω του σοσιαλισμού.

Οι Έλληνες εθνικοσοσιαλιστές από καιρό έχουνε διαλέξει την πλευρά τους, και αυτή είναι με το μέρος ασφαλώς της εργατικής τάξης και του λαού μας.

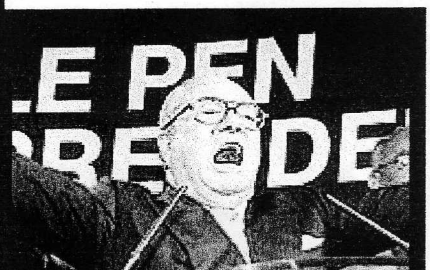
ΜΥΘΟΣ Νο5: «Ο Μαρξισμός πολεμά τα έθνη.»

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Στα χειρόγραφά του 44 ο Μάρξ θα ασκήσει κριτική σε έναν από τους βασικούς αντιπάλους του, τον Ρικάρντο (Βρετανός αστός οικονομολόγος), λέγοντας ότι ο Ρικάρντο θεωρεί τα έθνη «απλά εργαστήρια παραγωγής». Θα γράψει παρακάτω συγκεκριμένα «Η μεσαιωνική παροιμία «δεν υπάρχει γη χωρίς αφέντη» αντικαθίσταται λοιπόν από την άλλη παροιμία «το χρήμα δεν έχει κανέναν αφέντη», με την οποία εκφράζεται η απόλυτη κυριαρχία της νεκρής ύλης πάνω στην ανθρωπότητα».
Έτσι κατέληξε ότι: Με την αυξανόμενη αξία του κόσμου των αντικειμένων προωθείται σε άμεση αναλογία η υποτίμηση του κόσμου των ανθρώπων [Χειρόγραφα 1844].

Ποιος είναι αυτός ο «κόσμος των ανθρώπων»; Εδώ έρχεται και η απάντησή μας στους ακροδεξιούς. Ο κόσμος των ανθρώπων φυσικά είναι οι ανθρώπινες κοινωνίες, ό,τι πηγάζει από την ανθρώπινη δημιουργικότητα, τα έθνη (προσοχή: όχι έθνη-κράτη), οι λαϊκές παραδόσεις, οι κοινότητες.

Ο κόσμος των αντικειμένων δηλαδή ο κόσμος που δημιούργησε ο Αστικός πολιτισμός έσπασε όλους αυτούς τους δεσμούς που μας ένωναν με τις κοινωνίες και τους συνανθρώπους μας.

ΟΜΟΛΟΓΙΑ Ν02: ΟΙ ΑΚΡΟΔΕΞΙΟΙ

«Το Front National δεν έχει καμμία απολύτως σχέση και κανένα κοινό με το Εθνικοσοσιαλιστικό Κόμμα... Πρώτα από όλα, επειδή το Εθνικοσοσιαλιστικό Κόμμα ήταν σοσιαλιστικό... Ο Φασισμός και ο Εθνικοσοσιαλισμός ήταν επαναστατικά κινήματα της Αριστεράς... Οι στόχοι του Front National το καθιστούν αντίπαλο πόλο όλων των σοσιαλιστών, είτε Εθνικοσοσιαλιστών είτε Κομμουνιστών»

ΖΑΝ ΜΑΡΙ ΛΕΠΕΝ,
ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΤΥΠΟΥ, ΑΘΗΝΑ, 1984

Στον Σοσιαλισμό – αντιθέτως με το δήθεν φιλοεθνικό καθεστώς που επιζητούν οι ακροδεξιοί απατεώνες – : «η ενότητα του έθνους δεν θα έσπαζε, μα αντίθετα, θα οργανωνόταν με το καθεστώς της Κομμούνας και θα γινόταν πραγματικότητα με την εκμηδένιση της κρατικής εκείνης εξουσίας [=της αστικής], που παρουσιαζόταν σαν η ενσάρκωση αυτής της ενότητας, που ήθελε όμως να είναι ανεξάρτητη και ανώτερη από το ίδιο το έθνος. Στην πραγματικότητα αυτή η εξουσία δεν είναι παρά ένα παρασιτικό καρκίνωμα στο σώμα του έθνους» [Κ. Μάρξ, απόσπασμα από το βιβλίο του Λένιν «Κράτος και Επανάσταση»]. Σε αυτό το σημείο ο Μάρξ ξεσκεπάζει με τον καλύτερο τρόπο τον ρόλο που έπαιξε και παίζει η αστική τάξη στην ανθρώπινη ιστορία.

Οι ακροδεξιοί όπου γης όμως κατάντησαν να γίνουν απολογητές αυτού του κόσμου που δήθεν πολεμούσαν και παίζοντας καθαρά το ρόλο της εθνικής τους πλουτοκρατίας, δέχθηκαν και αναπαρήγαγαν το αστικό λεξιλόγιο προσπαθώντας να περισώσουν από την εξέγερση, την πείνα, τον θυμό των λαών της γης, τις περιουσίες των αφεντικών τους.

Η ακροδεξιά ήταν και θα είναι πάντα το εθνικιστικό προσωπείο της αστικής τάξης, μιας τάξης που για να επιβιώνει αλλάζει μάσκες ανάλογα με την περίσταση.

Σήμερα τους ακροδεξιούς θα τους δεις ανοιχτά να συνεργάζονται με αυτούς που κάποτε δήθεν πολεμούσαν: δείτε πρόσφατα στην Ιταλία με τον Μπερλουσκόνι, στην Ελλάδα με τον Καρατζαφέρη και την Νέα Δημοκρατία, στην Γαλλία με Σιωνιστικούς κύκλους της κυβέρνησης, στην Βρετανία με το κόμμα της ιέρειας του Φιλελευθερισμού και της σκληρότερης καπιταλίστριας πρωθυπουργού Μάργκαρετ Θάτσερ, με τον Μπους στην Αμερική υπέρ της αντι-ισλαμικής πολιτικής του, στην Ισπανία με τους φρανκικούς, στην Λατινική Αμερική με τον Πινοσέτ... παντού σε όλο τον κόσμο η ακροδεξιά ουρά του συστήματος ξεσκεπάζεται στα μάτια των λαών.

«Ο αντικομμουνισμός... μάς φέρνει πιο κοντά!»
Οι δυο αγαπημένοι αντικομμουνιστές, Τζιανφράνκο Φίνι και Κοντολίζα Ράις.

ΜΕ ΤΑ ΤΣΙΡΑΚΙΑ ΤΟΥ ΣΙΩΝΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΜΠΟΥΣ?

Ή ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΟΥΣ ΛΑΟΥΣ?

«Αμερικάνοι, κάτω τα χέρια από την πατρίδα μας!»
Οι αριστεροί πατριώτες της Βενεζουέλας διαδηλώνουν υπέρ του Τσάβες και ενάντια στις ΗΠΑ με τη σημαία της πατρίδας τους στα χέρια.

ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ, ΕΜΠΟΡΟΙ, ΑΠ' ΤΑ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑ

ΚΟΙΝΗ ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ ΤΩΝ Ε/Σ.Σ.Α. ΣΠΟΥΔΑΣΤΩΝ/ΦΟΙΤΗΤΩΝ

Το νέο νομοσχέδιο του Υπουργείου Παιδείας για τις αλλαγές στο εκπαιδευτικό σύστημα είναι πέρα για πέρα αντιδραστικό, γιατί χτυπά το συμφέρον του φοιτητή, ώστε να βολέψει το συμφέρον της οικονομικής ολιγαρχίας που κυβερνά ελέω ελεύθερης αγοράς.

Ο ΝΟΜΟΣ - ΠΛΑΙΣΙΟ ΚΑΝΕΙ ΤΑ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑ ΞΕΦΡΑΓΟ ΑΜΠΕΛΙ

Επιβάλλεται ανώτατο όριο φοίτησης, τα χρόνια της φοίτησης προσαυξημένα κατά 50% (δλδ 6 χρόνια για τις σχολές 4ετούς φοίτησης). Ταυτόχρονα υπάρχει ρύθμιση για διακοπή των σπουδών ύστερα από τρεις αποτυχημένες εξετάσεις σε υποχρεωτικό μάθημα. Έτσι ο φοιτητής που αρνείται να σκύψει το κεφάλι και να γλείψει, γίνεται έρμαιο της ετσιθελικής αυθαιρεσίας του κάθε κομματόσκυλου καθηγητή και μπορεί να χάσει ακόμα και το πτυχίο του.

Τα παπαγαλάκια του ξεπουλήματος έχουν το θράσος να μιλάνε για «κόστος» τη στιγμή που με το σημερινό καθεστώς, ο φοιτητής, έτσι και υπερβεί τα εξάμηνα κανονικής φοίτησης, δεν κοστίζει ούτε δεκάρα στον φορολογούμενο και δεν έχει κανένα δικαίωμα, αφού ούτε δωρεάν σίτιση και στέγαση του επιτρέπεται, ούτε πάσο για μειωμένο εισιτήριο, ούτε ακόμα πρόσβαση στα βιβλία, που πρέπει να τα πληρώσει από την τσέπη του σε εξοργιστικά υπερτιμημένο κόστος.

Τα ίδια παπαγαλάκια αναμασούν την καραμέλα περί «αιώνιων φοιτητών» και συγκαλύπτουν την ωμή στατιστική πραγματικότητα, ότι οι σπουδαστές που καθυστερούν να πάρουν το πτυχίο τους είναι στην πλειονότητά τους παιδιά φτωχών λαϊκών στρωμάτων που εργάζονται σε «μαύρη» απασχόληση, από οχτάωρη μέχρι και δωδεκάωρη, για να χρηματοδοτήσουν τις σπουδές τους. Με το νέο νόμο της Γιαννάκου, η κυβέρνηση τους δείχνει την πόρτα εξόδου. Ο ελλαδικός καπιταλισμός πετάει τη μάσκα και τιμωρεί ανοιχτά και ταξικά όποιον «τολμά» να θέλει να σπουδάσει χωρίς γεμάτη τσέπη.

Καθιερώνονται τα πολλαπλά συγγράμματα τα οποία οφείλει να πληρώσει ο φοιτητής από την τσέπη του, και μάλιστα την ίδια στιγμή που η καθιέρωση ανώτατου όριου φοίτησης απαγορεύει στον φοιτητή να εργάζεται.

Περνάει ύπουλα η κατάργηση του ασύλου, με σκοπό οι αρχές καταστολής να μπορούν να χειραγωγήσουν και να παρακολουθήσουν καλύτερα τον ακαδημαϊκό χώρο που παραδοσιακά διαμορφώνει επαναστατικές συνειδήσεις.

Το πιο εξόφθαλμο απ' όλα είναι η κατάργηση του άρθρου 16, με σκοπό την δημιουργία ιδιωτικών πανεπιστημίων. Και επίσημα λοιπόν η δωρεάν και δημόσια εκπαίδευση, ένα συλλογικό αγαθό, καταργείται, για να ανοίξει ο δρόμος στην δικτατορία των ιδιωτών, για να γίνει η παιδεία και το πανεπιστήμιο εμπόριο, για τις ανάγκες του κάθε καπιταλιστή. Όσο για τις πραγματικές ανάγκες του κάθε φοιτητή ούτε λόγος να γίνεται. Το κυρίαρχο σύστημα υπάρχει για να υπηρετεί το ξένο και ντόπιο κεφάλαιο και όχι τις λαϊκές ανάγκες. Το νέο νομοσχέδιο είναι ανοιχτή και ολομέτωπη επίθεση ενάντια στα συμφέροντα των φοιτητών, είναι αντιδραστικό και γι' αυτό εμείς οι εθνικοσοσιαλιστές σπουδαστές και φοιτητές το χτυπάμε, συμμετέχοντας ενεργά σε όλες τις μεγάλες κινητοποιήσεις.

ΜΑΖΙΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΑΝΤΙΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Για πρώτη φορά εδώ και χρόνια, αυτόνομοι πυρήνες εθνικοσοσιαλιστών σπουδαστών και φοιτητών έδωσαν το παρών σε όλες τις μεγάλες κινητοποιήσεις του φοιτητικού κινήματος σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη. Στο μαζικό συλλαλητήριο της 8ης Ιούνη, σταθήκαμε απέναντι στην κυβερνητική καταστολή, στα ΜΑΤ, στα δακρυγόνα και στην κρατική βία. Είδαμε συναδέλφους να ποδοπατούνται και να χτυπιούνται από τους συμπλεγματικούς ψευτονταήδες μπάτσους, είδαμε να συλλαμβάνονται σπουδαστές χωρίς καμιά αιτία.

Τα υπουργικά τσιράκια των καπιταλιστών πήγαν να επιβάλουν κλίμα γενικευμένης καταστολής για να τρομοκρατήσουν το φοιτητικό κίνημα, που βγήκε μαζικά στο δρόμο, να υπερασπιστεί το δίκιο του. Αλλά δεν τους πέρασε.

Το ίδιο ακριβώς σκηνικό πήγε να επικρατήσει και στην πορεία της 22ης Ιούνη. Όμως, το σκηνοθετημένο κλίμα φόβου, που θέλησαν να επιβάλουν κυβέρνηση και Μ.Μ.Ε., στάθηκε ανίκανο να λυγίσει τους χιλιάδες φοιτητές και εργαζόμενους, που βρέθηκαν πλάι-πλάι στον δρόμο του αγώνα για να μην περάσει ο νόμος-πλαίσιο.

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΙΝΕΙ ΑΠΟ ΔΩ ΚΑΙ ΜΠΡΟΣ

Εκεί που μιλούσαν οι πάντες για την απολιτικοποίηση της νεολαίας, είδαμε ένα φοιτητικό ξεσηκωμό να παίρνει σάρκα και οστά. Λαός και εργαζόμενοι στέκονται έμπρακτα αλληλέγγυοι στον δίκαιο αγώνα των φοιτητών. Αυτό το αποδεικνύει και η συμμετοχή πολλών εργατών και ευρύτερων λαϊκών στρωμάτων στις κινητοποιήσεις.

Αυτό φυσικά δεν σημαίνει ότι έχουμε ένα νέο Γαλλικό Μάρτη σε Ελληνική έκδοση, τουλάχιστον προς το παρόν. Χρειάζεται περισσότερη μαζικότητα, περισσότερη συσπείρωση ανάμεσα στον απλό εργαζόμενο και το φοιτητικό κίνημα, χρειάζεται περισσότερη πολιτική δουλειά από κάθε οργανωμένη κίνηση.

Εμείς στο μέτρο των δυνατοτήτων μας, παλέψαμε για όλους τους κοινούς στόχους που τέθηκαν, στηρίξαμε κάθε κινητοποίηση και κατάληψη. Τίποτα όμως δεν τέλειωσε εδώ...

Μπορεί η κυβέρνηση να μετέθεσε για αργότερα την ψήφιση του νομοσχεδίου, μπορεί να καλεί τώρα σε έναν ΣΤΗΜΕΝΟ διάλογο, αλλά αυτό σε τίποτα δεν συνιστά νίκη. Η μόνη διέξοδος είναι να μην περάσει, να αποσυρθεί άμεσα ο νόμος-πλαίσιο. Πάνω σ' αυτό το καθολικό αίτημα προτείνουμε κι υπερασπιζόμαστε τη συνέχιση κινητοποιήσεων και καταλήψεων, παροτρύνουμε κάθε φοιτητή να συμμετέχει στις γενικές συνελεύσεις και να πάρει αποφασιστικά μέρος σε κάθε συλλογική δράση.

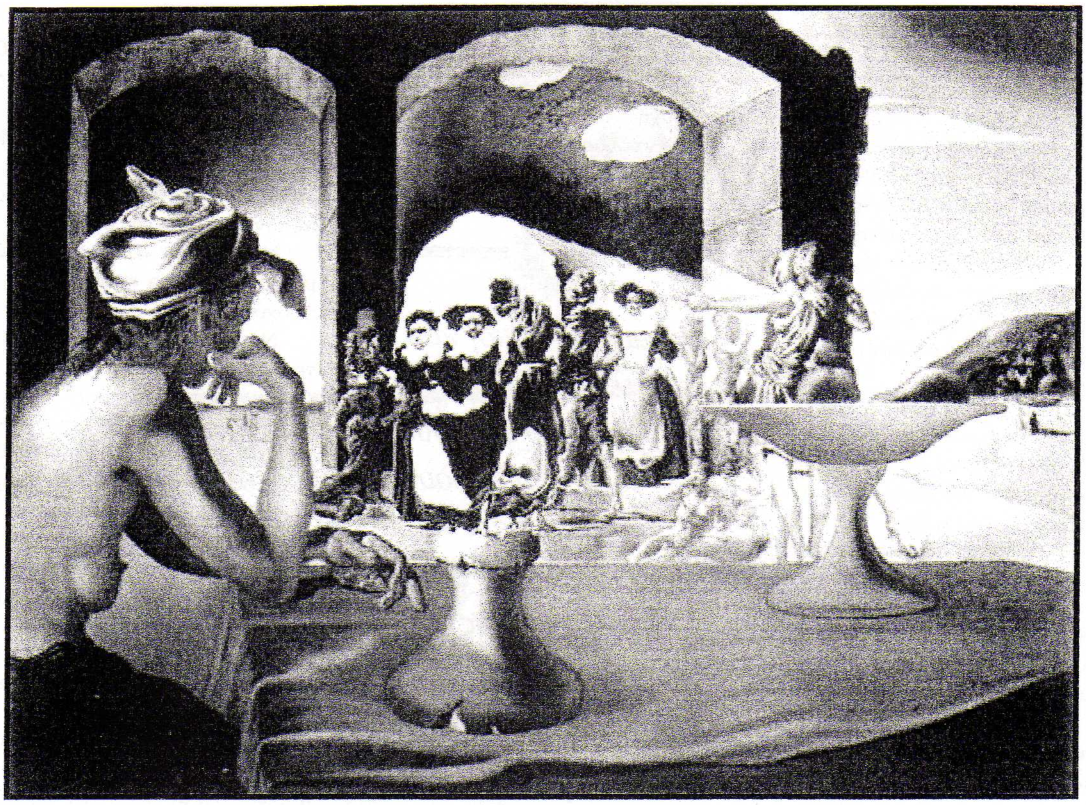
Η απάντηση του φοιτητικού κινήματος συνοψίζεται σε πέντε συγκεκριμένες και αδιαπραγμάτευτες θέσεις μάχης:

- **ΟΧΙ ΣΤΟΝ ΝΟΜΟ-ΠΛΑΙΣΙΟ**
- **ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 16**
- **ΟΧΙ ΣΤΟΝ ΣΤΗΜΕΝΟ ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΟ ΨΕΥΤΟΔΙΑΛΟΓΟ**
- **ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΙΔΙΩΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΤΡΙΤΟΒΑΘΜΙΑΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ**
- **ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΑΙ ΔΩΡΕΑΝ ΠΑΙΔΕΙΑ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ**

ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΑ ΣΥΜΒΟΥΛΙΑ ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΣΠΟΥΔΑΣΤΩΝ/ΦΟΙΤΗΤΩΝ

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΗ (ΤΕΙ Αθήνας)
ΚΥΚΛΟΣ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ (Καποδιστριακό)
ΠΥΡΗΝΑΣ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ (ΕΜΠ)
ΚΟΚΚΙΝΗ ΠΑΤΡΙΔΑ (ΑΠΘ)

Σαλβαντόρ Νταλί. «Σκλαβοπάζαρο με προτομή του Βολταίρου που εξαφανίζεται.»

Η ΕΡΩΤΙΚΗ ΣΧΕΣΗ ΣΤΑ ΣΑΓΟΝΙΑ ΤΗΣ ΑΓΟΡΑΣ

Της Δέσποινας Ζώγου

Η χειραφέτηση της γυναίκας είναι ταυτοχρόνως και χειραφέτηση του άνδρα. Είναι αστική η αντίληψη του κοινωνικού διαχωρισμού των δυο φύλων. Ο κοινωνικός αυτός ανταγωνισμός που έχει δημιουργηθεί αποτελεί τον θεμέλιο λίθο του αστικού πολιτισμού. Η γυναίκα όπως και ο άνδρας είναι θύμα αυτού του βάρβαρου συστήματος, πιόνι στα χέρια του κάθε διεστραμμένου ολιγάρχη, έρμαιο των ορέξεών του για περισσότερο κέρδος και δύναμη.

Θα διαφωνήσω με την φράση στο άρθρο «με το άλλο μισό της φυλής» του 7ου τεύχους του περιοδικού ότι είναι «φυσικό» και «εθνικοσοσιαλιστικό»... «οι γυναίκες να επιλέγουνε πάντα τους ισχυρούς». Πάρα πολύ εύκολα θα μπορούσε να παρερμηνευτεί κάτι τέτοιο από μερικούς. Και ίσως κάποιοι ανεύθυνοι θα βρήκαν με αυτό ένα ακόμη «αποδεικτικό» της «αστικής» καταγωγής του εθνικοσοσιαλισμού. Δεν μπορούμε να ορίσουμε το ποιος είναι ισχυρός και ποιος δεν είναι. Τουλάχιστον όχι έτσι αορίστως, διότι ισχυρός -θα μπορούσε να πει κάποιος- είναι γενικά αποδεκτός αυτός που κατέχει πολιτική δύναμη, επίσης ισχυρός είναι ο κεφαλαιοκράτης, ο αστός. Βέβαια φυσικά καταλαβαίνω ότι το άρθρο δεν ήθελε σε καμία των περιπτώσεων να περάσει ένα τέτοιο μήνυμα, απλώς η φράση αυτή του άρθρου μου έδωσε την αφορμή να θίξω ένα ζήτημα που από καιρό με απασχολούσε.

Δεν είναι ισχυρός ο άνδρας, και δεν θα μπορούσε να είναι, χωρίς την βοήθεια του προηγούμενου είδους ανθρώπου. Το ότι ο κάθε κεφαλαιοκράτης έχει δίπλα του και ένα χαρέμι γυναικών είναι ακριβώς αυτό, η «αίγλη» του κεφαλαιοκράτη δεν θα υπήρχε χωρίς τη δύναμη που κατέχει και τον κάνει ισχυρό, δεν θα υπήρχε αν το κεφάλαιο σταματούσε πλέον να ήταν ατομική υπόθεση. Δείτε για παράδειγμα στον Ισλαμικό κόσμο όπου εκεί κυριαρχεί μια ημι-καπιταλιστική κατάσταση. Οι πλούσιοι μουσουλμάνοι είναι οι μόνοι που στην πράξη μπορούν και έχουν παραπάνω από μια για σύζυγό τους. Το δικαίωμα αυτό υπάρχει μόνο θεωρητικά για τον φτωχό μουσουλμάνο αλλά στην πράξη φυσικά δεν ισχύει κάτι τέτοιο.

Η θέση μας βέβαια εμάς παραμένει ακλόνητη: η γυναίκα είναι ίση με τον άνδρα, διαφορετική αλλά ΙΣΗ. Ο εθνικοσοσιαλισμός δεν χρησιμοποιεί την γυναίκα ως ένα αντικείμενο με συγκεκριμένη τιμή όπως ο καπιταλισμός, ο

εθνικοσοσιαλισμός δεν πουλά και δεν αγοράζει την γυναίκα, ούτε σκοπεύει στο να αντικαταστήσει τον προηγούμενο «χαλίφη» με έναν νέο.

Ο Καπιταλισμός καταδυναστεύει την ψυχή της γυναίκας. Πόσο πλήξη πραγματικά προκαλούν τα «τέλεια κορμιά» του Playboy και του Penthouse... Η βιομηχανία του αισθησιασμού προστάζει: Αυτό είναι το κορμί που πρέπει να έχεις, αυτό το ρούχο να φορέσεις για να είσαι όμορφη, αυτός είναι «σωστός» (πόσο γελοία κατάντησε αυτή η λέξη...) για σύντροφός σου, με αυτόν και έτσι να κάνεις σεξ!

Ο αστισμός σε κρατά σκλαβωμένη με την θέλησή σου. Και αυτή η σκλαβιά, σε πείσμα των κλασσικών του μαρξισμού είναι περισσότερο πνευματική παρά υλική. Ο ταξικός πόλεμος όταν στοχεύει μόνο στα υλικά δεσμά του ανθρώπου εγκληματεί έστω και ασυνείδητα διότι έτσι αφήνει τα πνευματικά δεσμά ανέπαφα. Και δεν είναι ένα μεταφυσικό ζήτημα αυτό, είναι ζήτημα βαθύτατα κοινωνικό. Είναι ζήτημα «ηθικής». Της χριστιανογενούς αστικής ηθικής που το νέο επαναστατικό εθνικο-σοσιαλιστικό καθεστώς οφείλει να τσακίσει από την ρίζα της, χωρίς κανένα δισταγμό.

Η ταξική πάλη πρέπει να έχει δύο διαστάσεις, τη χειραφέτηση του εκμεταλλευομένου από τον εκμεταλλευτή, καθώς και από την ηθική των πατέρων του. Ο νέος άνθρωπος πρέπει να είναι πνευματικά ελεύθερος (ανήθικος δηλαδή), θα πρέπει να αφήσουμε τον ίδιο να βρει τον παλιό του εαυτό, να αφήσει το ζωώδες και το κτηνώδες ένστικτο να τον ξανακυριεύσει. Μόνο έτσι ο άνδρας και η γυναίκα θα μπορέσουν να ολοκληρώσουν ο ένας τον άλλο. Οι λέξεις θα πάρουν μια νέα σημασία ξανά, έτσι ώστε από την ποικιλία και την διαφορετικότητα να βγει κάτι το καινούργιο.

Η αστική ηθική και η καπιταλιστική βιομηχανία του αισθησιασμού κατευθύνουν και καταδυναστεύουν τη σχέση ανάμεσα στη γυναίκα και τον άντρα... ...Δικός μας στόχος ο Νέος Άνθρωπος, ο ανήθικος, δηλαδή ο πνευματικά ελεύθερος από την ηθική των εκμεταλλευτών, αυτός που αφήνει τα ένστικτα να τον ξανακυριεύσουν

Σε έναν Νέο Άνθρωπο θα πρέπει να στοχεύουμε.

Ας αφήσουμε τη γυναίκα και τον άνδρα να ενωθούν όπως αυτοί ξέρουν, όπως το φυλετικό τους αρχέτυπο τους καλεί.

Να σταματήσουμε πια να κατευθύνουμε τον εγκέφαλό τους, να σταματήσουμε να τους πατρονάρουμε, να σταματήσουμε να τους ποτίζουμε με τον δηλητηριώδη εγωισμό.

Να γίνουμε ανήθικοι. Αυτό θα μας βοηθήσει να ενωθούμε με τους προγόνους μας.

Να αφήσουμε τη γυναίκα και τον άνδρα να επιλέξουν μόνοι τους το αν είναι φυσική η όχι η μονογαμία. Με ποιον ή ποια θα περάσουν τη νύχτα ή την υπόλοιπη ζωή τους ή ακόμη και το επόμενο λεπτό. Πώς και πότε θα κάνουν σεξ, τι σώμα θα διαλέξουν να έχουν και τι χρώμα εσώρουχα θα φορέσουν.

Η Αστική τάξη κρατά δέσμιο το μυαλό του άνδρα και της γυναίκας, κατευθύνει τις σχέσεις τους. Ναι, αυτή είναι η αλήθεια. Δεχτείτε την και μετά πολεμήστε την.

Να είμαστε επαναστάτριες, να γίνουμε πραγματικά ίσες με τον άνδρα, δίπλα του στο πεδίο της μάχης απέναντι στα καπιταλιστικά σκυλιά που παζαρεύουν την αξία μας όπως ακριβώς και ένας χασάπης παζαρεύει την αξία των κρεάτων του στην κεντρική αγορά της Αθήνας. Να γεννήσουμε υγιή παιδιά σε ένα υγιές εθνικοσοσιαλιστικό καθεστώς.

Είναι αναφαίρετο δικαίωμα μα και υποχρέωσή μας να πολεμήσουμε για το μέλλον των παιδιών μας και να κάνουμε πράξη τις 14 λέξεις του David Lane.

Και παραφράζοντας τον Μαρξ: «Η χειραφέτηση της γυναίκας είναι την ίδια στιγμή και η χειραφέτηση του άνδρα. Είναι η χειραφέτηση της κοινωνίας από την αστική σκλαβιά».

ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΜΑΝΑ ΓΗ

Του Άβαδη

Ξυλογραφία του Georg Sluyterman v. Langeweyde.

Το Οικολογικό κίνημα είναι κίνημα πάνω απ' όλα επαναστατικό. Η καταστροφή που αντιμετωπίζει ο πλανήτης μας δεν μπορεί και δεν πρόκειται να σταματήσει με την όποια – έστω και καλοπροαίρετη – μεταρρύθμιση. Η ασπιρίνη δεν είναι το γιατρικό στον καρκινοπαθή.

Το εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα οφείλει να ξαναβρεί την ταυτότητά του. Να πρωταγωνιστήσει στο οικολογικό κίνημα οργανωμένα και δυναμικά όπως έγραφε και ο σύντροφος Κνούντσεν.

Το κείμενο αυτό σκοπεύει στο να φέρει κοντά τον εθνικοσοσιαλιστή αναγνώστη με τις αγωνίες όλων των ανθρώπων που δεν έχουν απωλέσει ακόμη την συνειδησή τους, που δεν δέχονται κανένα συμβιβασμό εις βάρος της μητέρας γης, να τον κάνει να αισθανθεί τον κίνδυνο και να αντιδράσει. Ο εθνικοσοσιαλισμός δεν έχει θέση σε ένα «κόσμο από τσιμέντο και μηχανές». Η παραγωγή για την παραγωγή, η κατανάλωση για την κατανάλωση, η αύξηση, η συσσώρευση και τα μονοπώλια, δεν χωρούν στην εθνικοσοσιαλιστική Ουτοπία (στον ου-τόπο, στον άγνωστο [=ανεξερεύνητο], αλλά μελλοντικό κόσμο).

Ο αγώνας για τη φυλή δεν είναι ξεκομμένος από τον αγώνα για την διάσωση του πλανήτη μας. Η φυλή μας όπως και ο άνθρωπος είναι κομμάτι αυτής, και ως κομμάτι (παιδί της) θα έπρεπε να βιώνει.

Καθώς λοιπόν δεν μ' αρέσει να πολυλογώ, παρακάτω παραθέτω κάποια στοιχεία τα οποία φωτογραφίζουν την δεινή θέση στην οποία βρίσκεται ο σύγχρονος άνθρωπος (και όχι μόνο ο Έλληνας ή ο Ευρωπαίος φυσικά).

Η δικτατορία των πολυεθνικών και του πετρελαίου, με την απληστία της για την όλο και μεγαλύτερη ανάπτυξη της οικονομίας, έχει φτάσει τον πλανήτη μας στα όρια της αντοχής του. Το χάσμα μεταξύ προλετάριου και καπιταλιστή, αγρότη και «αστού», χωριού και πόλης, μητρόπολης και περιφέρειας, έχει γίνει τεράστιο. Ο μισός

πληθυσμός της γης καταδικάζεται να «ζει» με λιγότερο από 2$ τη μέρα. 1.2 δις. ανθρώπων «επιβιώνουν» με λιγότερο από 1$ τη μέρα. Και όλα αυτά σε μια Παγκόσμια οικονομία 25 τρις. Δολαρίων!

Καταλαβαίνετε λοιπόν την απληστία με την οποία πολλαπλασίασαν τα κεφάλαιά τους οι καπιταλιστές. Τα μισά από τα δάση που πριν καλύπτανε το 46% της επιφάνειας της γης, έπαψαν σήμερα να υπάρχουν. Μόνο και μετά βίας το 1/5 των δασών που κάποτε κάλυπταν τον πλανήτη μας είναι ακόμα ζωντανό. Στην Βόρεια Αμερική (το μέρος που ευλόγησε περισσότερο με την δική του απληστία ο θεός Γιαχβέ) το 56% των δασών έχουνε ξεριζωθεί. Παρόμοια με αυτή είναι και η καταστροφή στη Λατινική Αμερική και στο Μεξικό. Από τα πλούσια σε βλάστηση δάση που κάλυπταν το μισό του Παναμά στα μέσα του προηγούμενου αιώνα, πλέον απομένει μόνο το 10%. Η αποδάσωση επίσης των τροπικών περιοχών προχωρά με γρήγορους ρυθμούς παρά τις τεράστιες συνέπειες.

Τα αδηφάγα κτήνη του διεθνούς καπιταλισμού και της νεοαποικιοκρατίας, από την μια σκοτώνουν το φυσικό μας περιβάλλον και από την άλλη πνίγουν στα χρέη τους λαούς του «Τρίτου Κόσμου» αλλά και όλης της γης.

Η «Παγκόσμια Τράπεζα» (η αλλιώς «Παγκόσμια Ληστρική Συμμορία») και η «Ομάδα των 7» (Η.Πολιτείες, Βρετανία, Ιαπωνία, Γερμανία, Γαλλία, Καναδάς και Ιταλία) απειλούνε με εξαφάνιση τεράστιους πληθυσμούς του Νότου. Η παγκόσμια ληστρική αυτή συμμορία (Π.Τ.) θυσιάζει στο βωμό του δολαρίου εκατομμύρια ανθρώπους καθώς και κάθε ανεκτίμητης αξίας φυσικό πόρο. Την ίδια στιγμή που χιλιάδες παιδιά πεθαίνουν από την πείνα και τις αρρώστιες, αυτοί πολλαπλασιάζουν άλλο τόσο τα κεφάλαιά τους. Μήπως δεν σας ακούγεται φριχτό το ότι το 1% πλουσίων του παγκόσμιου πληθυσμού αντιστοιχεί με το 57% των φτωχών; Τα 4/5 ανθρώπων του πλανήτη μας ζούνε κάτω από αυτό που στην Δύση θεωρούμε «όριο της φτώχειας».

Σήμερα η καπιταλιστική αδηφαγία ξεζουμίζει λαούς και φυσικούς πόρους, καταστρέφοντας τις ισορροπίες του πλανήτη και οδηγώντας την ανθρωπότητα στην καταστροφή. Σ' αυτές τις συνθήκες, ο εθνικοσοσιαλισμός οφείλει επιτέλους να ξαναβρεί την οικολογική του ταυτότητα και να ξαναμπεί μπροστάρης στους επαναστατικούς οικολογικούς αγώνες οργανωμένα και δυναμικά

Πραγματικά τραγικές οι συνέπειες του σύγχρονου πολιτισμένου βιομηχανικού κανιβάλου που ονομάζουμε... άνθρωπο. Ο Βιομηχανικός άνθρωπος έχει σπάσει την παγκόσμια ισορροπία στη φύση. Αλλαγές που η ίδια η φύση επέφερε μέσα σε 3.5 εκατομμύρια έτη εξέλιξης, μέσα από εποχές πάγου, ξηρασίας και αλληλοεπίδρασης, ανάλογες επέφερε και ο βιομηχανικός άνθρωπος μέσα σε τρεις μόνον αιώνες.

Είναι λοιπόν η ανευθυνότητα και η απληστία του σύγχρονου ανθρώπου για κυριαρχία πάνω στη φύση αλλά και πάνω στον ίδιο τον άνθρωπο, που καταστρέφει και τον ίδιο.

Μπορεί από την μία αυτός ο κόσμος να του έφερε μια προσωρινή «ευημερία», αλλά τα αποτελέσματα και οι συνέπειες της ανευθυνότητάς του, που μερικές φορές καταλήγει ακόμη και σε συνειδητό έγκλημα, θα είναι αναπότρεπτες και δολοφονικές για όλους μας.

Κάποιος όμως πρέπει να τους σταματήσει! Ο επαναστατημένος προλετάριος, ο αγρότης και ο μικροαστός της πόλης ενώνουν την φωνή τους ενάντια στον καπιταλιστή:

ΚΑΝΕΝΑΣ ΣΥΜΒΙΒΑΣΜΟΣ ΓΙΑ ΤΗ ΜΗΤΕΡΑ ΦΥΣΗ

«Οι βέβηλες παραφυάδες της παράδοσης και της νέας εποχής διατείνονται ακόμη, εκφράζοντας τους παγκόσμιους εντολοδότες της Σιών, ότι η αναμενόμενη έκτη Αρία φυλή εμφανίστηκε ήδη στην Αμερική. Η σκοπιμότητα του ισχυρισμού κατά της ημέρες της πρόσκαιρης παντοκρατορίας των ΗΠΑ και του Λευκού Εβραίου είναι προφανής. Ο ισχυρισμός ωστόσο δεν θεμελιώνεται στην Υπερβόρεια παράδοση. Η έκτη Αρία φυλή έχει εμφανιστεί από αιώνες και ήδη παραλαμβάνει στον Σκορπιό τη σκυτάλη για να δώσει την ύστατη μάχη απέναντι στον εκφυλιοσμένο Δυτικό πολιτισμό. Η έκτη Αρία φυλή είναι η Σλαβική φυλή, διάδοχος της απερχόμενης Τευτονικής φυλής.»

ΙΩΝ ΦΙΛΙΠΠΟΥ - ΑΡΙΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

Ρώσσοι σύντροφοι. Οι προθέσεις σαφείς, ο δρόμος ξεκάθαρος.

Η ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΕΛΠΙΔΑ ΤΗΣ ΛΕΥΚΗΣ ΦΥΛΗΣ

Του Βαρούνα

Κατά τον 6ο μ.Χ. αιώνα πρωτοεμφανίστηκε στα Βαλκάνια ένας νέος λαός, οι Σλάβοι. Λαός «πρωτόγονος», «ακατέργαστος» και «βάρβαρος», λαός γεμάτος ζωντάνια! Αν και η κάθοδός του στον ελλαδικό χώρο ήταν κατά κύριο λόγο ειρηνική, αργότερα κάποιοι σλαβικοί λαοί, όπως οι Βούλγαροι (αν και οι πρωτοβούλγαροι ήταν τουρανικός λαός) , συγκρούστηκαν με την τότε Βυζαντινή Αυτοκρατορία. Κάποιοι άλλοι πάλι ανέπτυξαν παραδοσιακά καλές σχέσεις με τους βυζαντινούς, όπως οι Ρώσσοι, που έφτασαν να κατακτήσουν την μεγαλύτερη περιοχή της Ευρασίας, δημιουργώντας μιαν αυτοκρατορία που κατέχει την μεγαλύτερη γεωπολιτική σημασία παγκοσμίως.

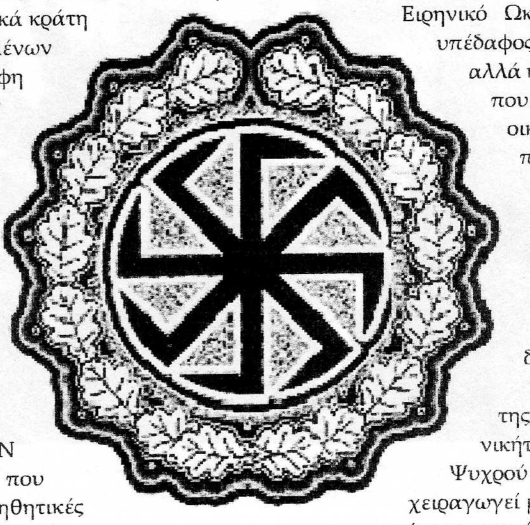
Παρόλο που οι σλαβικοί λαοί είναι μια ομάδα εθνοτήτων ινδοευρωπαϊκής καταγωγής με πλούσια παράδοση, κουλτούρα, ήθη και έθιμα, αλλά και έχουν προσφέρει στον ευρωπαϊκό πολιτισμό εξ ίσου αξιόλογους με τη Δύση επιστήμονες, λογοτέχνες, καλλιτέχνες αλλά και πολλές ακόμα μεγάλες προσωπικότητες, συνεχίζουν να αντιμετωπίζονται υποτιμητικά από τους λεγόμενους

«δυτικούς λαούς» και πολλούς από τους λεγόμενους «δυτικιστές», τους ίδιους που αντιμετώπιζαν υποτιμητικά και τον ελληνικό λαό.

Δυστυχώς μέσα σε αυτήν την μερίδα εκείνων που εκφράζουν αντιπάθεια προς τους Σλάβους, είναι και πολλοί συμπατριώτες μας (και μη), οι οποίοι αυτοαποκαλούνται «φυλετιστές» ή ακόμη και «εθνικοσοσιαλιστές». Αυτοί οι τελευταίοι χρησιμοποιούν ως πρόσχημα τον υποτιθέμενο αντισλαβισμό του Γ' Ράιχ.

Ο «αντισλαβισμός» της εθνικοσοσιαλιστικής Γερμανίας ήταν μεν υπαρκτός, λόγω της επιρροής παγγερμανιστικών συντηρητικών κύκλων και των εθνικιστικών τους προσκολλήσεων, αλλά κυρίως οφειλόταν σε λόγους γεωπολιτικούς, δηλαδή στις βλέψεις επί σημαντικών εδαφών που τότε κατείχε ο σλαβισμός και τα οποία προηγουμένως κατείχε η Γερμανία, αλλά και στις βλέψεις επί των εύφορων εδαφών της Ανατολής, όπου κατοικούσαν και κατοικούν κατά βάσιν Σλάβοι.

Όταν ξεκίνησε ο πόλεμος, λόγοι πολιτικής και στρατιωτικής προπαγάνδας επέβαλαν μια «αντισλαβική» γραμμή, αφού στο ανατολικό μέτωπο τα εχθρικά στρατεύματα επανδρώνονταν κυρίως από Σλάβους. Επιπλέον, ο γερμανικός λαός που έδωσε και την εντολή στους εθνικοσοσιαλιστές να τον κυβερνήσουν, είχε ήδη άσχημες εμπειρίες από σλαβικούς λαούς, που στην προσπάθειά τους να φτιάξουν εθνικά κράτη απέσπασαν εις βάρος των ηττημένων του Α' Παγκοσμίου Πολέμου εδάφη και περιοχές όπου έμεναν γερμανογενείς πληθυσμοί.

Ο αντισλαβισμός όμως είναι ολότελα ξένος προς τον κοσμοθεωρητικό πυρήνα του εθνικοσοσιαλισμού. Κι αυτό γιατί ο εθνικοσοσιαλισμός απευθύνεται σε όλους τους λευκούς, αναπόσπαστο τμήμα των οποίων είναι και οι Σλάβοι.

Ας μην ξεχνάμε άλλωστε ότι και Σλάβοι επάνδρωσαν τον πανευρωπαϊκό στρατό των WAFFEN SS, σχηματίζοντας μεραρχίες εκεί που Άραβες και Ινδοί έφτιαξαν μόνο βοηθητικές μονάδες.

Στην Ελλάδα, ο «αντισλαβισμός» είναι κυρίως προϊόν ιστορικών συγκυριών λόγω των γεωπολιτικών μας διαφορών κατά το παρελθόν στο χώρο των Βαλκανίων. Διαφορές που, ακόμα κι αν συνεχίζουν να υπάρχουν σε έναν βαθμό, πρέπει να ξεπεραστούν, αφού προέχει πάνω από όλα η ενότητα των λευκών λαών στην Ευρώπη. Η όξυνση όμως του εν λόγω φαινομένου, στην σύγχρονη ελληνική πραγματικότητα, αλλά και η έντονη εχθρότητα απέναντι σε αυτούς τους λαούς είναι κυρίως προϊόν του ακροδεξιού χώρου που δυστυχώς έχει μολύνει με τις αντιδραστικές και συντηρητικές ιδέες του, μια μεγάλη μερίδα ατόμων που αυτοπροσδιορίζονται ως «φυλετιστές».

Μέσα στην ελληνική ακροδεξιά μπορούμε να συμπεριλάβουμε σε γενικές γραμμές τις εξής κατηγορίες ατόμων : α) χλαμυδόπληκτοι «αρχαιοελληνιστές» που φαντάζονται όλους τους σύγχρονους Έλληνες απ' ευθείας απόγονους μιας «αυτόχθονης ράτσας υπεράνθρωπων» και οραματίζονται μια ελληνική κοινωνία του μέλλοντος που όλοι θα φοράνε χιτώνες, θα λατρεύουν το δωδεκάθεο, ενώ τα σύνορα της Ελλάδος θα φτάνουν μέχρι την Ινδία, και παράλληλα θα εφαρμοστεί η «άμεση αρχαία αθηναϊκή δημοκρατία», β) «βυζαντινολάγνοι» που βλέπουν τους σλαβικούς λαούς ως αντιπάλους στις ελπίδες τους να νεκραναστήσουν το Βυζάντιο, που θυμούνται τον «αιμοσταγή τσάρο Σαμουήλ» και νοσταλγούν τους πολέμους του Βουλγαροκτόνου, γ) ξενοφοβικοί μικροαστοί (και μη) που αποτελούν και την πιο ειλικρινή κατηγορία - τουλάχιστον αυτοί δεν προσπαθούνε να «κοσμήσουν» την ξενοφοβία τους με κάθε λογής μύθους, μιας το μόνο που τους ενδιαφέρει είναι η ασφάλεια αυτών των ίδιων και, κυρίως, των περιουσιών τους, που νομίζουν ότι απειλούνται από ορδές αλλοεθνών.

Από την περιγραφή λοιπόν και μόνο των παραπάνω κατηγοριών βλέπουμε πως αυτός που «καταναλώνει» τις ιδέες τους δεν μπορεί να είναι ούτε φυλετιστής, αλλά ούτε και ρεαλιστής. Πιο σοβαροφανή επιχειρήματα πάλι όπως το ότι οι Σλάβοι είναι εξωευρωπαϊκός λαός, λόγω του ότι συνόρευαν με ταταρικούς λαούς, δεν ισχύουν, λόγω του ότι μιλάμε για λευκούς γενετικά πληθυσμούς , μιας και η φυλή δεν είναι δημιούργημα κοινωνικών ή γεωγραφικών «στάνταρ». Επίσης, το συγκεκριμένο επιχείρημα στρέφεται εναντίον και λαών όπως για παράδειγμα οι Έλληνες ή οι Ισπανοί, που επί πολλούς αιώνες συνόρευαν και συνορεύουν με μη λευκούς λαούς, στους οποίους για μία σημαντική περίοδο ήταν υποδουλωμένοι.

Προστάτιδα δύναμη των σλαβικών λαών ιστορικά είναι η Ρωσσία, μια τεράστια χώρα 150 εκατομμυρίων ανθρώπων που εκτείνεται από τη Βαλτική μέχρι τον Ειρηνικό Ωκεανό. Μια χώρα με πλούσιο υπέδαφος και καλλιεργήσιμες εκτάσεις, αλλά και αχανείς παγωμένες στέππες, που σήμερα αντιμετωπίζει σοβαρά οικονομικά προβλήματα λόγω του πρόσφατου παρελθόντος της.

Προβλήματα της δημιουργεί και η χειραγώγηση των μειονοτήτων της (τις οποίες η τσαρική Ρωσία, αλλά και η Σοβιετική Ένωση κρατούσαν υπό έλεγχο) από ξένες δυνάμεις.

Κυριότερος εξωτερικός εχθρός της Ρωσσίας είναι σήμερα η νικήτρια (μέχρι στιγμής) δύναμη του Ψυχρού πολέμου Αμερική, που χειραγωγεί μειονότητες όπως οι Τσετσένους, με απώτερο σκοπό η Ρωσσία να χάσει εδάφη, στα οποία οι Η.Π.Α. θα δημιουργήσουν προτεκτοράτα δορυφόρους, με σκοπό τον όλο και μεγαλύτερο έλεγχο της ευρύτερης περιοχής της ανατολικής Ευρασίας. Πρόσφατο είναι το παράδειγμα της Ουκρανίας, όπου οι Η.Π.Α. ενισχύοντας τον τυφλό σωβινισμό, κατάφεραν να στερήσουν την Ρωσσία από έναν «πνεύμονα» ευφόρων εδαφών και από μια χώρα σημαντικής γεωπολιτικής αξίας. Εάν συνεχίσει να οδεύει η κατάσταση στον ίδιο δρόμο, η Ουκρανία μπορεί στο μέλλον να αποτελέσει την «κερκόπορτα» της επίτευξης του «χαουσχοφεριανού οράματος».

Από την άλλη η Αμερική διεισδύει και στη ρωσσική οικονομία με ταχύτατους ρυθμούς, αλλά και κλέβει τις ψυχές του ρωσσικού λαού, επιβάλλοντας την (υπο)κουλτούρα της και τον εκφυλισμένο πολιτισμό της κυρίως στη ρωσσική νεολαία, όπως εξάλλου και στις περισσότερες χώρες του πρώην ανατολικού μπλοκ, όπως και σε όλο σχεδόν τον υπόλοιπο κόσμο.

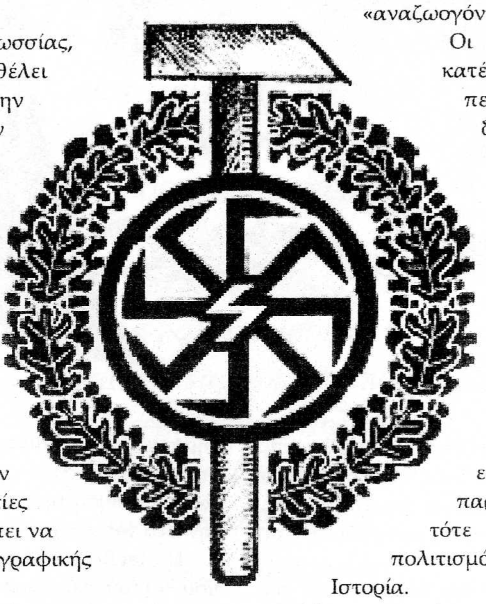
Διαπιστώνουμε λοιπόν ότι ποτέ δεν σταμάτησε ο ανταγωνισμός μεταξύ Ρωσσίας και ΗΠΑ. Κι αν, για την ώρα, η Αμερική φαίνεται να κερδίζει, ακόμα δεν έχει παιχτεί η τελευταία πράξη, που θ' αναδείξει τον τελικό κυρίαρχο αυτού του κύκλου της Ιστορίας που διανύουμε.

Εδώ συνειρμικά θυμόμαστε τις διδασκαλίες που προφητεύουν ότι η επόμενη φυλή που θ' αναλάβει τα ηνία της ανθρωπότητος μετά την φυλή των Τευτόνων, θα γεννηθεί κατά κάποιους στην Βόρεια Αμερική, ενώ κατά κάποιους άλλους η φυλή αυτή είναι οι Σλάβοι. Μήπως λοιπόν είμαστε μάρτυρες σε μια μάχη Τιτάνων;

Η Ρωσσία, ως χερσαία δύναμη, με ατελείωτες εκτάσεις, μοιραία στο μέλλον θα εγκαθιδρύσει ένα συγκεντρωτικό και «ολοκληρωτικό» σύστημα διακυβέρνησης, κοντά στα εθνικοσοσιαλιστικά πρότυπα κράτους, με ισχυρό στρατό, σιδηρά πειθαρχία και ενίσχυση του σλαβικού στοιχείου, προκειμένου να αντιμετωπίσει τόσο εσωτερικούς, όσο και εξωτερικούς κινδύνους πριν επιδεινωθούν περισσότερο, αλλά και προς χάριν μιας ακόμη μεγαλύτερης πληθυσμιακής ομοιογένειας.

Αυτό συνεπάγεται ριζοσπαστικά μέτρα στην οικονομική της πολιτική, όπως εθνικοποίηση-κρατικοποίηση μεγάλων εταιριών και οργανισμών, αν δεν θέλει στο μέλλον να καταντήσει το «Ελ Ντοράντο» των ξένων επενδυτών και η «παχιά αγελάδα» των εβραιοκαπιταλιστών. Μόνον έτσι θα εξασφαλιστεί η ευημερία και η ενότητα του ρωσσικού λαού, που μέχρι στιγμής στενάζει κάτω από τον ζυγό των φιλελεύθερων θεσμών που του επιβλήθηκαν.

Μέσα στους συμμάχους της Ρωσσίας, πρέπει να βρεθεί και η Ελλάδα, αν θέλει να εκμεταλλευτεί πραγματικά την γεωπολιτική της θέση στην ανατολική λεκάνη της Μεσογείου, ώστε να πάψει να είναι ο εντολοδόχος των αμερικάνικων συμφερόντων στην περιοχή, το πειθήνιο όργανο των εξωευρωπαϊκών συμφερόντων που ελπίζει στον «οίκτο» των σιωνιστών της Ουάσιγκτον.

Μάλιστα, εφόσον μας ενδιαφέρει η γεωπολιτική προσέγγιση του θέματος σε συνάρτηση με την ευημερία των λαών που κατοικούν επί τόσες χιλιετίες σε αυτήν την τεράστια περιοχή πρέπει να δούμε το θέμα και από ανθρωπογεωγραφικής σκοπιάς.

Εν συντομία μπορούμε να πούμε ότι οι σλαβικοί και οι γερμανικοί λαοί αποτελούσαν και αποτελούν τα δύο κύρια στοιχεία της Ευρώπης. Οι Γερμανοί στη δύση και οι Σλάβοι στην ανατολή. Από εκεί και πέρα υπάρχουν μικρότερες ομάδες λαών όπως οι ρωμανικοί λαοί, οι βαλτικοί, οι κελτικοί και ακόμα μικρότερες όπως οι ελληνικοί και οι ιλλυρικοί.

Σλάβοι και Γερμανοί ήταν μοιραίο μέχρι τώρα από την εποχή ακόμα των τευτονικών ταγμάτων να συγκρούονται με τραγικές συνέπειες. Τέτοιες συνέπειες γνώρισε η Ευρώπη και στον δεύτερο μεγάλο αδελφοκτόνο πόλεμο στα μέσα του 20ου αιώνος με κερδισμένο μόνο τον διεθνή Εβραίο.

Άρα λοιπόν, η Ευρώπη και ιδιαίτερα οι γερμανογενείς χώρες επιβάλλεται να συνάψουν ισχυρούς δεσμούς με τους σλαβικούς λαούς προκειμένου να εδραιωθεί η σταθερότητα στην Ευρώπη.

Για να επιτευχθεί αυτή η σταθερότητα, ίσως να χρειαστεί να απομονωθεί ο αιώνιος αντίπαλος του Πανευρωπαϊσμού, δηλαδή η Μεγάλη Βρετανία, η οποία έπαιζε πάντοτε ρόλο υπονομευτικό, διασπαστικό και διαλυτικό, όπως καταδεικνύεται από τους δύο παγκόσμιους πολέμους που προκάλεσε μέσα στον 20ο αιώνα προς χάριν του επεκτατισμού της και του καπιταλισμού. Η Μεγάλη Βρετανία ανήκει και σε διαφορετικό «πολιτισμικό» κύκλο, στην λεγόμενη αγγλο-αμερικανική ζώνη. Τα συμφέροντά της βρίσκονται μακριά από τα συμφέροντα της Ευρώπης την οποία οδήγησε στα πρόθυρα της καταστροφής.

Οι σλαβικοί λαοί και ιδιαίτερα οι Ρώσσοι δεν είναι μόνο ένας ευρωπαϊκός λαός. Είναι επίσης ένας ευρασιατικός λαός. Συνεπώς, αποτελούν την πρωτοπορία της λευκής φυλής και προς ανατολάς, πράγμα που συνέβαινε εξάλλου και επί σοβιετικής κυριαρχίας έστω και εάν οι σκοποί ήταν διαφορετικοί. Οι Σλάβοι και ιδιαίτερα οι Ρώσσοι μπορούν να εντάξουν στη σφαίρα επιρροής τους τις τουρανικές φυλές και τα κράτη τους, μπορούν να συνάψουν στενές σχέσεις με την Ινδία και με την Κίνα, βάζοντας ένα τελικό φραγμό στην πολιτική «κλοιού» γύρω από την ανατολική Ευρασία την οποία και είχαν αρχίσει οι Η.Π.Α. επί Κίσσινγκερ, διαψεύδοντας παράλληλα και τα γεωπολιτικά σχέδια του Μπρεζίνσκι, περί πλήρους διεισδύσεως των αμερικάνικων πλουτοκρατικών συμφερόντων στην Ρωσσία.

Θα μπορούσαμε να πούμε ότι στις τόσες χιλιετίες ευρωπαϊκής Ιστορίας υπάρχει μία σχέση «αναζωογόνησης» μεταξύ βορρά-νότου.

Οι ινδοευρωπαϊκοί πληθυσμοί που κατέβηκαν από τον Δούναβη, κατά την περίοδο της αρχαίας Ιστορίας δημιούργησαν τον ελληνορωμαϊκό πολιτισμό, ο οποίος με τη σειρά του έδωσε το έναυσμα για την ανάπτυξη των γραμμάτων, της τεχνολογίας, της αρχιτεκτονικής, της κρατικής οργάνωσης σε όλο τον ευρωπαϊκό κόσμο.

Και όταν ο αρχαίος πολιτισμός παρήκμασε κατά την ύστερη αρχαιότητα, πάλι οι Γερμανοί πολεμιστές, που δεν είχαν ακόμα «μολυνθεί» από το παρακμιακό πνεύμα, τερμάτισαν τον τότε γερασμένο ύστατο ρωμαϊκό πολιτισμό, ξεκινώντας μια νέα περίοδο στην Ιστορία.

Πάντα οι λεγόμενοι «πολιτισμένοι λαοί» έβλεπαν τα βόρεια φύλα ως «βάρβαρα» και «απολίτιστα», παρόλο που οι ίδιοι είχαν ξεπέσει σε έναν αντιφυσικό/ αντιάριο τρόπο ζωής, με αποτέλεσμα την ανάπτυξη ενός ωφελιμιστικού πολιτισμού.

Εστίες ενός τέτοιου ωφελιμιστικού πολιτισμού σήμερα είναι οι ΗΠΑ και η «μητέρα» τους, η αποικιοκρατική, ιμπεριαλιστική Αγγλία, οι Αγγλοσάξονες, που με παρόμοιο τρόπο υποτιμούν τους ανατολικοευρωπαϊκούς λαούς, επειδή κρατούν ακόμα έναν παραδοσιακότερο τρόπο ζωής, επειδή βρίσκονται κάπως πιο κοντά στη Φύση.

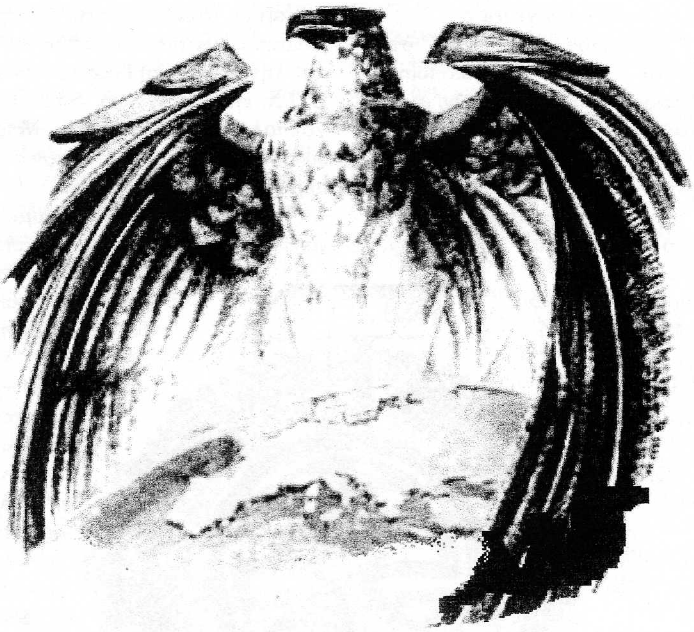
Κι εδώ θα διακρίναμε ένα μειδίαμα στα χείλη ενός Όσβαλντ Σπένγκλερ, αλλά και ένα καταφατικό νεύμα στο πρόσωπο ενός Ιουλίου Έβολα.

Ίσως όπως κάποτε οι πρωτοάριοι, έτσι σήμερα οι Σλάβοι προορίζονται να «εισβάλουν» στην γηραιά δυτική Ευρώπη (όχι στρατιωτικά απαραίτητα, αλλά πάντως πολιτικά, γεωπολιτικά, οικονομικά, διπλωματικά), και να συμβάλουν στην δημιουργία μιας νέας ευρωπαϊκής δύναμης.

Μιας νέας γενιάς, που θα αναδυθεί μέσα από τα ερείπια του παλαιού Κόσμου, θα επιχειρήσει να γίνει δημιουργός μιας νέας Ευρώπης, και θα το κατορθώσει!

ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΜΙΑΝ ΑΛΛΗ ΕΝΩΜΕΝΗ ΕΥΡΩΠΗ

Του Αίμονα Φωτεινού

Ζούμε πλέον σε μια χώρα η οποία αποτελεί μέλος της λεγόμενης Ευρωπαϊκής Ένωσης, μιας ένωσης που υποτίθεται θα διασφάλιζε τα συμφέροντα της χώρας μας, είτε αυτό έχει να κάνει με την εξωτερική πολιτική, είτε με την οικονομία κτλ.

Βέβαια, τα εν Ελλάδι φερέφωνα και υποστηρικτές της πολιτικής της ευρωπαϊκής ένωσης ξέχασαν να μας πουν ότι ο αγροτικός πληθυσμός της χώρας θα συρρικνωνόταν επικίνδυνα με αποτέλεσμα η γεωργία αλλά και η κτηνοτροφία που κάποτε αποτελούσαν τους στυλοβάτες της ελληνικής οικονομίας να κοντεύουν να καταστραφούν.

Φυσικά υπάρχουν κι εκείνοι που ισχυρίζονται ότι η Ελλάδα θα πρέπει να είναι τελείως ανεξάρτητη και αυτοδύναμη και δε χρειάζεται να ανήκει σε συμμαχίες, οργανισμούς.

Μολονότι η τελευταία αυτή άποψη ακούγεται πιο σωστή και έντιμη, είναι ολότελα άκαιρη και ουτοπική. Με τον τρόπο που διαμορφώνεται η σημερινή πολιτική, οικονομική και κοινωνική πραγματικότητα σε διεθνές επίπεδο, οι συνεργασίες μεταξύ διαφορετικών χωρών κρίνονται απαραίτητες.

Επειδή όμως δεν είναι όλα άσπρο ή μαύρο ίσως υπάρχει κι ένας άλλος δρόμος τον οποίο αγνοούμε.

ΦΕΝΤΕΡΑΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΚΟΙΝΟΤΙΣΜΟΣ

Ο κοινοτισμός είναι μια έννοια που αναφέρεται στη δημιουργία αυτόνομων (διοικητικά και οικονομικά) κοινοτήτων στα πρότυπα των χωριών ή των κοινοτήτων του μεσαίωνα και των προχριστιανικών χρόνων. Αυτό δεν σημαίνει σε καμία περίπτωση ότι θα πρέπει να απαρνηθούμε την τεχνολογία ή να προβούμε σε δαιμονοποίησή της. Αποτελεί μια εναλλακτική λύση προς την ιδέα του σύγχρονου αστικού κράτους.

Η ελεύθερη ένωση των κοινοτήτων σε ευρύτερες ομάδες που καλούνται ομοσπονδίες και συνεργάζονται μεταξύ τους, αποκαλείται φεντεραλισμός.

Θα μπορούσαμε στη θέση του σύγχρονου αστικού κράτους να τοποθετήσουμε ένα ομοσπονδιακό. Για να φτάσουμε σε αυτού του τύπου την ένωση θα περάσουμε από τα εξής στάδια:

α) Πρώτη επανάσταση: Σ'αυτό το στάδιο θα πρέπει να ανέλθουν στην εξουσία, σε ολόκληρη την Ευρώπη, ηγέτες με το κοινό όραμα της ένωσης της Ευρώπης. (Είναι αδιάφορο το αν η εξουσία κερδηθεί νόμιμα ή παράνομα, ειρηνικά ή βίαια).

β) Δεύτερη επανάσταση: Αυτό το στάδιο θα μπορέσει εν μέρει να επιτευχθεί κατά τη δημιουργία του νέου ομοσπονδιακού κράτους, καταστρέφοντας το παλιό.

Το πιο σημαντικό όπλο για τη δεύτερη επανάσταση θα είναι η προπαγάνδα και η διαπαιδαγώγηση κυρίως των νέων με τα ιδανικά και τα ήθη του νέου καθεστώτος ώστε να σφυρηλατηθούν και να χαλυβδωθούν οι ψυχές τους, για να είναι σε θέση να γνωρίζουν περί τίνος πρόκειται και να μπορούν να υπερασπιστούν το καθεστώς αυτό μέχρι την τελευταία ρανίδα του αίματός τους.

Ιδιαίτερα σημαντική κρίνεται και η εκπαίδευση των νέων στις επιστήμες, τις τέχνες, τα γράμματα, τη φιλοσοφία, τη μελέτη διαφόρων θρησκειών καθώς και τη

μελέτη του εσωτερισμού, ώστε να καταστεί ο νέος άνθρωπος πλήρως συνειδητοποιημένος για το ποιος είναι ο ρόλος του μέσα στη φύση και τη δημιουργία. Ο νέος άνθρωπος θα γίνει κοινωνός της γνώσης που του στέρησε εδώ και δύο χιλιετίες ο ξένος Θεός.

Συνοψίζοντας, κατά το στάδιο αυτό θα πρέπει να δημιουργήσουμε την **αυτοκρατορία του Νέου ανθρώπου.**

γ) Εθνικός φεντεραλισμός: Στάδιο κατά το οποίο θα ενωθούν όλες οι επιμέρους κοινότητες σε μια μεγάλη ομοσπονδία εθνικού επιπέδου η οποία θα ασκεί συντονιστικό έλεγχο προς όλες τις κοινότητες.

Κάθε κοινότητα θα είναι ισότιμη προς κάθε άλλη και θα έχει αρκετές ελευθερίες και αυτονομία, αλλά όχι απόλυτη ανεξαρτησία.

Εφόσον μιλούμε για αποκέντρωση, κάθε κοινότητα (πόλη ή χωριό) θα έχει τα δικά της όργανα επιβολής του νόμου, καθώς επίσης και τους δικούς της νόμους που ταιριάζουν περισσότερο στην εκάστοτε κοινότητα. Θα είναι υπεύθυνη για τη διαχείριση των πόρων και της οικονομίας της.

Βασικές αρχές θα είναι η προώθηση της οικονομίας, των επιστημών και της τεχνολογίας-τεχνογνωσίας, αλλά σε καμία περίπτωση εις βάρος του περιβάλλοντος ή των νόμων της φύσεως. Δεν θα πρέπει δηλαδή να χρησιμοποιούνται οι επιστήμες για να διαστρέφουν τους νόμους της φύσης. Όποτε συμβαίνει αυτό θα πρέπει να επεμβαίνει η ανώτατη αρχή του ομοσπονδιακού κράτους και αν είναι απαραίτητο και με τη χρήση βίας.

Η τεχνολογία θα υπηρετεί τον άνθρωπο κι όχι ο άνθρωπος την τεχνολογία.

Κάθε κοινότητα θα έχει τα δικά της τοπικά ήθη και έθιμα και παραδόσεις, τα οποία και θα διαφυλάττει ως κόρες οφθαλμού.

Όσον αφορά στη φυλετική πολιτική, θα επιτρέπεται μεν ο γάμος μεταξύ ατόμων της ίδιας φυλής, αλλά διαφορετικής εθνικότητος, όμως δεν θα ενθαρρύνεται, για να μη χαθεί η πλούσια ποικιλότητα σε εθνικές παραδόσεις και σε φυλετικούς τύπους, της φυλής μας.

δ) Ευρωπαϊκός φεντεραλισμός: Αφού επιτευχθεί σε κάθε χώρα η νέα δομή αυτού του κράτους, θα επιχειρηθεί η συνένωση όλων αυτών των ομοσπονδιακών κρατών σε μια ενιαία πανευρωπαϊκή ομοσπονδία.

Η κεντρική αρχή θα κρατά ενωμένη ολόκληρη την Ευρώπη με γνώμονα τη διατήρηση της διαφορετικότητας και ιδιαιτερότητας των παραδόσεων των διαφόρων τέκνων της μητέρας Ευρώπης.

Κάθε ομοσπονδιακό κράτος θα έχει ισότιμο λόγο με όλα τα άλλα κράτη και θα μπορεί να λαμβάνει αποφάσεις και να υποβάλλει προτάσεις προς ψήφιση στην κεντρική αρχή. Δεν θα υπάρχει κανένας διαχωρισμός μεταξύ των ομοσπονδιακών κρατών με βάση το χρήμα ή άλλα υλιστικά κριτήρια όπως γίνεται στη σημερινή ευρωπαϊκή ένωση, όπου τα λιγότερο ανεπτυγμένα κράτη δεν έχουν σχεδόν κανένα λόγο και αρμοδιότητα.

Εναλλακτική λύση απέναντι στα αστικά έθνη-κράτη είναι ο κοινοτισμός, δηλαδή η δημιουργία αυτόνομων κοινοτήτων στο πρότυπο των μεσαιωνικών και προχριστιανικών αντίστοιχων. Κι απέναντι στην ΕΕ του κεφαλαίου μπορεί να σταθεί ένας ευρωπαϊκός φεντεραλισμός, δηλαδή η ελεύθερη ένωση αυτών των κοινοτήτων σε ευρύτερες ομοσπονδίες, συνεργαζόμενες μεταξύ τους σε πανευρωπαϊκό επίπεδο

ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Βασική αρχή της οικονομίας θα είναι όλοι να απολαμβάνουν εξίσου τα προϊόντα της εργασίας και καθένας να αμείβεται ανάλογα με το πόσο σκληρά εργάζεται. Θα ήταν ίσως λίγο ουτοπικό να πιστεύουμε ότι μπορούμε να πετύχουμε ότι είχε πετύχει ο Λυκούργος στη σημερινή εποχή, αν και θα ήταν το ιδανικό.

Γνωρίζοντας όμως ότι το ιδανικό σπάνια επιτυγχάνεται, η ισοκατανομή του πλούτου θα ήταν πολύ δύσκολο να επιτευχθεί, δεδομένου ότι σήμερα, με την εξέλιξη της τεχνολογίας έχει δημιουργηθεί πληθώρα επαγγελμάτων, πολύ διαφορετικής φύσεως και παραγωγικότητας το ένα από το άλλο, ώστε να μην είναι εφικτή η λύση του Λυκούργου.

Μια ίσως κοινωνικά δίκαιη λύση για την εποχή μας, θα ήταν η αμοιβή του κάθε εργαζόμενου με κριτήριο την εργασία που προσφέρει και το πόσο χρήσιμη είναι αυτή για την κοινότητα. Για παράδειγμα ένας χτίστης μπορεί να αμείβεται καλύτερα από κάποιον συγγραφέα, αθλητή, ηθοποιό, αφού η εργασία του είναι πιο σκληρή, πιο παραγωγική και πιο άμεση. Φυσικά είναι χρήσιμα και τα παραπάνω επαγγέλματα, απλά είναι διαφορετικής φύσεως.

ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

Σε ένα εθνικοσοσιαλιστικό καθεστώς το αστικό δίκαιο θα αντικατασταθεί από το εθιμικό. Κάθε κοινότητα θα αποδίδει δικαιοσύνη με βάση τα δικά της έθιμα και κανόνες.

Κάθε κοινότητα θα έχει τη δυνατότητα να θεσπίζει τους δικούς της νόμους.

Οι δικηγόροι δεν θα είναι απαραίτητοι αφού αποτελούν μίσθαρνα όργανα της πολιτείας που αναλαμβάνουν το έργο της «επί χρήμασι» υπεράσπισης.

Ο κατηγορούμενος θα απολογείται μόνος του και μόνο η παρουσία μαρτύρων θα μπορεί να επιβεβαιώσει ή να διαψεύσει τα λεγόμενά του. Όσον αφορά τις εγκληματικές ενέργειες που θίγουν την κοινότητα, θα δίνεται μεγαλύτερο βάρος στην πρόληψή τους. Σε τελική ανάλυση όλα έχουν να κάνουν με την παιδεία του ατόμου που μεγαλώνει, αναπτύσσεται και διαπαιδαγωγείται μέσα στην κοινότητα. Γι' αυτόν τον λόγο είναι ιδιαίτερα σημαντική η δεύτερη επανάσταση και στόχος θα πρέπει να είναι κυρίως τα μικρά παιδιά ώστε να γίνουν οι πολίτες της αυριανής κοινωνίας που οραματιζόμαστε.

ΑΝΤΙ ΕΠΙΛΟΓΟΥ

Αυτές είναι ορισμένες μόνο πτυχές της ενωμένης Ευρώπης αυτού του είδους.

Το ουσιώδες είναι ότι θα πρέπει να υπάρχουν κάποιοι πυρήνες σε όλες τις ευρωπαϊκές χώρες πριν την πτώση του αστικού συστήματος, ώστε να αναδυθούν την κατάλληλη στιγμή και να φέρουν τη μεγάλη αλλαγή. Χρειάζεται μαχητικότητα, αποφασιστικότητα και υπομονή για να έρθει σε πέρας ένα τέτοιο σχέδιο, το οποίο φαντάζει μακρινό, όχι όμως και ανεκπλήρωτο.

«Επιζητούμε την Καταστροφή.
Μόνο η καταστροφή
θα καθαρίσει τα πάντα από
το σάπιο φιλελεύθερο σύστημα
και θ' ανοίξει τον δρόμο
σ' εμάς τους Εθνικοσοσιαλιστές.
Γι' αυτό υποστηρίζουμε
ό,τι εναντιώνεται στο σύστημα,
ό,τι το βλάπτει, κάθε απεργία,
κάθε κρίση, κάθε κρατική αδυναμία.
...Με πείσμα και θέληση,
μέχρι να πεθάνει το κράτος.»

Γκρέγκορ Στράσσερ

ΣΤΡΑΣΣΕΡ & ΣΤΡΑΣΣΕΡ
ΟΙ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΕΣ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ Α'

Του Λύσανδρου Σιάντου

Μεγάλη η κληρονομιά που μας άφησε ο υπαρκτός και μη φασισμός.

Πραγματικά, 60 χρόνια πάνε περίπου από την πτώση και ακόμη άνθρωποι που εντυπωσιάζονται και παρακινούνται από τις πρωτοποριακές του ιδέες είναι για μας η ζωντανή απόδειξη και ακριβώς αυτό που μας δίνει δύναμη να προχωρούμε με πάθος και χωρίς φόβο στο δρόμο που χάραξαν ήδη για μας οι μεγάλοι Ευρωπαίοι επαναστάτες.

Οι άνθρωποι που ανακάλυψαν σε αυτόν το γιατρικό μα και συνάμα το «δηλητήριο» του κόσμου δεν δύναται σε καμία των περιπτώσεων να θεωρηθούν αντιδραστικοί ή ακόμη και προσωπικότητες με προβληματική αντίληψη για την ζωή, που έχουν ανακαλύψει εκτός των άλλων ότι ο εθνικοσοσιαλισμός εκτός από ένα φτηνό φετίχ αποτελεί μέσο και για εκτόνωση...

Όσοι λοιπόν ηλιθιωδώς ταυτίζουν τον εθνικοσοσιαλισμό (ναζισμό, φασισμό ή όπως αλλιώς σας γουστάρει τέλος πάντων...) με ένα στείρο ρατσισμό, όχι απλώς αυταπατώνται μα και είναι ίσως (ακόμη και εν αγνοία τους) οι μεγαλύτεροί εχθροί του.

Ο εθνικοσοσιαλισμός δεν γεννήθηκε για να σώσει τη Γερμανική, την Ελληνική, την Ιταλική «φυλή», αλλά είναι αυτός που θα αλλάξει τον κόσμο.

Ας καταλάβουμε ότι ο εθνικοσοσιαλισμός ούτε καν που μας έχει ανάγκη, διότι ο ίδιος ενσαρκώνει την μαγευτική εκείνη δύναμη που γκρεμίζει και χτίζει νέους κόσμους, είναι η ίδια η δύναμη της αλλαγής. Πραγματικά διαλεκτική η φύση του εθνικοσοσιαλισμού, γεμάτος ζωηρές αντιφάσεις, γνήσιο τέκνο του Ελληνορωμαϊκού κόσμου, περιέχει μέσα του όλη εκείνη την αφελή αγνότητα που περιείχε ακριβώς και αυτός. Οι αντιφάσεις του όχι μόνο δεν κάνουν αδύνατη την εφαρμογή του αλλά και είναι αυτές από τις οποίες πηγάζει η δύναμη και η ίδια του η ύπαρξη.

Πατρίδα, φυλή, παράδοση... όχι δεν σταματά εκεί ο εθνικοσοσιαλισμός, διότι όχι απλώς θέλει να λύσει και το κοινωνικό ζήτημα, αλλά το τοποθετεί και στην κορυφή

«Η γη που είναι διαθέσιμη για χρήση από την κοινότητα, ανήκει αποκλειστικά στο έθνος. Από την κοινότητα και όχι από το άτομο αποκτήθηκε με μάχη και από αυτήν θα υποστηριχθεί ενάντια στους εχθρούς της. Η κοινότητα ως υπεύθυνη, μοιράζει την γη, η οποία έχει εθνικοποιηθεί, σε αυτούς που στοχεύουν στην ανατροφή των παιδιών και της οικογενείας σε μια ζωή εκτός άστεως».

Όττο Στράσσερ

των ζητημάτων συνδέοντας και αλληλοσυμπληρώνοντάς το με τα άλλα του στοιχεία, από τα οποία δεν θα μπορούσε να λείπει ο Σοσιαλισμός.

Το κείμενο αυτό αφιερώνεται στους αδελφούς Στράσσερ ως η ελαχίστη απόδοση τιμής σε αυτούς και το έργο τους. Στους βασικούς εκφραστές του Αριστερού φυλετισμού – τον οποίο και κράτησαν ζωντανό μέχρι το τέλος της ζωής τους – στο Εθνικοσοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα της Γερμανίας.

Θα πρέπει επίσης να τονίσουμε ότι είναι αδιανόητο να μιλάμε για εθνικοσοσιαλισμό και να ξεχνάμε τους Στράσσερ.

Οι Στράσσερ είναι κομμάτι, σαρξ εκ της σαρκός του γερμανικού και ευρωπαϊκού εθνικοσοσιαλισμού, ιστορία και αναπόσπαστο μέρος του.

Ο Εθνικοσοσιαλισμός χωρίς αυτούς χάνει ένα σημαντικό μέρος της ουσίας του, την σοσιαλιστική και λαϊκή του ταυτότητα, καταλήγει στείρος «ρατσισμός» που δεν στοχεύει στην ρίζα του το κακό – το οποίο αυτοί είχανε βρει στο πρόσωπο της αστικής τάξης, του καπιταλισμού και γενικώς του Δυτικού Πολιτισμού – αλλά το καταστέλλει απλώς (για ένα ορισμένο χρονικό διάστημα).

Ο Σοσιαλισμός όχι μόνο είναι αναπόσπαστο μέρος της Φασιστικής Κοσμοθεωρίας αλλά και ένα από τα βασικά του στοιχεία.

Αυτός είναι που θα ανοίξει το δρόμο για το χτίσιμο της νέας ανθρώπινης κοινωνίας και θα δώσει ξανά στον άνθρωπο την ευκαιρία να ξαναγυρίσει εκεί από όπου προέρχεται, στην φύση του και να σταματήσει να την πολεμά, γκρεμίζοντας συθέμελα το τερατούργημα που ακούει στο όνομα Αστικός Πολιτισμός και σύγχρονος Κόσμος.

Η ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΥ

Ο Γκρέγκορ Στράσσερ (όπως και ο Όττο) δεν υπήρξε ένα τυχαίο πρόσωπο στην όλη υπόθεση του εθνικοσοσιαλισμού, αλλά ένας από τους βασικούς θεωρητικούς του. Στην ουσία για το κόμμα ο δεύτερος αρχηγός του, αν και ο ίδιος δεν πίστευε σε αυτή την ανόητη «αρχή» παρά στην αρχή της ιδέας και του συντρόφου. Πάνω απ' όλα για τους Στράσσερ στεκόταν η ιδέα, και αυτή κανένας ηγέτης δεν ήταν δυνατό να την υπερβεί.

«Η Ιδέα από μόνη της είναι Θεϊκής προελεύσεως, ενώ οι άνδρες που την υπηρετούν απλά οι μηχανές της, το σώμα και η σάρκα της. Ο ηγέτης είναι αυτός που πρέπει να υπηρετεί την ιδέα, και στην ιδέα και μόνο σε αυτή οφείλουμε απόλυτη πίστη. Εξάλλου και ο αρχηγός είναι άνθρωπος και ανθρώπινο το να λανθάνει» [Όττο Στράσσερ].

Όπως βλέπουμε ξεκάθαρα παραπάνω για τον Όττο Στράσσερ η ιδέα πηγάζει από το «Θεό», έχει θεϊκή προέλευση.

Ο συσχετισμός αρχηγού – ιδέας είναι καταστροφικός και διαλυτικός καθώς: «η ιδέα από μόνη της είναι αυτή που θα δείξει στην συνείδησή σου την κρίση να δεις αν υπάρχει κάποια απόκλιση μεταξύ αυτής και του αρχηγού» [Ο.Στ.], άρα δίνοντας όλη σου την πίστη στην ιδέα αυτή καθ' εαυτή, ποτέ δεν λανθάνεις όταν ο αρχηγός σου αποκλίνει από αυτήν ασυνείδητα ή και συνειδητά.

Ο αρχηγός σε καμία περίπτωση δεν εκπροσωπεί την ιδέα αλλά την υπηρετεί, όπως και ο σύντροφος, εξάλλου σύντροφος είναι και ο αρχηγός, ο λαμπρότερος των συντρόφων. Ο αρχηγός ανυψώνεται από τα κάτω – οι

βάσεις του φασισμού είναι ξεκάθαρα λαϊκές – ποτέ δεν τοποθετείται από τα πάνω, διότι τότε η ίδια η αρχή του εθνικοσοσιαλισμού, δηλαδή η αρχή του συντρόφου, είναι αυτή που έρχεται δικαιωματικά να πετάξει τον αλλότριο αρχηγό, που κατάγεται από την όποια πιθανόν σάπια ολιγαρχία και δεν τυγχάνει μέλος της φασιστικής οικογένειας δηλαδή ερχόμενος από τον ενσυνείδητο λαό για το λαό.

Σ' ΕΝΑΝ ΚΟΣΜΟ ΜΕ ΘΕΟ ΤΟ ΧΡΗΜΑ

«Η πιο απαίσια αρχή του Καπιταλιστικού οικονομικού συστήματος είναι ότι μας έχει μάθει να κρίνουμε τα πάντα και τους πάντες με βάση το χρήμα και την ιδιοκτησία»

Γκρέγκορ Στράσσερ

Ο Βιβλικός Θεός από καιρό πια έκανε στην άκρη για να πάρει τη θέση του ο νέος του διάδοχος: το χρήμα.

«Ο χρυσός έγινε ένα μέσο πανίσχυρο σε αυτούς που ξέρανε πώς να τον αποκτήσουν και να τον πολλαπλασιάσουν – κάτω από μια υποτιθέμενη δημοκρατία – κατ' ουσίαν ελέγχανε και ελέγχουν όλο το πολιτικό σύστημα και τα όργανά τους που είχαν ήδη πληρωθεί γι' αυτό δημιουργούσαν συνειδήσεις. Η Αριστοκρατία έτσι έδωσε τη θέση της στην Πλουτοκρατία και ο πολεμιστής στον χρηματιστή και το βιομήχανο». [Ιούλιος Έβολα].

Κάπως έτσι χαρακτηρίζει τον σημερινό Δυτικό κόσμο ο Έβολα. Από το φυσικό ταγό στον υπάνθρωπο και από τον πολεμιστή στον έμπορο (σημ. ο Μαρξ αρχίζει την κριτική του στον Καπιταλισμό στο μεγαλύτερο έργο του «Das Capital» από τον έμπορο). Ο αρχαίος κόσμος, ένας κόσμος γεμάτος πολιτισμό, δημιουργία, παραδόσεις, υγιείς κοινωνίες με αρχές και ιδανικά κατά πολύ μακριά από το χρήμα παρέδωσε τη θέση του στο Χριστιανισμό, ο οποίος με την θέση του κατ' ουσίαν οδήγησε, γέννησε τον Δυτικό Πολιτισμό. Ο Διαφωτισμός είναι τέκνο του Χριστιανισμού, μπορεί να είναι νόθο, αλλά δεν παύει να παραμένει τέκνο του. Ο διαφωτισμός όμως ήταν και κάτι άλλο. Η αρχή του τέλους του ίδιου του Δυτικού κόσμου, ενός κόσμου ήδη σαπισμένου ήρθε για να διαγράψει πλέον την τελευταία του πορεία, την πορεία προς τον Θάνατο. Δηλαδή τον Εθνικοσοσιαλισμό.

«Οτιδήποτε είναι επιζήμιο για την σημερινή τάξη πραγμάτων έχει την υποστήριξή μας. Διότι εμείς επιζητούμε την Καταστροφή. Σε ένα κόσμο που μας έχει περιθωριοποιήσει, υψώνουμε την αρχή της θέλησης για καταστροφή, διότι μόνο η καταστροφή που θα καθαρίσει τα πάντα από το σάπιο φιλελεύθερο σύστημα θα ανοίξει το δρόμο σε εμάς του εθνικοσοσιαλιστές. Γι' αυτό και εμείς παλεύουμε για να επιταχύνουμε την αρχή της καταστροφής του σημερινού συστήματος στηρίζοντας ότι εναντιώνεται σε αυτό και το βλάπτει, όπως κάθε απεργία, κάθε κυβερνητική κρίση, κάθε αδυναμία του Κράτους. Κάθε αποδυνάμωσή του είναι καλή, πολύ καλή για μας και πάντα εμείς θα προσπαθούμε να δυναμώνουμε όλες τις παραπάνω δυσκολίες για το κράτος, με πείσμα και με θέληση ώσπου αυτό τελικά πεθάνει». [Γκρέγκορ Στράσσερ]

Πολύ σημαντικά τα παραπάνω λόγια. Μέσα σε λίγες γραμμές σκιαγραφείται ξεκάθαρα η διαλεκτική ροή της σκέψης του εθνικοσοσιαλισμού, δείχνοντας ότι «ο φασισμός του οποίου οι ρίζες είναι αιώνιες» [Ι. Έβολα] στέκεται υπεράνω του «καλού» και του «κακού», της «ζωής» και του «θανάτου», του «δίκαιου» και του «αδίκου», κλπ. Θυμίζοντας και επαναφέροντάς μας αιώνιες

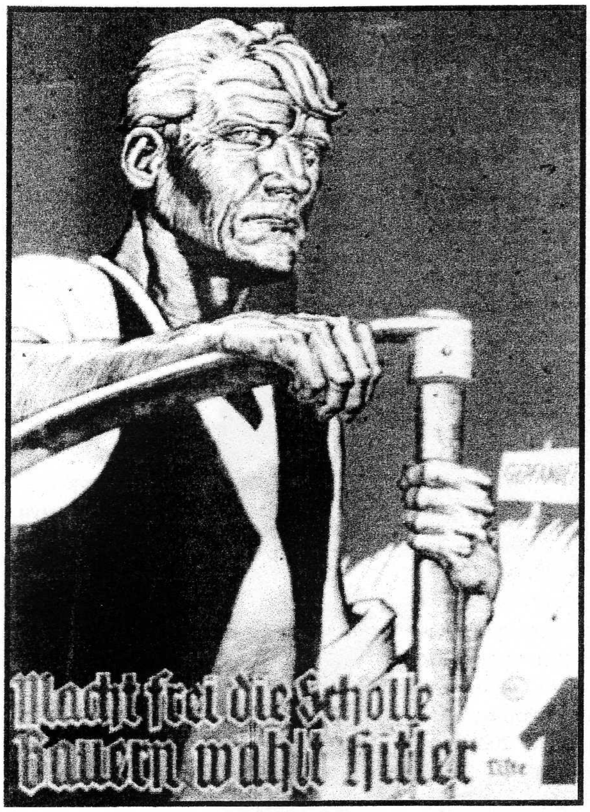
Ο καπιταλισμός αλυσσοδένει τα ανθρώπινα όντα. Φωτό: Στιγμιότυπο από την ταινία Metropolis του Φριτς Λανγκ. Η σεναριογράφος της ταινίας και σύζυγος του Λανγκ ήταν μέλος του NSDAP.

ξεχασμένες αλήθειες: μέσω του θανάτου έρχεται η ανάσταση και η ζωή, το καλό χωρίς το κακό αχρηστεύεται. «Από την αγάπη μας θα γεννηθεί το μίσος» λέει ο Όττο Στράσσερ, άδικο για τον εχθρό μου πολλές φορές σημαίνει δίκαιο για μένα... αλήθειες που έβγαλε στην επιφάνεια ο εθνικοσοσιαλισμός.

Πίσω στον πατέρα της Διαλεκτικής Ηράκλειτο, μέχρι και τον μεγάλο Χέγκελ και Μαρξ και σε πείσμα του τελευταίου ακόμη, ο μη-υλιστικός ναζισμός έφερε μέσα του τη φλόγα της διαλεκτικής άθικτη. Η συνταύτιση του Θανάτου (=καταστροφής) με τον εθνικοσοσιαλισμό από τον Στράσσερ δεν μας θυμίζει μήπως αυτά τα φοβερά λόγια του Φρειδερίκου Νίτσε «ο Καταστροφέας είναι πάντα και Δημιουργός»;

Και αν δούμε τι σημαίνουν όλα αυτά στην παρούσα κατάσταση θα μπορούσαμε να τα ερμηνεύσουμε ως εξής: Τον Παλαιό κόσμο σήμερα – αυτόν δηλαδή που θέλουμε να καταστρέψουμε – αποτελούνε την κορυφή του οι σάπιες ολιγαρχίες της αστικής τάξης οι οποίες πήρανε τα ηνία της εξουσίας από τις σάπιες ολιγαρχίες της φεουδαρχίας τις οποίες κατ' ουσίαν άφησαν ανέγγιχτες κρατώντας -και σφίγγοντας ακόμη περισσότερο- τους παλιούς εκμεταλλευτικούς δεσμούς ανθρώπου από άνθρωπο σε μια υποτυπώδη δημοκρατική κοινωνία του ελεύθερου οικονομικού ανταγωνισμού (=ταξικός ανταγωνισμός και συνεχιζόμενη ταξική πάλη) και της αποκτηνωτικής αποχαύνωσης με σάπιες χριστιανικές μεταφυσικές ηλιθιότητες στα μυαλά των λαϊκών μαζών.

Αλλά -όπως έγραφε και ο Γκρέγκορ Στράσσερ- αυτό το σύστημα... «το καπιταλιστικό οικονομικό σύστημα, με την εκμετάλλευση των αδυνάτων και της εργατικής τους

Αφίσσα του NSDAP προς την αγροτιά. Περνάει τη Στρασσερική θέση γι' απελευθέρωση της γης από την τυραννία των μεγαλοτσιφλικάδων Γιούνκερς και την απόδοσή της στους αγρότες.

δύναμης (σημ. ορθότατα ο Στράσσερ αναφέρεται σε εργατική δύναμη και όχι εργασία - ο εργάτης πουλάει την εργατική του δύναμη για να ζήσει, όπως ακριβώς τονίζει και ο Κάρολος Μαρξ στο «Κεφάλαιο»), με την ανήθικη αξιολόγηση της ανθρώπινης ύπαρξης σε ποσότητα (=αριθμό πραγμάτων) και την ατομική ιδιοκτησία σε αντίθεση με τις πραγματικές τους αξίες και τα κατορθώματά τους, πρέπει να αντικατασταθεί από ένα καινούργιο οικονομικό σύστημα, το Σοσιαλισμό».

ΓΙΑ ΤΟΝ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ

«Εμείς οι Εθνικοσοσιαλιστές είμαστε Σοσιαλιστές, πραγματικοί Γερμανοί Σοσιαλιστές...
...Σοσιαλιστές και όχι Σοσιαλρεφορμιστές»

Γκρέγκορ Στράσσερ

ΤΟ ΑΓΡΟΤΙΚΟ ΖΗΤΗΜΑ

Στο δοκίμιό του με τίτλο «Πρόγραμμα για τον Γερμανικό Σοσιαλισμό» ο Όττο Στράσσερ γράφει τα εξής:

«Το Αγροτικό ζήτημα στοχεύει και αυτό στην αντιμετώπιση της πείνας. Η γη που είναι διαθέσιμη για χρήση από την κοινότητα, ανήκει αποκλειστικά στο έθνος. Από την κοινότητα και όχι από το άτομο αποκτήθηκε με μάχη και από αυτήν θα υποστηριχθεί ενάντια στους εχθρούς της.

Η κοινότητα ως υπεύθυνη, μοιράζει την γη, η οποία έχει εθνικοποιηθεί, σε αυτούς που στοχεύουν στην ανατροφή των παιδιών και της οικογενείας σε μια ζωή εκτός άστεως».

Αυτό, (το μοίρασμα δηλαδή) αναλαμβάνεται από τα τοπικά αγροτικά συμβούλια. Επίσης το μέγεθος του αγροκτήματος οριοθετείται με βάση την αξία της γης. Όχι περισσότερο από αυτό που χρειάζεσαι και όχι λιγότερο από αυτό που σε καθιστά ικανό να ζήσεις μια αξιοπρεπή ζωή με φαγητό για όλη την οικογένεια καθώς και κάποιο απόθεμα για ρουχισμό, προστασία κλπ».

Όπως βλέπουμε, μιλάει εδώ ο Στράσσερ για ένα είδος «κολλεκτιβοποίησης», όπου τα πάντα ανήκουν σε όλους (στο έθνος δηλαδή) και ο καθένας με βάση τις ανάγκες του δανείζεται και το κατάλληλο μερίδιο γης (κλήρο) για να μπορέσει να ζήσει τον εαυτό του και την οικογένειά του αξιοπρεπώς.

Αυτά ζητούσε ο εθνικοσοσιαλισμός, τη στιγμή που τα απάνθρωπα κτήνη, οι Γιούνκερς πίνανε το αίμα του Γερμανικού λαού, ξεζουμίζοντας το εργατικό δυναμικό του, και ως αντάλλαγμα του πετούσαν ένα ξεροκόμματο ίσα ίσα για να βγάζει την επόμενη μέρα δουλειάς. Την στιγμή που οι εβραϊκές κλίκες είχανε καταλάβει κάθε αστικό επάγγελμα ο Γερμανικός λαός μετά από ένα εξουθενωτικό πόλεμο αγωνίζονταν για την επιβίωσή του. Ο λαός είδε στον Εθνικοσοσιαλισμό αυτό που πραγματικά είναι. Η σωτηρία του.

Ο Εθνικοσοσιαλισμός δεν δύναται να σεβαστεί την ιδιοκτησία της σάπιας πλουτοκρατίας. Και όχι μόνο δεν τη σέβεται αλλά την καταργεί κιόλας.

Ο προλετάριος και ο αγρότης, ο εξουθενωμένος λούμπεν μικροαστός δεν έχουνε να χάσουνε τίποτα από τον εθνικοσοσιαλισμό αλλά να κερδίσουνε την χειραφέτηση τους.

Ο εθνικοσοσιαλισμός καταργεί την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο και τάξης από άλλη τάξη.

Και σε όσους θεωρούνε «μπολσεβικισμό» τις απόψεις αυτές, αυτό, αγαπητοί μου, δεν μας θίγει καθόλου. Εμείς οι εθνικοσοσιαλιστές δεν υπάρχουμε για να προφυλάσσουμε τα συμφέροντα της αστικής τάξης από τον λαϊκό ξεσηκωμό που 'ρχεται, αλλά μαχόμαστε πραγματικά για τον σοσιαλιστικό μετασχηματισμό της κοινωνίας. Για το πέρασμα με επαναστατικές διαδικασίες από τον Καπιταλισμό στον Σοσιαλισμό.

Το εθνικοσοσιαλιστικό κράτος λοιπόν, παίρνει τη γη από τις διεφθαρμένες πλουτοκρατίες και τη διανέμει στις λαϊκές μάζες. Ένα άλλο σημαντικό σημείο της Στρασσερικής σκέψης στο αγροτικό είναι και η απαλλαγή από τους φόρους. Οι φόροι πλέον θα πρέπει να πληρώνονται σε είδος, εάν και εφόσον αυτό είναι δυνατόν.

Γράφει ο Όττο Στράσσερ: «ο λειτουργός της γης θα πρέπει να πληρώνει ένα φόρο είδους στην κοινότητα με βάση την τοποθεσία της γης την αξία της, αλλά και τις ανάγκες του. Κανένα άλλο είδος φόρου δεν θα υπάρχει. Όταν πάλι ο λειτουργός της γης πεθάνει, τότε αυτή περνά στα χέρια του απογόνου του, και εάν δεν υπάρχει τέτοιος, τα τοπικά εργατικά συμβούλια αποφασίζουν για το μέλλον της γης».

Εδώ μιλάμε για ένα παρόμοιο σύστημα με αυτό της Σοβιετικής Ρωσσίας.

Αποδεικνύεται πραγματικά, όπως και σε άλλα γραπτά του Στράσσερ η σοσιαλιστική και επαναστατική ταυτότητα του NSDAP. Υπάρχουν όντως αρκετά κοινά σημεία του Στρασσερισμού με τον Μαρξισμό, και δεν αρνούμαστε ότι στο κοινωνικό ζήτημα βρισκόμαστε πιο κοντά με τα μαρξιστικά κινήματα παρά με το κάθε αστικο-εθνικόφρον κόμμα. Βέβαια υπάρχει και μια ουσιώδης διαφορά ανάμεσα σε μας και τους μαρξιστές.

Εμείς δεν σκοπεύουμε να μείνουμε μόνο στην κοινωνική επανάσταση...

-ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ-

ΑΡΧΕΣ, ΙΔΕΕΣ & ΤΣΙΠΑ ΓΙΝΑΝ... ΣΚΟΝΗ

Του Αχιλλέα Λύκειου

Όταν το Γαμμάδιον πρωτοξεκίνησε αρκετοί βιάστηκαν να το χαρακτηρίσουν ως περιοδικό «ρομαντικό», που δεν γνωρίζει τους νόμους που διέπουν την διεθνή πολιτική σκηνή και ότι δεν υπάρχει πλέον χώρος για καθαρούς ιδεολόγους. Μας χαρακτήρισαν ουτοπιστές διότι συνεχίσαμε να μιλάμε για επανάσταση, για ανατροπή του καπιταλισμού και ότι ο κόσμος όχι μόνο μπορεί αλλά και επιβάλλεται να αλλάξει ριζικά.

Οι εθνικοσοσιαλιστές τόσο στην πατρίδα μας όσο και στις άλλες πατρίδες, αντιλαμβάνονται την ιστορία ολιστικά και όχι εθνικά ή τοπικιστικά: η εθνική επανάσταση των (πραγματικών) εθνικιστών εξελίσσεται σε ευρωπαϊκή επανάσταση των εθνικοεπαναστατών, από την οποία ξεπηδά η παγκόσμια επανάσταση των σοσιαλιστών. Όποιος δεν θέλει ή δεν μπορεί να αντιληφθεί αυτή τη συγκεκριμένη νομοτέλεια που διέπει τις επαναστάσεις στον κόσμο τότε ή χαζός ή χαφιές μπορεί να είναι.

Οι ακροδεξιοί κατηγορούνε τους εθνικοσοσιαλιστές ότι αναγνωρίζοντας αυτή τη διαλεκτική σχέση εθνικισμού, γεωπολιτικής και σοσιαλισμού γινόμαστε «οικουμενιστές» φέρνοντας γελοία επιχειρήματα γι' αυτό.

Οι ίδιοι όμως πότε εφαρμόσανε στην πράξη τις ίδιες τις θεωρίες τους; Πότε προχωρήσανε έστω στην εθνική επανάσταση;

Οι ακροδεξιοί πλέον έχουν παρατήσει ακόμα και αυτόν τον παλαιό τους ισχυρισμό. Έχουν ξεσκεπαστεί στα μάτια του λαού. Από την διεθνιστική αλληλεγγύη της εργατικής τάξης, αυτοί διαλέγουν την διεθνιστική αλληλεγγύη της αστικής τάξης. Από την εθνική επανάσταση, την αντίδραση στο πλευρό του Κεφαλαίου.

Η ακροδεξιά (μαζί με τους δήθεν ιδεολόγους, γλοιώδεις ακολούθους της) πετάει πλέον και το τελευταίο της προκάλυμμα: συμμαχεί ανοιχτά σε όλη την γη με τον διεθνή Εβραίο, τον καπιταλισμό και την βαρβαρότητα. Οι εκλογές στην Ιταλία μιλάνε από μόνες τους γι' αυτό.

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΜΠΕΡΛΟΥΣΚΟΝΙ

Ο Σίλβιο Μπερλουσκόνι είναι ο πλουσιότερος άνθρωπος στην Ιταλία και 25ος πλουσιότερος άνθρωπος στον κόσμο. Έχει στην κατοχή του τρία τηλεοπτικά κανάλια (αλλά ελέγχει απόλυτα και τα υπόλοιπα), τον μεγαλύτερο εκδοτικό οίκο της χώρας, εφημερίδες, διαφημιστικές εταιρίες, μια Τράπεζα, μια ασφαλιστική εταιρία κλπ.

Ένας άνθρωπος βουτηγμένος στην διαφθορά και τα σκάνδαλα με βασική του ιδεολογία τον σκληρό νέο-φιλελευθερισμό και αντικομμουνισμό.

Είναι ο άνθρωπος που πέρασε τους αντεργατικούς εργασιακούς νόμους, την βίαιη και συνεχή ιδιωτικοποίηση κάθε δημόσιας περιουσίας, τους αντιασφαλιστικούς και αντιεκπαιδευτικούς νόμους, τις άνευ όρων απολύσεις και τις κατακόρυφες μειώσεις των συντάξεων.

Είναι ο δεύτερος μεγαλύτερος φιλοαντλαντιστής και φιλοισραηλινός στην Ευρώπη μετά τον Τόνυ Μπλαιρ δείχνοντας έμπρακτα την βαθιά του «αγάπη» (υποταγή) στον Πλανητάρχη Μπους και στον Σιωνισμό με την αποστολή Ιταλών στρατιωτών στο Ιράκ (οι δηλώσεις του Μπερλουσκόνι υπέρ του Αμερικάνικου Ιμπεριαλισμού κάνουν ακόμη και τον πιο κυνικό φιλελεύθερο να αηδιάζει: «Η Αμερικάνικη σημαία είναι σημαία όλων μας, είναι παγκόσμιο σύμβολο δημοκρατίας και ελευθερίας» δήλωσε με υποταγή σε συνάντησή του με τον Πλανητάρχη. Πασίγνωστες οι ακραίες του θέσεις κατά του Ισλάμ και η έμπρακτη στήριξη που προσφέρει στην αμερικανοστήριχτη κυβέρνηση και την κατοχή του Ιράκ.

Ο Μπερλουσκόνι, αυτό το φριχτό όργανο της Παγκόσμιας Νέας Τυραννίας, ανέβηκε στην εξουσία το 1992 και το 2001 με την βοήθεια και την συνεργασία των εθνικιστών Φίνι (του πάλαι ποτέ εθνικοεπαναστατικού MSI το οποίο αλώθηκε -όπως πάντα!- από τα ακροδεξιά στοιχεία στο κόμμα) και Μπόσι της εθνικιστικής Λίγκας του Βορρά.

Ο Μπερλουσκόνι σε συνεργασία με τις ακροδεξιές μαριονέττες του διεξάγει -κατόπιν διαταγών από την Ουάσιγκτον- έναν φοβερό πόλεμο προπαγάνδας από τα ΜΜΕ του κατά της Ανατολής (Κίνας και Ρωσσίας), του Ισλαμικού κόσμου και του λαϊκού κινήματος Αντίστασης.

Προσπαθεί να διαστρεβλώσει τα φοβερά επιτεύγματα των σοσιαλιστικών κρατών με γελοία βιβλία του τύπου «Η μαύρη βίβλος του Κομμουνισμού». Προκαλεί και προσβάλλει έναν περήφανο λαό χιλιετιών (τον Κινέζικο λαό) προκαλώντας διπλωματικό επεισόδιο με την Κινέζικη κυβέρνηση, με τις αισχρές παραχαράξεις της ιστορίας του στυλ : «στην Κίνα οι Μαοϊστές κάνανε λίπασμα τα παιδιά τους»!

Αναγκάζει κάθε μουσουλμάνο που κατοικεί στην Ιταλία να ξεχειλίζει από θυμό όταν ο υπουργός Μεταρρυθμίσεων και πρώην «φασίστας» της Λίγκας του Βορρά, Ρομπέρτο Καλντερόλι, εμφανίζεται σε τηλεοπτικές εκπομπές με μπλουζάκια με γελοιογραφίες του Μωάμεθ, την στιγμή που το θέμα με τις γελοιογραφίες στην Δανία έχει συνταράξει τον Ισλαμικό κόσμο.

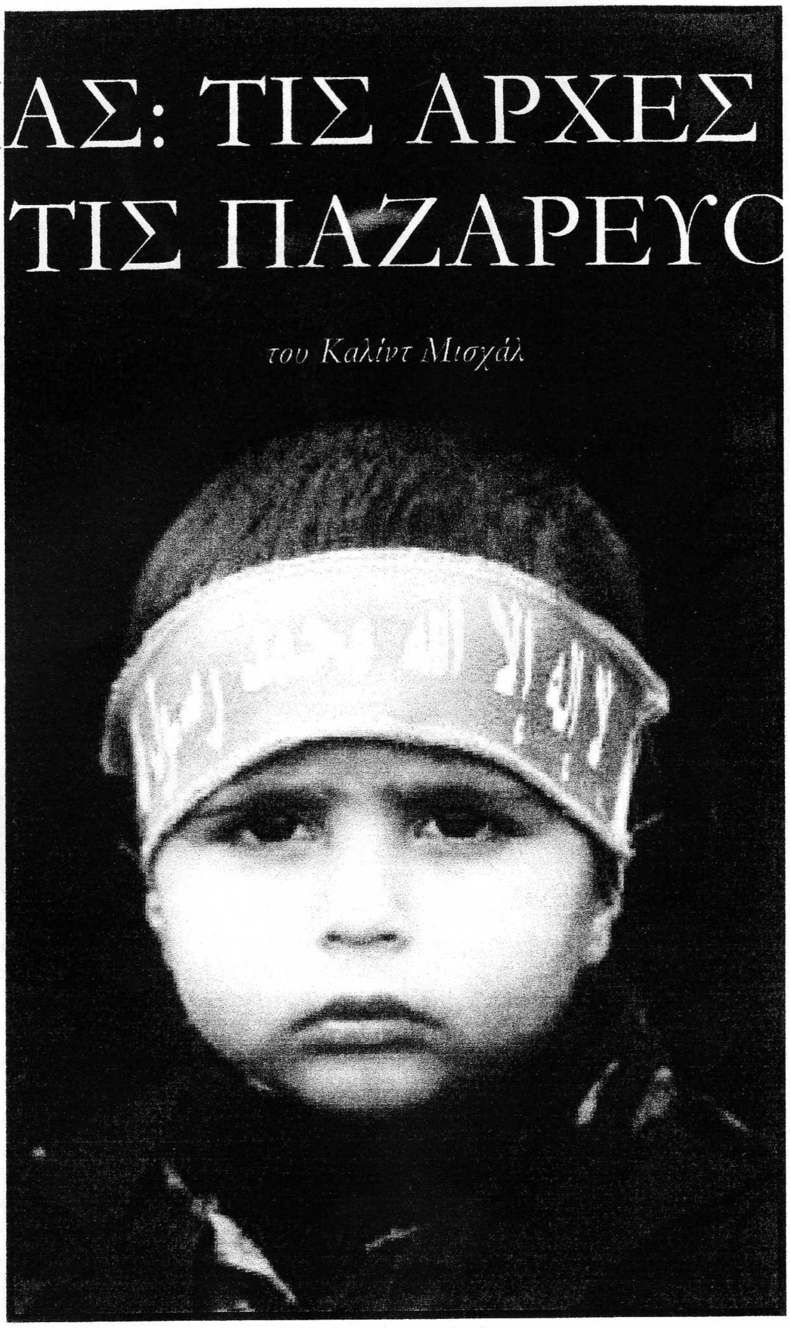
Αναγκάζει κάθε υγιή άνθρωπο, κάθε αγνό και τίμιο αγωνιστή κάθε πολιτικής παράταξης να εξεγείρεται με οργή ενάντια στο φριχτό του καθεστώς.

ΠΟΙΟΣ Ο ΡΟΛΟΣ ΤΩΝ ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΤΩΝ

Οι εθνικοσοσιαλιστές οφείλουν όχι μόνο στην γειτονική Ιταλία αλλά και στην πατρίδα μας να αποκαλύψουνε σε κάθε τίμιο αγωνιστή τον ρόλο της ακροδεξιάς. Έχουμε υποχρέωση στις επόμενες γενεές να αποκαλύψουμε τον ρόλο των δήθεν εθνικοσοσιαλιστών και φασιστών που βρίσκονται ανάμεσά μας (που μόνο και μόνο από φετιχισμό χρησιμοποιούνε τα σύμβολά μας) και να τους χτυπήσουμε ιδεολογικά αλλά και στην πράξη, πολεμώντας την τάξη που τους γέννησε, δηλ. την αστική τάξη, θάβοντας μια για πάντα όσο πιο βαθιά γίνεται τους νεκροθάφτες της πατρίδος μας, της φυλής μας και του δίκαιου αγώνα μας για σοσιαλισμό και εθνική ανεξαρτησία.

ΧΑΜΑΣ: ΤΙΣ ΑΡΧΕΣ ΜΑΣ ΔΕΝ ΤΙΣ ΠΑΖΑΡΕΥΟΥΜΕ

του Καλίντ Μισχάλ

Όταν σου έχουν σκοτώσει τον πατέρα, δεν δίνεις δεκάρα για τα δολλάρια της «ξένης βοήθειας». Γιος μαχητή της Χαμάς στην κηδεία του πατέρα του, που δολοφονήθηκε από το Ισραήλ..

Είναι ευρέως αποδεκτό ότι οι Παλαιστίνιοι συγκαταλέγονται στους πιο πολιτικοποιημένους και μορφωμένους λαούς του κόσμου. Όταν προσήλθαν στις κάλπες την περασμένη Τετάρτη γνώριζαν όλοι τι διακυβεύεται και εκείνοι που ψήφισαν την Χαμάς ήξεραν τι πρεσβεύει. Επέλεξαν τη Χαμάς λόγω της δέσμευσής της να μην εγκαταλείψει ποτέ τα νόμιμα δικαιώματα του Παλαιστινιακού λαού και την υπόσχεσής της να ξεκινήσει ένα πρόγραμμα αλλαγής και μεταρρύθμισης. Ακούγονταν φωνές που τους προειδοποιούσαν, στο εσωτερικό και διεθνώς, να μην ψηφίσουν μια οργάνωση που στιγματίζεται από τις ΗΠΑ και την ΕΕ ως τρομοκρατική, επειδή αυτού του τύπου η άσκηση του δημοκρατικού δικαιώματος θα τους κόστιζε την οικονομική βοήθεια των ξένων δωρητών.

Τη μέρα που η Χαμάς κέρδισε τις Παλαιστινιακές δημοκρατικές εκλογές, οι ηγέτιδες δημοκρατίες του κόσμου κόπηκαν στις εξετάσεις της δημοκρατίας. Αντί να

Ο Καλίντ Μισχάλ είναι ο αρχηγός του πολιτικού γραφείου της Χαμάς. Το κείμενο που ακολουθεί γράφτηκε στις 31 Ιανουαρίου 2006 για την βρετανική εφημερίδα Guardian, και παρουσιάζει τις θέσεις της Χαμάς. Θεωρούμε σημαντικό το συγκεκριμένο κείμενο που πληροφορεί τους αναγνώστες για την κατάσταση που επικρατεί σήμερα στην Παλαιστίνη και μετά τις εκλογές που ανέδειξαν πρώτη δύναμη την Χαμάς, πράγμα που οδήγησε σε σοβαρές αντιδράσεις και απειλές από πλευράς Αμερικάνων και Ευρωπαίων ιμπεριαλιστών.

αναγνωρίσουν τη νομιμοποίηση της Χαμάς ως ελεύθερα εκλεγμένου εκπροσώπου του Παλαιστινιακού λαού, αντί να αρπάξουν την ευκαιρία που δημιουργήθηκε από το αποτέλεσμα για να υποστηρίξουν την ανάπτυξη μιας καλής διακυβέρνησης στην Παλαιστίνη και να αναζητήσουν τα μέσα για τον τερματισμό της αιματοχυσίας, οι ΗΠΑ και η ΕΕ απείλησαν τον Παλαιστινιακό λαό με συλλογική τιμωρία επειδή άσκησε το δικαίωμά του να επιλέξει τους εκπροσώπους του στο Κοινοβούλιο.

Τιμωρούμαστε απλώς επειδή αντιστεκόμαστε στην κατοχή και παλεύουμε για δικαιοσύνη. Εκείνοι που απειλούν να επιβάλουν κυρώσεις στο λαό μας είναι οι ίδιες δυνάμεις που ξεκίνησαν τα δεινά μας και εξακολουθούν να στηρίζουν τους καταπιεστές μας σχεδόν άνευ όρων.

Εμείς, τα θύματα, ποινικοποιούμαστε, ενώ οι καταπιεστές μας παραχαϊδεύονται. Οι ΗΠΑ και η ΕΕ θα μπορούσαν να έχουν χρησιμοποιήσει τη νίκη της Χαμάς για να ανοίξουν ένα νέο κεφάλαιο στις σχέσεις τους με τους Παλαιστίνιους, τους Άραβες και τους Μουσουλμάνους και για να κατανοήσουν καλύτερα ένα κίνημα που μέχρι στιγμής παρακολουθούν μέσα από τα διόπτρα των Σιωνιστών κατακτητών της πατρίδας μας.

Το μήνυμά μας στις κυβερνήσεις των ΗΠΑ και της ΕΕ είναι αυτό: η προσπάθειά σας να μας πιέσετε να εγκαταλείψουμε τις αρχές μας ή τους αγώνες μας είναι μάταιη. Ο λαός μας που έδωσε χιλιάδες μάρτυρες, τα εκατομμύρια των προσφύγων που περιμένουν περίπου 60 χρόνια να επιστρέψουν στην πατρίδα και οι 9.000 πολιτικοί και πολεμικοί κρατούμενοι σε ισραηλινές φυλακές δεν έκαναν αυτές τις θυσίες για να συμβιβαστούν με το τίποτα.

Η Χαμάς εξελέγη κυρίως λόγω της αμετακίνητης πίστης της στο αναπόφευκτο της νίκης μας, και η Χαμάς είναι απρόσβλητη στη δωροδοκία, τον εκφοβισμό και τον εκβιασμό.

Αν και είμαστε ικανοί να έχουμε φιλικές σχέσεις με όλα τα έθνη δεν θα αναζητήσουμε φιλίες εις βάρος των νόμιμων δικαιωμάτων μας.

Έχουμε δει πως άλλα έθνη, συμπεριλαμβανομένων των λαών του Βιετνάμ και της Νοτίου Αφρικής, επέμειναν στον αγώνα μέχρι που η αναζήτησή τους για ελευθερία και δικαιοσύνη αμείφθηκε. Δεν διαφέρουμε, ο σκοπός μας δεν είναι λιγότερο άξιος, η αποφασιστικότητά μας δεν είναι λιγότερο βαθιά και η υπομονή μας δεν είναι λιγότερο άφθονη.

Το μήνυμά μας στα Μουσουλμανικά και Αραβικά έθνη είναι αυτό: έχετε την ευθύνη να σταθείτε στο πλευρό των γυναικών και αντρών Παλαιστίνιων αδελφών σας των οποίων οι θυσίες έγιναν για όλους εσάς.

Ο λαός στην Παλαιστίνη δεν θα έπρεπε να περιμένει για την όποια βοήθεια από χώρες που προσαρτούν εξευτελιστικούς όρους σε κάθε δολάριο ή ευρώ που πληρώνουν παρά την ιστορική και ηθική ευθύνη τους για τα δεινά μας. Περιμένουμε να βγείτε στο προσκήνιο και να αποζημιώσετε τον Παλαιστινιακό λαό για κάθε απώλεια βοήθειας και απαιτούμε να άρετε όλους τους περιορισμούς απέναντι στους θεσμούς της κοινωνίας πολιτών που θέλουν να συγκεντρώσουν χρήματα για τον Παλαιστινιακό αγώνα.

Το μήνυμά μας προς όλους τους Παλαιστίνιους είναι αυτό : ο λαός μας δεν είναι μόνο εκείνοι που ζούν υπό κατοχή στη Δυτική Όχθη και στη Λωρίδα της Γάζας, αλλά και τα εκατομμύρια που δεινοπαθούν σε προσφυγικά στρατόπεδα στο Λίβανο, την Ιορδανία και τη Συρία και τα εκατομμύρια της ανά τον κόσμο διασποράς που δεν μπορούν να επιστρέψουν στην πατρίδα.

Οι ΗΠΑ και η ΕΕ απειλούν τον Παλαιστινιακό λαό με συλλογική τιμωρία, επειδή επέλεξε ελεύθερα τη Χαμάς. Η Χαμάς εξελέγη λόγω της αμετακίνητης πίστης της, επειδή είναι απρόσβλητη από δωροδοκία, εκφοβισμό και εκβιασμό. Ματαιοπονούν όσοι προσπαθούν να μας κάνουν να εγκαταλείψουμε τις αρχές και τους αγώνες μας για τα δολλάρια της ξένης βοήθειας. Οι χιλιάδες μάρτυρες και φυλακισμένοι, τα εκατομμύρια των προσφύγων δεν μας επιτρέπουν συμβιβασμούς.

Σας υποσχόμαστε ότι τίποτα στον κόσμο δεν θα μας αποτρέψει από το στόχο μας για απελευθέρωση και επιστροφή.

Δεν φειδόμαστε καμίας προσπάθειας να εργαστούμε με όλες τις οργανώσεις και τους θεσμούς προκειμένου να μπει τάξη στο Παλαιστινιακό σπίτι.

Έχοντας κερδίσει τις κοινοβουλευτικές εκλογές, οι μεσοπρόθεσμοι στόχοι μας είναι να αναμορφώσουμε την ΟΑΠ με σκοπό να αναζωογονήσουμε το ρόλο της ως τον αληθινό εκπρόσωπο ολόκληρου του Παλαιστινιακού λαού, χωρίς εξαιρέσεις και διακρίσεις.

Το μήνυμά μας στους Ισραηλινούς είναι αυτό: δεν σας πολεμάμε επειδή ανήκετε σε μια συγκεκριμένη πίστη ή κουλτούρα.

Οι Εβραίοι ζούσαν στο Μουσουλμανικό κόσμο για 13 αιώνες ειρηνικά και αρμονικά, είναι σύμφωνα με τη θρησκεία μας «λαός της Βίβλου» που έχουν μια διαθήκη από το Θεό και τον Προφήτη του Μοχάμεντ (ειρήνη σε αυτόν) να είναι σεβαστοί και προστατευμένοι. Η σύγκρουση μας μαζί σας δεν είναι θρησκευτική αλλά πολιτική.

Δεν έχουμε κανένα πρόβλημα με τους Εβραίους που δεν μας έχουν επιτεθεί – το πρόβλημά μας είναι με εκείνους που ήρθαν στη γη μας, επέβαλαν την παρουσία τους με τη δύναμη, κατέστρεψαν την κοινωνία μας και εξοστράκισαν το λαό μας.

Δεν θα αναγνωρίσουμε ποτέ το δικαίωμα καμιάς εξουσίας να ληστεύει τη γη μας και να αρνείται τα εθνικά μας δικαιώματα.

Δεν θα αναγνωρίσουμε ποτέ τη νομιμότητα ενός Σιωνιστικού κράτους που δημιουργήθηκε πάνω στο δικό μας έδαφος για να εξιλεωθούν οι αμαρτίες κάποιου άλλου ή για να επιλυθούν τα προβλήματα κάποιου άλλου.

Αλλά αν είστε πρόθυμοι να δεχτείτε την αρχή μιας μακροχρόνιας εκεχειρίας, είμαστε έτοιμοι να διαπραγματευθούμε τους όρους.

Η Χαμάς τείνει ένα χέρι για την ειρήνη προς εκείνους που πραγματικά ενδιαφέρονται για μια ειρήνη βασισμένη στη δικαιοσύνη.

ΕΥΡΩΠΑΙΕ, ΑΠΟ ΤΟ 1945, ΟΙ ΔΙΚΕΣ ΣΟΥ ΕΝΟΧΕΣ, Η ΔΙΚΗ ΣΟΥ ΔΕΙΛΙΑ, Η ΔΙΚΗ ΣΟΥ ΑΔΥΝΑΜΙΑ ΟΠΛΙΖΟΥΝ ΤΟ ΧΕΡΙ ΤΩΝ ΣΙΩΝΙΣΤΩΝ ΧΑΣΑΠΗΔΩΝ

ΚΑΜΑΡΩΣΕ ΤΩΡΑ ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥΣ

ΑΥΤΟΣ ΕΙΝΑΙ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΗΣ? Καρίμπ Κουμπάις. Άμαχος Λιβανέζος. Δυόμισυ ετών. Θύμα των ισραηλινών βομβαρδισμών στον Λίβανο.

ΑΥΤΕΣ ΕΙΝΑΙ ΑΘΩΑ ΘΥΜΑΤΑ? Εβραίες άμαχες με το χαρακτηριστικό γλοιώδες εβραϊκό χαμόγελο γράφουν «από το Ισραήλ με αγάπη» πάνω στα βλήματα που εξοντώνουν τα παιδιά του Λιβάνου.

ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ 60 ΧΡΟΝΙΑ ΚΛΑΨΟΥΡΙΖΟΥΝΕ ΓΙΑ ΜΙΑ «ΓΕΝΟΚΤΟΝΙΑ» ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΓΙΝΕ ΠΟΤΕ,

ΟΙ ΑΙΩΝΙΟΙ ΕΒΡΑΙΟΙ ΣΦΑΖΟΥΝ ΓΥΝΑΙΚΟΠΑΙΔΑ

ΣΤΗ ΓΑΖΑ ΚΑΙ ΣΤΟΝ ΛΙΒΑΝΟ

Κανένας διάλογος, καμμιά κατανόηση, κανένα έλεος στους σιωνιστές φονιάδες των λαών

ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΟ ΙΣΡΑΗΛ

ΖΗΤΩ Ο ΕΝΟΠΛΟΣ ΑΓΩΝΑΣ

της Χεζμπολλάχ και της Χαμάς

ΟΠΟΙΟΣ ΘΕΛΕΙ ΝΑ ΖΗΣΕΙ, ΑΣ ΠΟΛΕΜΗΣΕΙ

